

NNCL1520-529v1.0

Osiris Könyvek 30.
Jeffrey Stone
Gyémántváros

Jeffrey Stone

Gyémántváros

CHERUBION KÖNYVKIADÓ
DEBRECEN 1995

A mű címe angolul: Diamond Dust
All rights reserved!

A címlapfestményt
Szendrei Tibor
készítette

ISBN 963 7841 62 8
ISSN 1215-8518

Copyright © by Cherubion Kft., 1995
Nemes István

Cherubion
Könyvkiadó és Szolgáltató Kft.
Az AVALON Kiadói Csoport tagja

Felelős kiadó:
Nemes István és Nemes Judit ügyvezető igazgatók
Műszaki szerkesztő: Bihonné Király Edit
Szakmai tanácsadó: Bihon Tibor
Szedte és tördelte a Cherubion Könyvkiadó
Nyomta az Alföldi Nyomda Rt.

A nyomdai megrendelés törzsszáma: 6400.66-14-2
Felelős vezető: György Géza vezérigazgató
Terjedelem: 12 (A15) ív
Készült Debrecenben, 1995-ben

I.

Az apák bűne

I.

A dohos, föld alatti barlangban megnyúlt árnyak imbolyogtak a bizonytalan fáklyafényben. Egészen pontosan mindössze egy árnyék imbolygott, a többi olyan rezzenéstelenül várta, mi fog történni, mintha a durva sziklákhöz tartozna. Tizenöt-husz marcona férfi tartózkodott a hatalmas barlang falai mentén körben felhalmozott hordók, ládák és selyembálák közti üres középrészen és valamennyien néma csendben várták, amíg a vezérük kidühöngi magát.

Ez a bizonyos vezér, aki - bár feltehetően ember lehetett - a külsejét tekintve olyan volt, mint egy gorilla és egy bika kereszteződése, s ahogy egyik emberétől a másikhoz rohant fújtatva, csak még elképzelhetőbbé tette ezt a hasonlatot. A hordók és egyéb holmik a falak mentén nagy körben helyezkedtek el, s e kör közepén, mint valami arénában dühögött egyik emberétől a másikig a haramiák vezére.

- Mindenkit felkoncoltatok! - sziszegte vészjóslóan, és úgy bámult az egyik embere szemébe, hogy az kis híján összevizezte magát félelmében. - Hat ember! Hat embert vesztettetek, senkit sem öltetek meg, a zsákmányból még

mutatóba se hoztatok... és megfutamodtatok, mint a gyáva nyulak!

- Esztelenség lett volna ottmaradni - préselte ki magából a megfélemlített haramia. - Thovar Mardecas csapdát állított nekünk. A karavánját nemcsak nyolc katona kísérte! A ponyvás szekerek belsejében legalább negyven fegyveres rejtőzött, ha nem több!

- Negyven fegyveres! - rikoltotta dühösen a bikanyakú vezér, és apró szemeiből szinte villámok csapkodtak. - Ti pedig harmincan voltatok, és egy csekélyke túlerő elől megfutamodtatok!

- Ha ott lettél volna, te is velünk futsz, Cayar! - kiáltotta oda dacosan egy hórihorgas, sebhelyes képű fickó a túloldaltól.

A vezérnek a torkán akadt a szó ekkora pimaszság hallatán. Megfordult, és vészjósló ábrázattal indult el a közbeszóló felé. Akik ismerték, csak a bal kezét nézték, mely enyhén megfeszülve simult a tör nyelére.

Cayar indulatos, hirtelen haragú ember volt, aki hatalmas erejének és fondorlatos eszének köszönhetette, hogy a hegyi rablók főnöke lett. Igaz, a józan meggyőzés eszközeit csak ritkán használta, de az embereit így is kordában tudta tartani azzal, hogy örökös félelemben tartotta őket. És néha - pusztán a tekintélye fenntartása érdekében - meg is ölt közülük egyet-kettőt, mintegy példát statuálva, bemutatva, hogy mi lesz

azokkal, akik nem teljesítik a parancsait.

Az előbbi közbeszóló is tudta ezt, és kényelmetlenül feszengett, miközben a vezére sötét képpel közeledett felé. Megbánta már a közbeszólását.

Cayar kitűnően bánt a dobótőrével. Bár született balkezes volt, mindkét kezével kitűnően dobott, s általában nem hibázta el a célt.

- Szóval - dörmögte vészterhes hangon, amikor az emberéhez ért -, azt mondod, én magam is, megfutamodtam volna? Hogy én is beszartam volna ijedtemben, mint ti?

A fickó a fejét rázta; nagyon félt, de keményen nézett a főnöke vérben forgó szemébe.

- Nem úgy értettem, Cayar - dörmögte megbántottan. - Természetesen te nem féltél volna, mint ahogy mi sem féltünk. Ám ha te ott vagy, biztosra veszem, hogy te is a visszavonulás mellett döntesz.

Cayar felhorkant.

- Ne merészd ezt a szégyenteljes megfutamodást visszavonulásnak nevezni, Agra, mert kivágom a májadat és megeszem vacsorára!

- Thovar Mardecas csapdába csalt minket - morogta a fickó. - Elhíresztelte, hogy átszállítja a drágaköveit és az ékszereit Golberbbe, de valójában mindez arra ment ki, hogy bennünket csapdába, csaljon. Egy hónapja elragadtuk a selyemszállítmányát, legyilkoltuk négy emberét és

ez volt a válasza...

- Az, hogy megszegyenít benneteket?

- Nem, Cayar. Mi nem ijedtünk volna meg negyven katonától, de még nyolcvannal is szembeszállunk, ha kell, és ezt te is tudod...

- Akkor? - sziszegte Cayar. Akkor miért futottatok el? Miért hagytátok ott holtan a társaitokat? Miért hagytátok veszni Trefkót, Paretet... a legjobb alvezéreimet?

A sebhelyes arcú fickó felmordult, és keményen állta a főnöke tekintetét.

- Értük már semmit sem tehattünk! Egy varázsló is volt a karavánnal. Jóformán meg sem tudtuk közelíteni a szekereket! Ez a kámzsás fickó felénk tartotta a tenyerét, és egy tűzgolyót lőtt az elől rohanó Trefkóra. Iszonyatos volt, ahogy a robbanás cafatokra szaggatta Trefkót. Utána a másik tűzgolyó Paretet, Digát, Joszkót terítette le... meg még kettőt! Esélyünk sem lett volna a mágia ellen!

- Egy mágus?! - bömbölte Cayar, és a barlang még másodpercekig visszhangozta a kiáltását. - Egy átkozott mágus? Honnan szerzett Thovar egy varázslót? Hiszen egy ilyen csodabogár többbe kerülhetett neki, mint egy teljes karaván rakományának értéke!

- Nagyon megharagudhatott ránk - vélte a hórihorgas. - Elvégre lassan másfél éve fosztogatjuk rendszeresen. Megunhatta.

A bikanyakú rablóvezér mindkét keze ökölbe

szorult, de nem azért, hogy az emberét megüsse. A levegőbe sújtott, mintha egy láthatatlan alakot kívánna megbüntetni, vagy olyasvalakit, akit nem érhet el.

- Átkozott Thovar Mardecas! - recsegte. - Ez az ember megőrült! Ujjat akar húzni... velem? Velem!? Eddig kesztyűs kézzel bántam vele, és csak a karavánját támadtam meg havonta egyszer... nem többször! Erre ő meg a fogát mutatja felém? Na jól van! Hát majd meglátjuk! - Dühösen fújt egyet, de még mindig nem tudott napirendre térni a dolog fölött. - Micsoda örült világ! Hát hogy van az, hogy újabban a birka akarja megharapni a farkast?!

Otthagyta a hórihorgas fickót, és amíg az emberei morogva szitkozódtak, a vezér fel-alá járkált, és nagyokat sújtott a levegőbe, mintha valami láthatatlan lidérccel hadakozna.

Hirtelen megtorpant, és felkapta a fejét.

Kintről, a nagy barlangot a külvilággal összekötő egyik járat felől lábdobogás hallatszott; majd egy pillanatra rá két sietős bagolyhuhogás. Egy csatakos hajú, bőrig ázott, satnya fickó tűnt fel, akinek a jobb keze könyéktől lefelé hiányzott. Az összeforrt sebből ítélve nem mostanában veszíthette el az alkarját. És a precíz vágásból arra is következtetni lehetett, hogy valószínűleg nem harcban kellett megválni e végtagjától, sokkal elképzelhetőbb, hogy egy bakó választotta el a karját könyéknél. Általában ez a büntetés vár arra,

akit harmadik alkalommal is lopáson kapnak.

- Csonka! - morogta a vezér. - Mondd, mit láttál!

A fickó baljának heves mozdulatával kisöpörte csatakos haját a szeméből. Az arca olyan sötét volt, mintha a saját apja halálát kellett volna végignéznie.

- Kiszögeztette őket a kapujára! - rikoltotta idegesen. - Valamennyiüket! Még Trefkót is... pedig belőle alig maradt valami!

Cayar hüledezve meredt a fickóra.

- Mit beszélsz?!

- A saját két szememmel láttam! - esküdözött a fickó. - A társaink testét a kapujára szögeztette. Megbecstelenítette valamennyit!

Egyszerre mordult fel, hördült fel az egész társaság; nagy ordítózás kezdődött, szemek és fogak villogtak, öklök emelkedtek a magasba.

- Csendet! - bömbölte Cayar. - Pofát befogni!

- Ki kell nyírni! - ordította valaki.

- A saját kezemmel akarom kibelezni az átkozottat!

- Nem. Trefko a barátom volt! Én akarom megölni!

- Nekem Thovar szúratta ki a fél szememet! - sikoltotta egy szakállas fickó, akinek a jobb szemét mocskos kötés fedte. - Én cserébe mindkét szemét kiszúrom!

- Elég már! - bömbölte dühösen Cayar. - Fogjátok be, rühes kutyák! Ne a szátokkal

hősködjetek!

Nagy nehezen csend lett, és valamennyien a vezérre meredtek. A bikanyakú a fogát csikorgatta.

- Betelt a pohár! - recsegte. - Halljátok a szavam, dögevők! Én, Bika Cayar megesküszöm Esthevar nevére, hogy Thovar Mardecas keservesen meglakol azért, hogy csúfot űzött belőlünk. A házat kiraboljuk, a családját legyilkoljuk, őt magát apró darabokra vagdaljuk, és megetetjük a saját kutyáival!

Mindenki egyszerre ordított fel. A vezér dühösen rázta az öklét az ég felé.

- Keservesen meglakolsz, Thovar Mardecas... meglakolsz mindenért! - Hirtelen heves fény lobbant a vezér sötét szemében. - Még ma éjjel! Még az éjszaka behatolunk a városba, és betörünk Thovar Mardecas házába!

Ismét vad ordítás kezdődött. Mindenki helyeselt, és a legtöbben máris indulni akartak. Csak Csonka rázta a fejét.

- Nem, ezt nem lehet!

Cayar megragadta. a fickó csurom vizes ingét, és annál fogva megrázta Csonkát, akár egy kutyát.

- És miért ne lehetne? - ordította a képébe.

- Thovar épp erre számít! - nyüsztette Csonka. - Tele van a háza katonákkal! És van egy sötét köpenyes alak is, aki olyan... varázslóforma... Biztosra veszik, hogy oda fogunk menni Trefkóék testéért, és csapdát állítottak!

Cayar dühösen szitkozódott, és az emberei hasonlóképpen cselekedtek.

A főnök végül az ég felé emelte a karjait.

- Esthevar! Hát nem akarod megengedni, hogy elbánjunk azzal az átkozott kereskedővel?! Hogyan álljunk így bosszút rajta?

Valamennyiük meglepetésére egy érces hang szólalt meg valahonnan a háttérből.

- Bosszúra vágytok?

Cayar dühösen forgatta a fejét.

- Ki szólt?

A legsötétebb sarokban egymásra pakolt hordók mögül egy vékony alak bújt elő, és lassú, nyugodt léptekkel indult a dermedt haramiak felé. Összekarcolt bőrnadrágot viselt hosszú lábain, a derékövéről vékony pengéjű vívótőr lógott egyik oldalt, s sagrén tokban egy rövidebb törszerű fegyver a másikon. A férfi karcsú volt, s nem viselt semmiféle vértzetet, csak egy fekete selyeming és afölött egy bordóra festett, laza bőrmellény fedte felsőtestét. Hosszú, fekete haját lófarokba kötötte, s így látni lehetett fura füleit, melyek keskenyebbnek tűntek a megszokottnál és apró csúcsban végződtek. Élénk, fiatal arcvonásai és fejformája leginkább egy rókára emlékeztettek, az összhatást csak keskeny, kiugró orra és erős, szögletes álla, magas homloka enyhítette.

Cayar a szemöldökét összevonva meredt a közeledőre. Az egyértelmű volt, hogy a fickó nem

bandabeli. De akkor hogy kerülhetett ide, ebbe a jól őrzött barlangba, ahová még egy egér sem juthat be észrevétlenül?

- Ki a fene vagy te?

Az idegen farkasszerűen elmosolyodott, és a fáklyafényben kivillantak erős, fehér fogai.

- Nem ismersz meg, Cayar? - vetette oda. - Ennyire megváltoztam volna?

A rablóvezér a szemét meresztette, ujjai összeszorultak a tűre markolatán. A fickó azonban olyan nyugodtan közeledett, mintha ez az ő háza lenne, s ő lenne a házigazda, aki előjött, hogy köszöntse a vendégeit.

- Segítek - vigyorgott. - Fél tucat évvel ezelőtt nem múlt el nap, hogy ne törölted volna belém a csizmádat... Látom, még mindig ugyanazt hordod. Kissé megkopott azóta, de én azért még felismerem. Jó hegyes volt az orra, remekül tudtál vele rugdosni...

A főnök a homlokát ráncolta.

- Elbord kölyke vagy'? A Kerge Birka?

A jövevény vállat vont.

- Így hívtatok, de jobb szeretem, ha a rendes nevemen szólítanak.

- Miért? - röhögött valaki. - Szerintem a "Kerge Birka" elég rendes név neked. Még mindig illik hozzád, Birka.

A fickó vállat vont.

- Mostanában inkább Fürge Calver néven

vagyok ismeretes. És gyanítom, e nevet talán ti is hallottátok már...

2.

- Fürge Calver? - röhögött fel Cayar. - Azt akarod mondani, hogy te lennél az a Fürge Calver, aki a Karvaly bandájával Morangeplatzen megölte Félkezű Thegart, a boszorkánymestert, akitől mindenki rettegett?

Calver vállat vont.

- Ha elvágják a torkát, egy boszorkánymester is ugyanolyan halott lesz, mint bárki más. Mindennek persze már több mint három éve, és büszkén mondhatom, azóta nem csak Morangeplatzben köروزnek, de számos nyugati tartományban fogalomná vált a Calver név...

Miközben beszélt, a kezével nagystílusú gesztikulált; s csak az utolsó mondat végén vette észre, hogy a haramiavezér szinte megbabonázva mered az ujján lévő rubinos gyűrűre, mely vérvörös színben szórta szét a fáklyák fényét.

-A gyűrűm! - bődült el Cayar. - Az én gyűrűre van az ujjadon! Három napja keresem!

- Ó, a te gyűrűd? - lepődött meg Calver. - A hordók mögött találtam, és férfiasan bevallom, arra gondoltam, hogy aki egy ilyen csodálatos gyűrűt csak úgy egyszerűen elveszít, az nem lehet

normális! De ha a te gyűrűd... természetesen visszaadom. Rólam aztán senki ne mondja, hogy meg akarom rövidíteni azt az embert, aki kölyökkoromban apám helyett apám volt, és akitől a mesterség alapjait kitanultam... Tessék! Látnod, már adom is...

A rubinos gyűrű kicsit nehezen akart lejönni az ujjáról, és miközben rángatta, másfajta gyűrűkön is megcsillant a fény.

- Hé, az meg ott az én gyűrűm! - kiáltotta egy nyúlszájú fickó, és a jatatagánját markolászva, a fogait csikorgatva, dühösen nyomult közelebb.

Néhányan szintén tágra nyitották a szemüket.

-Né'd má'...

- Az a karlánc a vésett rúnákkal!

- Az a nyaklánc meg...

- Hé, valaki ellopta az erszényemet!

- Hol a zafíros amuletted?!

- Átkozott tolvaj!

Cayar sötéten pillantott a jövevényre. Az emberei lassan körbefogták Calvert, és villogó kések, villogó szemek meredtek rá.

Calver nevetve tárta szét a karjait.

- Nyugalom, nyugalom, uraim, csak tréfáltam. Ugye, nem képzelitek rólam, hogy képes lennék meglopni az egykori cimboráimat?

- De igen.

Calver megsértődött.

- Hát, ezt nem vártam volna tőletek. Érzéketlen

barmok vagytok valamennyien, akik elveszítitek a holmijaitokat, azután meg ártatlanokat vádoltok tolvajlással! Legszívesebben azzal büntetnélek benneteket, hogy vissza se adnám ezt a sok szép holmit, amit oly felelőtlenül elhagytatok...

Egyszerre hárman ragadták meg Calvert, és összevissza ráncigálták.

- A jó gilf anyádat!

- Az anyám ember volt! - kiáltotta dühösen Calver. - Az apám volt gilf, te állat! Igazán megjegyezhetted volna!

Ezzel azonban még nem tudta meggyőzni a vádlóit az ártatlanságáról. Továbbra is veszettül rángatták, és egy kés villogott a torka előtt.

- Ide a nyakláncomat!

- Az erszényem!

- A gyűrűm!

- Öljük meg!

- Hé, hé! - Cayar lépett közbe, mert az emberei annyira dühösek voltak, hogy csakugyan képesek lettek volna elmetezni az arcatlan fickó torkát. - Hagyjátok békén!

- Úgy van! - rikoltotta Calver dühösen. - Ne rángassatok, mert megrúgok valakit!

Egy darabig még tartott a huzavona, de aztán Calver szép sorban visszaadott mindent.

- Köszönjétek meg nekem, hogy megtaláltam őket - morogta sértetten. - Ti elszórjátok, aztán meg rám fogjátok, hogy elloptam? Mondhatom,

szép dolog!

- Ez az erszény - hadonászott az egyik fickó ingerülten Calver orra előtt - minden bizonnyal nem magától ugrott le a derékövemről! Jól látszik a vágás nyoma, ahogy a bőrszíjakat elmetszették!

Calver vállat vont.

- Akkor a cimboráidat szidd, ne engem! Valaki nyilván meglopott téged, aztán meg a szajrét odarejtette a hordó mögé, mert én ott találtam meg!

- Hazug gilf disznó!

Calver most már kezdett dühbe gurulni.

- Én hazudok? - kiáltotta. - Ez aljas rágalom! Az előbb mondta Cayar, hogy a gyűrűje már három napja elveszett... Hogy lophattam volna el én három nappal ezelőtt, amikor alig három órája lapulok itt? Na erre felelj, ha olyan nagy okos vagy, te bunkó!

A haramia fürkészőn nézett Calver rókaképébe, de erre nem tudott mit mondani.

- Én amondó vagyok, hogy a tolvajt magatok közt keressétek, barmok! Valaki meglopott benneteket, a holmit pedig ott a hordók mögé rejtette el. Kész szerencse, hogy megtaláltam!

A haramiák gyanakodva méregették egymást, próbáltak visszagondolni arra, hogy mikor tűnt el a szóbanforgó gyűrű, nyaklánc vagy erszény, de nem emlékeztek arra, hogy egyáltalán eltűnt volna. Csak most, amikor Calvernál látták, akkor döbbentek rá, hogy hiányzik. Mindenesetre a fickó

elég meggyőzően beszélt. Lehet, hogy a tolvaj mégis köztük van?

- Hogy jutottál be a barlangba? - sziszegte Cayar. - Ide az én tudtom nélkül nem jöhet be senki.

Calver vállat vont.

- Én bárhová be tudok surranni - jelentette ki öntelten. - Egy barlang vagy egy jól őrzött kastély... számomra egyre megy. Nem jelent akadályt.

- De...

- Egyszerűen besétáltam. Az őrök a vert seregeddel foglalkoztak. És amíg ezek a gyáva kutyák legendáztak a megfutamodásukról, senki nem figyelt rám.

Cayar a homlokát ráncolta.

- Miért jöttél?

- Mert értesültem arról, hogy mi történt veletek, és segítséget ajánlok.

- Mi?

Calver vállat vont.

- Az előbb jelentetted ki, hogy bosszút akarsz állni Thovar Mardecason. Nos, én tudom a módját, miként lehetne erre sort keríteni.

- Mi? Hogyan?

Calver elgondolkodva nézett maga elé egy pillanatig.

- Van egy tervem. Szívesen megosztom veled, de csakis négy szemközt. Azok után, hogy megtudtuk... tolvaj van köztetek, nem szívesen

teregetem ki mindenki előtt a kártyáimat...

Többen felzúdultak, káromkodtak, de Calver nem törődött ezzel. Cayar gyanakodva nézett a rókaképűre, de mivel tudta, hogy nem árthat neki, intett, hogy húzódjanak be az ő külön rezidenciájába.

3.

Calver jól ismerte ezt a kisebb barlangot, mely sok-sok évvel ezelőtt az apja birtokában volt. Itt élte le gyermekkorának legelső éveit, s csak érett kamaszként kellett innen kiköltöznie, amikor is Cayar vette át a hatalmat, s őt a szolgájává tette. Még mindig megvolt a hatalmas, baldachinos ágy, amit Elbord Marchen részenként szállíttatott fel a hegyre, s itt a barlangban szereltette össze. És szinte ugyanazok a bútorok maradtak, mint régen. A különbség csak annyi volt a régmúlt és a jelen közt, hogy amíg Elbord Marchen mindig is kényes volt a szellőzésre, Cayar befalaztatta a felszínre nyíló réseket, s ennek okán a kisebb barlangban olyan állott szag uralkodott, hogy az még Calver orrát is facsarta.

Azonban ezt igyekezett nem kimutatni.

- Innen loptad ki a gyűrűmet? - kérdezte Cayar és egy kisebb ládikára mutatott.

Calver vállat vont.

- Az előbb már elmagyaráztam, hogy nem én tettem. Nem figyeltél oda az okfejtésemre'? A hordók mögött találtam a szajrét. És ez ügyben nem vethetsz semmit a szememre... Vagy talán nem adtam vissza minden egyes darabot a gazdájának?

A bikanyakú fickó gyanakodva pislogott.

- Épp ez nem tetszik nekem benned - morogta. - Téged sunyi és alattomos kölyöknek ismertelek, akinek mindig megvolt a magához való esze. És aki sohasem adta vissza, amit egyszer ellopott... Ez az egész ügy bűzlik nekem. Egyszerűen besurransz ide, kirabolsz mindenkit, aztán váratlanul felfeded az ittlétedet, szándékosan mutogatod az ellopott holmikat, mintha hancegni akarnál vele, aztán meg szép jámboran visszaadod mindenkinek... Szerinted nem gyanús ez, Birka?

- Calver a nevem, ha megkérhetlek.

- Nem tudom, mit akarsz itt és mi célt szolgált ez a színjáték, de annyit mondhatok, engem ne próbálj átvenni, ha nem akarod még néhányszor megízlelni a csizmám orrát a nadrágodon!

Calver elvigyorodott.

- Jó. Téged nem tudlak megtevesztetni, Cayar, te még mindig olyan ravasz vagy, mint régen. Való igaz. Tényleg azért lopakodtam be a titkos barlangba, mert úgy gondoltam, hogy rendezem egy kicsit az anyagi körülményeimet. És való igaz, nyugodtan lapultam a hordók mögött és később, ha

a gyülekezet szétoszlik, megtaláltam volna, miként oldjak kerekét a zsákmánnyal. Azonban amikor meghallottam, hogy miről beszéltek, nem bírtam magammal. Hiszen én tudom, hogyan állhatunk bosszút Thovar Mardecason.

A rablóvezér töprengve meredt Calver arcága.

- Ez azonban még nem ad magyarázatot arra, miért mutogattad oly nyilvánvalóan a gyűrűmet.

Calver elvigyorodott.

- Mert így, hogy feladtam magam, tartottam attól, hogy valaki a régi cimborák közül emlékszik még a kisebb tolvajlásaimra... amiért jó párszor elverték rajtam a port... az egyik fogam például még most is mozog kissé... És úgy gondoltam, jobb lesz, ha én szolgáltatok vissza mindent, mintha valaki felfedezi a hiányt és úgy követelitek vissza.

- De... hogy jutottál be egyáltalán? Engem ne próbálj azzal a maszlaggal etetni, hogy egyszerűen elsurrantál az örök mellett!

Calver nevetett.

- Az oldaljáratokon át érkeztem. Hat éven át éltem itt. Gyerekként sokat kószáltam az oldaljáratokban. Jobban ismerem ezt a barlangrendszert bármelyikőtöknél, hiszen az apám fedezte fel... Igaz, néhány helyen elég szűk a járat, és szabályszerűen át kellett, préselnem magam itt-ott, de végül is bejutottam. És miért ne jöhettem volna ide? Legalább olyan jogom van itt lenni, mint bármelyikőtöknek. Hiszen miután Gerardinak a

fejét vették, apám vezette a bandát; ő hozta össze a társaságot. Emlékezhetsz jól, hiszen te a kezdetektől a társa voltál. Csak amikor apámat felakasztatta Lorianó Mardecas, akkor vetted át a főnökséget... És akkor határozta úgy, hogy igazi tolvaj-haramia-orgyilkost faragsz belőlem, ha belepusztulok is! És én csaknem belepusztultam! Ám most mégis itt vagyok.

- Ez igaz morogta Cayar. - De ha azért jöttél, mert úgy gondolod, hogy megbosszuld a sérelmeidet rajtam...

Calver felnevetett.

- Eszem ágában sincs ilyesmi, Cayar! Tőlem nem kell tartanod. Igaz volt idő, amikor egy kanál vízbe szívesen belefojtottalak volna... mert ülni sem tudtam, annyira sajgott az ülepem a csizmád orrától... de hát az ember idővel túlteszi magát a kegyetlen rugdosások emlékéen... Nem, Cayar, tőlem nem kell tartanod, én nem vagyok bosszúálló típus, és a helyedre sem török. Már egyáltalán nem gyűlöllek, sőt, akár hiszed, akár nem, rájöttem, hogy életemben a legtöbbet neked köszönhetem.

Cayar gyanakodva szemlélte a hálásan vigyorgó fickót dús szemöldöke alól.

- Nekem? - dörmögte.

- Hiszen lényegében neked köszönhetem, hogy ilyen lettem, amilyen. Mindent tudok a szakmáról. Gyors a kezem és a szemem, jól bánok a karddal, törrel ritkán hibázom el a célt, gyors vagyok és

irgalmatlan, nem habozok senki miatt, tudom, hogy csak magamra számíthatok. Ha nem rugdostál volna, nem szidtál volna állandóan, ha nem engem parancsolsz előre minden szutyokba, minden csatornába, ha nem engem küldesz a legveszélyesebb helyekre, közönséges rabló vált volna belőlem. Így viszont... bár igaz, könnyen kinyírhattak volna... a túlélési ösztönöm igencsak kifejlődött, és megtanultam más szemmel nézni az életet. Tudod, Cayar, senki nem születik szemétnak, ahhoz, hogy azzá legyen, sok tényezőnek kell összejárnia...

- Azt mondd, "szemét" vagyok'?

Calver legyintett.

- Magamról beszéltem, de... hagyjuk a múltat! Beszéljünk inkább a bosszúról!

- Az előbb azt mondtad, te nem vagy bosszúálló...

Calver vidáman nevetett.

- Alapjában véve nem. A bosszú számomra csak akkor ér valamit, ha megfelelő anyagi haszonnal is párosul. És egyvalakin bosszút kell állnom. Apám gyilkosán.

- Ha azt hiszed, hogy én árultam el...

- Nem, dehogy! Én nem rólad beszélek, hanem arról, aki felkötötte.

- Akkor rossz helyre jöttél, Birka. Lorianó Mardecas már nem él Silváróban. Évekkel ezelőtt Golberbe költözött.

Calver arca kényelmetlenül megrezzent.

- Megkérnélek, ne nevezz "Birkának"! Ezt a nevet nem nagyon szenvedhetem! Kölyökkoromban röhögtetek rajtam épp eleget; de most már nem Kerge Birka vagyok, a hírhedt Elbord Marchen elcseszett csemetéje, hanem Fürge Calver, akinek a fejére három nagy tartományban is komoly vérdíjat tűztek ki.

Cayar alaposan szemügyre vette a nála legalább húsz évvel fiatalabb fickót. A rablóvezér alapjában véve jó emberismerő volt, s amit Calver szemében látott, az minden kétséget eloszlatott azon tekintetben, hogy ez a fiú tényleg végigment egy s másón, amióta őt és a bandát faképnél hagyta.

- Megváltoztál.

Calver nevetett.

- Előnyömbre.

- Meglehet. Ám kissé beképzeltnek és felfuvalkodottnak tűnsz.

Calver sóhajtott.

- Ebben is rád hasonlítok, Cayar. De hagyjuk egymás felmagasztalását, szorítkozzunk a tényekre. Egyrészt közlöm veled, hogy rosszul tudod: Lorianó Marcedas nem Golberbben él. Golberbben van, de nem ott él, hanem ott halott...

- Mióta?

- Ó, lassan két hete is megvan annak, hogy letöröltem a kardomról a mocskos véré.

- Ezek szerint sikerült elkapnod?

Calver vállat vont.

- Ezek szerint. Hosszan kínlódott halála előtt, de bármit tettem is vele, a kincse rejtékhelyét nem árulta el. Csak annyit tudtam kiszedni belőle, hogy a kincs a fia házában van... itt Silvanóban.

Cayar akaratlanul is elmosolyodott.

- Olyan vagy, mint apád. Ő is állandóan a Mardecasok legendás kincse után áhítozott.

- Csakhogy őt felkötötték miatta, én pedig megszerzem.

- Hah, micsoda önbizalom!

Calver elmosolyodott.

- Téged talán hidegen hagynak a drágakövek, Cayar?

- Képtelenség behatolni abba a házba. Olyan, mint egy erődítmény. És ha megpróbálnánk megostromolni, percekben belül a nyakunkon lenne Silvano összes átkozott katonája. Arról nem is beszélve, hogy Thovar Mardecas őrei is több tucatnyian lehetnek, nem beszélve arról a titokzatos varázslóról, aki megölte hat emberemet...

Calver bólogatott.

- És akkor sem érdekelnének a drágakövek, ha valaki megölné a varázslót, elaltatná az örök nagyrésztét és megbeszélte időben kinyitná neked és az embereidnek a kaput?

Cayar megnyalta a szája szélét, mert úgy érezte, hogy egy pillanat alatt kiszáradtak az ajkai.

- Miféle hülyeség ez? - dörmögte.

Calver farkasszerűen elmosolyodott.

- Ma éjszaka - suttogta. - Pontban virradatkor ki fog nyílni a Mardecas Palota hátsó kapuja. Nem lesznek ott őrök. Legalábbis élő őrök nem... Nesztelenül beosonhattok, és legyilkolhattok mindenkit, aki az utatokba kerül. Arra az esetre, ha valamelyik balfék elrontaná a dolgot és valakinek mégis sikerülne fellármáznia a városőrséget, csukjátok be a hátsó kaput és toljátok el a védőgerendát. Még ha a katonák rajtatok is ütnek, pár ember is könnyedén védheti a falakat órákon át bármekkora túlerővel szemben...

Cayar gyanakodva nézett Calverre.

- De ha a katonák körbeveszik a házat, hogy jutunk ki?

- Elfeledkeztél a titkos alagútról? - kérdezte Calver. - Arról az alagútról, aminek a létezéséről apám biztosan tudott?

- És mégsem találta meg soha. Te talán tudod, hogy hol van?

Calver egy pillanatra behunyta a szemét, úgy bólogatott.

- Ha tudnám, hogy hol van, akkor azon az alagúton át hatolhatnátok be a házba. Én csak azt tudom, hogy létezik... és azt is tudom, hogy Thovar pontosan tudja, miként lehet ezen az alagúton át kijutni. És annak az alagútnak az egyik kanrájában van elrejtve a Mardecasok kincse.

Cayar egyre nyilvánvalóbb gyanakvással meredt

a rókaképű fickóra.

- Neked... sikerül bejutnod a házba?

- Gyakorlatilag már bejutottam. És bármikor újra bejuthatok.

- Akkor... mi szükséged van ránk? Hiszen egyedül is megszerezhetnéd a drágaköveket.

Calver folyamatosan mosolygott, és ez kiszámíthatatlanná tette a szavait. Őszintén beszél vagy aljasul hazudik?

- Ha egyedül is megszerezhetném, biztos lehetsz abban, hogy nem ajánlanék osztozkodást, Cayar. Viszont az, hogy bent vagyok a házban, még csak fél győzelem. Ez könnyen sikerült. Ám a legnehezebb az, hogy megtudjam Thovartól, hol a kincs. Ehhez némi kínzást kell alkalmaznom, ugyanis nem valószínű, hogy önszántából elárulja. Viszont ha betömöm a száját vallatás közben, nem tud felelni a kérdéseimre. Ha viszont nem tömöm be a száját, felvisítozza az egész házat. És bár lesz alkalmam nyugodtan előkészíteni az akciót, egymagam nem leszek képes legyilkolni hatvan embert. És utálnám, ha megzavarnának vallatás közben. Ezt megérted, ugye?

Cayar a homlokát ráncolta.

- Hogy képzeled?

- Mármint az osztozkodást? Nem vagyok nagy igényű. Az enyém a fele, tied a másik fele. Így igazságos.

Cayar szemöldöke megrándult.

- És az emberek?
- Őket természetesen te fizeted ki a saját részedből. Elvégre a te embereid.
- Nem tetszik.
- Micsoda? - háborgott Calver. - Én csinálom mindent, és én kapjak kevesebbet?

Perceken át vitatkoztak, mire meg tudtak egyezni.

- Jól van - morogta Calver idegesen. - Enyém az egyharmada, a tied a másik egyharmad, az emberek pedig megkapják a harmadik harmadot... Bár szerintem ez a nagylelkűség kifejezetten túlzás! Hisz nekik semmi dolguk, legfeljebb néhány gigát kell elvágniuk. Megelégedhetnének mondjuk a... - Legyintett. - Jó, jó, nem kezdem újra... Megegyeztünk...

Még megbeszéltek néhány fontos részletet, aztán Calver elsietett.

4.

A Mardecas Palota sokkal masszívabb és hatalmasabb volt, mint Golberbben a helytartó palotája; valóságos erődítmény volt vaskos falakkal, áttörhetetlen kapukkal, és a falakon lőrészekkel.

Calver azonban nem rettent meg a méretektől. A zuhogó esőben egyenesen az elülső kapuhoz

sietett, és bezörgetett. A hatalmas kapura hat testet, illetve az egyiknek csak a maradványait szögezték. Az órák óta zuhogó eső ronggyá áztatta a hullákat, s a kis patakokba gyűlt víz valószínűleg elmosta már lecsöpögő vérüket.

Calver zordan szemezett az egyik hullával, akinek a fél karját vitte le a robbanás és az arcát is kilyuggatta. Nem volt szép látvány.

- Ki vagy? - mordult fel valaki a kapun túlról.
- Calver.
- Jelszó?
- Nincs.

Ez volt a jelszó; ebben állapotok meg: mármint hogy nincs semmilyen jelszó. Ez természetesen Calver zseniális ötlete volt.

Csikorgás hallatszott, ahogy a kétszárnyú kaput belülről rögzítő, combnyi vastag acélrudakat elhúzták. Aztán jó egy perc múltán kitarult a kapu egyik szárnya. Lándzsák hegye meredt a bőrig ázott Calver irányába, és egy fáklya fénye vetült az arcába.

- Calver?
- Láthatod.

Végre beengedték, és a kaput bezárták mögötte. Két emberre volt szükség, hogy a helyére csúsztassa az acélrudakat, de négyen csinálták. És még négy ember fürkészte időközben a sötétséget.

Calver tudta, hogy a hátsó kaput legalább ugyanennyien őrzik, és a többi zsoldos - legalább

három tucatnyian - meg a varázsló igencsak éberén alszanak, hogy azonnal talpra tudjanak ugrani riadó esetén.

- Szarrá áztam - morogta Calver. - Micsoda eszelős időjárás!

- Megtudtál valamit? - kérdezte az egyik nagybajszú őr reszelős hangon.

- Nagyon dühösek! - felelte Calver. - Legyetek résen! Senki ne merjen aludni! Lehet, hogy még ma éjszaka rajtunk ütnek!

- Bár úgy lenne! Vértő orral fognak eloldalogni a rühes kutyák.

- Aha.

Calver átsietett a belső udvaron, és amint a szobájába ért, minden holmit ledobált magáról, megivott egy fél üveg méregerős pálinkát, és egy tiszta törülközővel alaposan átdörzsölte a testét. A szakadó eső alaposan kedvét szedte, de most szárazon kezdett valamelyest jobb kedvre derülni. Magára terítette a háziúr egyik selyem köpenyét, és beburkolózva meredt maga elé. Várta, hogy érte küldjenek. Biztosra vette, hogy Thovar Mardecas meg fogja vámi ébren, és ebben nem is csalódott.

Még eszébe jutott valami, és vizes göncei rejtekéből előhalászta azt a tenyérselyemdarabot, amit meg akart mutatni a "megbízójának". A háziköntös zsebébe gyúrta.

Hamarosan kopogtak az ajtaján, és Leopold, a vén inas jött érte azzal, hogy a gazdája kéreti.

Mivel Calvernek nem volt másik ruhája, vizesen pedig nem akart menni, a háziköntösbe burkolózva követte a hajlott hátú szolgát.

Mardecas magas, erőteljes felépítésű fiatalember volt; nem sokkal lehetett idősebb Calvernél, ám a feje tetején máris kopaszodott, és a jóléttől aprócska pocakot eresztett. Ennek ellenére nem tűnt puhánynak, s széles válla, vaskos karizmai arra engedtek következtetni, hogy hébe-hóba még folytatja a testgyakorlást. Még valóban ébren volt; a könyvtárszobában járkált fel-alá, kissé remegett a keze, és a szeme alatt sötét karikák látszóttak. Már előző éjszaka sem tudott aludni.

- Na? - kérdezte türelmetlenül. - Sikerrel jártál?

Calver vállat vont.

- Ahogy vesszük.

- De... de... hogy vegyük?

- Amikor megfutamodtak, követtem őket. Nem volt nehéz dolgom, futottak, mint a nyulak. Őszintén szólva csalódtam bennük... azt hittem, hegyi oroszlánok, de nem többek gyáva kutyáknál!

Mardecas szeme csillogott.

- De kár, hogy nem láttam! - suttogetta, és megnyalta az ajkát. - Bika Cayar rettegett haramiái... amint lélekszakadva menekülnek! Huh! Micsoda pompás látvány lehetett! Sylon Windst elmesélte, hogyan futamította meg azt a csürhét két egyszerű varázslattal... Úgy szerettem volna ott

lenni!

Calver legyintett.

- Az az ostoba varázsló elrontott mindent! - morogta. - Idő előtt produkálta magát. Ha nem kezdi el a magamutogató varázslatait túl korán, sikerült volna a banda kétharmad részét csapdába csalnunk! A maradékkal könnyedén elbántunk volna.

- Elégedetlen vagy? - csodálkozott a kereskedő.
- Nem értelek! Hiszen én pár nappal ezelőtt hinni sem mertem volna ilyen sikerben! Lefogadom, hogy azok a hegyi kutyák szűkülve lapulnak majd, és nem merészelik többé az én karavánjaimat háborgatni.

- Azok a "hegyi kutyák", akik a farkukat behúzva, szűkülve menekültek, most újra összeverődtek, és dühösen csaholva a véredet kívánják! Viszont ha az ostoba varázslód nem kezd túl korán hősködni, az összes haramiát lemészárolhattuk volna, nem lenne velük több gond! Én ismerem a fajtájukat; ezek nem felejtenek és nem könnyen bocsátanak meg! Csak akkor nyugodhatunk meg, ha egy sem marad közülük, aki lesből rád támadhatna. Ezért javasoltam, hogy szögezzesd ki a testüket a kapura... mert ez feldühíti a többieket és ide fognak jönni. És itt végezhetünk velük, ha ügyesen csináljuk és résen vagyunk. Csak vigyázni kell, nehogy az a botcsinálta mágus mindent elrontson!

Mardecas szeméből kihunyt a kezdeti

lelkesedés.

- Te nem kedveled túlságosan Sylon Windstet, igaz?

- Ennyire látszik rajtam?

- Pedig őt is apám küldte hozzám, akárcsak téged. Azt hittem, ti ketten... már dolgoztatok együtt.

Calver utálkozva elhúzta a száját.

- Én vagyok a legjobb testőr, akit csak a hátán hordott a föld, és soha de soha nem dolgozok ilyen amatőrökkel, mint ez a fickó! Fogalmam sincs, Lorianó úr honnan kaparta elő...

- Na, azért annyira nem lehet kezdő, ha képes volt egymaga pár másodperc alatt megölni hat rablót!

Calver legyintett.

- És ezzel elcseszte a zseniális tervemet. Ah, hagyjuk! Ezen már úgyseem változtathatunk. Fel kell készülnünk a második lépésre.

Thovar Mardecas feszülten meredt az egy szál háziköntösbe burkolódzó férfira.

- Sikerült megtudnod valami érdekeset?

Calver elmosolyodott.

- Mindent, ami érdekelhet minket.

- Mi? Meddig követted őket?

Calver válasz helyett előhúzta a tenyérselyemdarabot, és a kereskedő orra alá dugta. Az először nem értette, de elvette az apró holmit, és a fény felé fordítva szemügyre vette. Akaratlanul is

fojtott kiáltás tört ki belőle.

- Ez az én pecsétem rajta... és a dátum... Hé, ez abból a karavánból való, amit Cayar bandája másfél hónapja rabolt el tőlem! Hogy került hozzád?

Calver hátradőlt a székében, és kiélvezte a pillanatot.

- Láttam az egész bálát, sőt, a többi holmit is - dörmögte. - Jártam a titkos barlangjukban.

Thovar Mardecas szóhoz sem tudott jutni a megdöbbenéstől, csak a száját tátva meredt az előtte ülő emberre.

Calver folytatta.

- Csaknem a hegycsúcsig követtem őket. Semmit sem vettek észre; hiszen olyan nesztelenül osonok az erdőben, mint a szellő. - A bal fülére bökött. - Elvégre apám révén gilf vagyok, az erdei tündérekkel rokon, mint láthatod. Kevesen osonnak úgy, ahogy én tudok, és még kevesebben forgatják olyan jól a tört, mint ahogy én... No, de elég a képességeim objektív felsorolásából, folytatom... A menekülők egy sziklás térségen csoportosultak és fennhangon vitatkoztak. A nagy felfordulást kihasználva ledöftem az egyik őrt, és beosontam a barlangjukba, ott meghúztam magam a felhalmozott boroshordók között és kihallgattam mindent, amit beszéltek!

Thovar Mardecas egy szertartásos mozdulattal a homlokához érintette jobb kezének egy pontba

összeszorított ujjait, és a család védelmező szellemének nevét mormolta.

- Jaspergort nevére, ez hihetetlen!

- Normális körülmények között erre én sem merészkedtem volna - ismerte el Calver. - Ám most annyira felindultak a társaik halála miatt, hogy az átlagosnál jóval figyelmetlenebbek voltak. Így hát nyugodtan kihallgathattam mindent.

- És! - suttogta a kereskedő. - Mit beszéltek? Megtámadnak bennünket? Még ma éjjel?

- Cayar rettentően dühös volt - vetette oda Calver. - Az egyik alvezérének saját törével metszette el a torkát, három embert pedig megkorbácsoltatott...

-Huhhhh! Mindig tudtam, hogy az a fickó nem normális! A saját embereit pusztítja!

Calver nevetett.

- Őrjöngött, mint egy megvadult bika, és azon nyomban neki akart támadni a háznak. Azonban ezek a haramiák sem ostobák. Ugyanazt tették, amit mi... Egy emberük követte a te csapatodat és mindent látott. Tudja, hogy legalább negyven katona van a házban. Gyanítják, hogy te épp arra számítasz, hogy dühödben nekünk rontasz... és éppen ezért haboznak.

A kereskedő a fejét rázta.

-De meddig?

- Nem tudni - felelte Calver. - Olyan a zsványtanya, mint valami tüzes katlan. Bármelyik

pillanatban bekövetkezhet, amikor már nem bírják tovább féken tartani a dühüket. És ha értesülnek majd arról, hogy az embereik hulláját a kapudra szögeztetted, a haragjuk még nagyobb lesz irántad...

A kereskedő megnyalta a szája szélét idegességében.

- Biztos vagy abban, hogy ez jó ötlet volt? Nem kellene leszedni azokat a hullákat?

Calver határozottan rázta a fejét.

- Épp azért javasoltam ezt a módszert, hogy minél inkább magunkra haragítsuk őket. A bosszúvágy a legrosszabb tanácsadó; elveszi az ember józan eszt. Előbb vagy utóbb megpróbálnak majd behatolni, és akkor végük lesz.

A kereskedő sóhajtott.'

- Ahelyett, hogy tétlenül várunk itt az ő támadásukra, nem kellene inkább nekünk rájuk rontani. Te kikémlelted a rejtekhelyüket. Ha titokban rajtuk üthetnénk.

- Titokban? - nevetett Calver. - Mostantól kezdve senki sem teheti ki titokban a lábát a kapun kívülre. Cayar parancsára éber szemek lesik minden mozdulatunkat. Hallottam, amikor a rablóvezér parancsot adott az egyik emberének, hogy fizessen ezer aranyat, egy bizonyos illetőnek... A nevet nem mondom ki, de mindketten tudjuk, kiről van szó... És gyanítom, hogy már percek óta bérgyilkosok lapulnak a szomszédos házak tetején, és arra

lesnek, hogy valamelyikünk kidugja az orrát. Aki vigyázatlan lesz, azt azonnal lenyilazzák...

- Jaspergort nevére! - suttogta a kereskedő. - Komolyan beszélsz?

Calver sértődött arcot vágott, mint aki neheztel azért, hogy egyáltalán feltételesen is kérdőre vonják szavai komolyságát.

- Mit gondolsz, miért intézkedtem két nappal ezelőtt, hogy legalább két hónapra való élelmet raktározzunk el a házban?

Thovar Mardecas elgondolkodva nézett maga elé.

- Te mindenre gondolsz, Calver. Nem is értem, apám hogy volt képes megválni tőled.

A rókaképű fickó nevetett.

- Nem szívesen engedett el, arra mérget vehetsz! Azonban egy korábbi leveledben te magad kértél tanácsot arra vonatkozólag, hogy mit lehetne tenni Bika Cayar bandájának zaklatásai ellen...

A kereskedő bólogatott.

- Igen. És a múlt héten meg is érkezett Sylon Windst a válaszlevéllel. Aztán két napra rá te is befutottál apám újabb levelével. Csak azt nem értem, miért nem egyszerre jöttetek.

Calver hanyagul elmosolyodott.

- Mert jóapád először csak ezt a botcsinálta varázslót akarta küldeni. Ám amikor én értesültem a dologról, némi hitetlenkedéssel fogadtam a

döntését. És sikerült meggyőzőnöm őt arról, hogy ez a dolog elég fontos ahhoz, hogy a legjobb kezekbe kerüljön. Ezért és csakis ezért volt hajlandó elengedni engem is.

Thovar Mardecas elgondolkodva meredt maga elé.

- Sylon Windst intett, hogy óvakodjak tőled, Calver! Azt mondja, téged több tartományban is köröznek... és hogy egy orgyilkos céh is vérdíjat tűzött ki a fejedre. Igaz ez?

Calver hunyorított.

- Tagadtam én valaha is, hogy veszedelmes fickó vagyok? - kérdezte. - Nos, mielőtt apád testőre lettem, kipróbáltam egyet s mást, s nem mindig néztem, hogy kibe szaladt bele a kardom. Egyszer véletlenül egy nagyhatalmú céhfőnököt sikerült megbicskáznom. De hát nem volt ráírva, hogy kicsoda... De bármivel tömte is a fejed az az ostoba varázsló, annyit mondhatok, hogy tőlem aztán egyáltalán nem kell tartanod! Vagy talán nem azt írta apád a levelében, hogy maximálisan megbízható és hűséges vagyok? Olyan testőr, aki mindenki másnál jobban érti a dolgát? Talán nem írta meg neked a levelében, hogy egy alkalommal a saját testemmel fogtam fel egy neki szánt nyílveesszőt, megmentve ezzel az életét?

Calver széthúzta a mellkasán a háziköntöst és megmutatta a jobb válla alatt a sebhelyet.

Thovar Mardecas szabadkozva rázta a fejét.

- Én ugyanúgy megbízok benned, Calver, mint ahogy apám tette. Hiszen a levelében csupa jókat írt rólad... Ámbár olyan különös volt az a levél.

- Mi? Azt állítod, hogy nem az apád írása volt és nem az ő pecsétje szerepelt rajta?

- Nem... de. Illetve... hogy is mondjam. Az ő írása volt és az ő gyűrűjének pecsétje zárta le... de a gondolatai... Mintha nem is az ő gondolatait írta volna le, hanem valaki más diktálta volna neki ezeket a szavakat...

Calver megfeszült.

- Mindez pusztá képzelődés! - jelentette ki, - Ott voltam a szobában, amikor ez a levél született, és a becsületszavamat adom rá, hogy Don Loriano mindezt saját kezével, saját jószántából írta.

- Igen, igen, de... Tudod, ő még sohasem írt alá úgy levelet, hogy "ölel szerető apád"... és az is rettentő különös, hogy egy árva sort sem írt üzletről. Pedig az előző levelemben egy sor olyan kérdést tettem fel neki, ami választ igényelne. És semmi. Még csak meg sem említi, hogy olvasta az előző leveletem.

- Márpedig bizonyára olvasta - vélte Calver. - Hiszen ha nem olvasta volna, nem küld ide engem... meg azt a varázslót...

Mardecas a fejét ingatta.

- Mindez nagyon különös, Calver. És bár apróságnak tűnik, nem hagy nyugodni a dolog. És nemcsak engem. Sylon Windst is gyanúsna tartja

ezt az egészet, és sürgetett, hogy vizsgálta meg a levél hitelességét.

- Átkozott kurafi! - mormogta Calver az orra alatt. Mardecas nem értette jól.

- Hogy mondd?

- Semmi, semmi... Csak nem örülök, hogy bizalmatlan vagy velem szemben. Igaz, én mondtam, hogy ne bízz senkiben, de természetesen úgy gondoltam, hogy ez énrám nem vonatkozik. Ha gyanakodni akarsz, akkor jobb lenne, ha inkább azt a kelekótya varázslót tartanád szemmel!

Thovar Mardecas felállt, közel lépett Calverhez, és barátilag a vállára tette a kezét.

- Félreértetted a szavaim jelentéstartalmát, Calver - mondta mosolyogva. - Én kezdettől fogva megbízok benned. Valami azt súgja, hogy te valóban olyan hűséges és jó testőr vagy, mint azt apám leírta.

- Ennek ellenére mégis megvizsgáltattad apád levelét egy írásszakértővel?

- Pusztán Sylon Windst sürgetésére - felelte a kereskedő. - És csakis azért, hogy ő is saját szemével győződjön meg az igazságról. Ő persze biztosra vette, hogy a levél hamisítvány és te gonosz szándékkal hatoltál be a házamba...

- Mi? Ez nevetséges! Aljas rágalom!

- Látnod kellett volna a képét - nevetett Mardecas -, amikor másfél órával ezelőtt jelentette

nekem a vizsgálódása eredményét. A mi kedves varázslónk meglehetősen csalódott volt. Ő maga vizsgálta meg mágiával a levelet, és nem csak az írást meg a pecsétet azonosította, de a levél írásának körülményeit is pontosan meg tudta határozni. Apám írta, a dolgozószobájában, a nagy mahagóni íróasztal mellett... saját kezével.

- Na ugye? - mormogta Calver. - Ezt én is megmondhattam volna.

A kereskedő barátságosan megszorította a vállát.

- Nem akarom én ezzel kapcsolatban, sokáig szaporítani a szót, Fürge Calver. Csak annyit akarok még mondani, hogy e pillanattól kezdve ebben a házban nem az én szavam a legfőbb, hanem a tied. Te parancsolsz, te adod ki az utasításokat, és az embereim engedelmeskedni fognak neked. Feltétlen bizalmamat élvezed, és biztos vagyok benne, hogy nem fogok csalódni a szakértelmedben.

- Ebben én is biztos vagyok - mormogta Calver igen kétértelműen. - Apád sem csalódott bennem soha.

A kereskedő a vitrines szekrényhez lépett, és kiemelt egy üveg pálinkát.

- Iszunk egy kortyot? - kérdezte udvariasan. Calver azonban még mindig az iméntieken gondolkodott.

- Ha én parancsolok kezdte -, ez azt jelenti, hogy

a varázsló is köteles engedelmeskedni nekem?

- Mindenben - erősítette meg Thovar Mardecas.
- Hacsak nem azt parancsolod neki, hogy kösse fel magát.

Calver csalódottan rázta a fejét.

- Épp ez lett volna az első parancsom... Ki nem állhatom azt a kotnyeies fickót!

5.

Pár pohárka ital után Calver visszavonult a szobájába, hogy pihenjen egy keveset.

- Ha a gazfickók mégis arra vetemednének, hogy ma éjszaka támadnak, én is talpon akarok lenni! - mondta. - És egy kis pihenés rád is ráférne.

A kereskedő sóhajtott.

- Olyan ideges vagyok, hogy le sem tudom hunyni a szemem.

-Ne izgulj! - próbálta megnyugtatni Calver. - De ha aludni akarsz, javaslom, hogy zárkózz be a szobádba! Mert nem lehet kizárni, hogy ezek a gazfickók nem nyílt támadással próbálkoznak, csak egyikük mászik be a falon keresztül titokban, hogy veled végezzen...

- Jaspergort nevére, Calver, ezzel aztán nem nyugtattál meg! A fenébe!

Calver a fejét rázta.

- Nem akarlak idegesíteni, de... jobb felkészülni minden eshetőségre. Ha netán valami rendelleneset tapasztalsz az éjszaka folyamán, ordíts teli tüdőből! Én azonnal ott leszek. És ne engedj be senkit, csak engem.

- Jó - morogta idegesen a kereskedő. - De honnan fogom tudni, hogy te vagy az?

- A saját nevemet fogom sutogni... háromszor egymásután. Ez lesz a jelszó.

Miután ebben megegyeztek, Calver visszavonult a szobájába, és úgy vélte, még legalább két órát aludhat éjfélig, amikor a játszma kezdetét veszi.

Valójában csaknem három órát aludt, amikor vadul dörömböltek az ajtaján.

- Mi a fene? - mordult fel Calver.

- Gyorsan! - kiáltotta egy ideges hang. - Gyorsan, a kapuhoz!

- Mi az? Támadás?

- A hullák... Eltűntek a kiszögezett hullák a kapuról...

6.

Calver szinte a ház teljes népét ott találta, s egy sereg katona sürgölődött lámpásokkal, gyertyákkal a belső udvaron. Néhányan pedig a félig nyitott kapun kívül próbáltak nyomokra bukkanni.

Az eső már elállt, de oly tartósan zuhogott több

órán keresztül, hogy az udvar merő sár volt, és több helyen bokán felül érő tócsák állítottak csapdát a vigyázatlanoknak.

Calver dühösen káromkodott, amikor nagy sietében ő is ilyen vigyázatlannak bizonyult. Nem elég, hogy a ruhája még mindig nem száradt meg, most a saruja is csupa lucsok lett.

Az örök kapitánya, egy vállas, bamba képű fickó mogorván jött elé.

- Félórája váltottam az őrséget - magyarázta. - Akkor még megvoltak. A saját szememmel láttam, ahogy ott lógnak a kapun.

Calver csak egy futó pillantást vetett rá, nem kezdte el faggatni. A kapu felé sietett.

A fekete kámzsás varázsló a kaput tapogatta, majd letérdelt az egyik tócsába, és a fejét lehajtva magába mélyedt.

- Calver! - A ház ura sietett elő egy oszlop takarásából idegesen. Mögötte a felesége slattyogott; az asszony fázósan húzta össze magán a hálóing fölé felkapott köntöst. Szőke haja kibontva hullott a vállára, s bár riadtan pislogott, így is bűbajos teremtés volt.

Calver kedvtelve nézegette, és arra gondolt, milyen kár, hogy ennek a szép asszonynak egy órán belül meg kell halnia.

- Calver! - suttogta rekedten Thovar Mardecas. - Nem gondolod, hogy ismét fel kellene lopakodnod a hegyre és kihallgatni, mit terveznek?

- A legnagyobb esztelenség lenne - morogta Calver. - Semmi esetre sem hagyom el a házat. Itt többet ér az én tapasztalatom, mint odakinn a vadonban.

A kereskedő megragadta Calver karját, és idegesen megszorította.

- Calver! - suttogta. - Hogy történhetett ilyesmi? Hiszen négy ember figyelte állandóan a kapu előterét. Le kellett volna nyilazniuk bárkit, aki hivatlanul közelít!

- Eejgen! - morogta Calver. - Majd mindjárt megtudjuk, mi a fene történt.

A kapitány már érkezett is négy holtsápadt legénnyel.

- Ezek őrizték a hullákat, Don Mardecas.

Calver szemügyre vette a négy fickót, és egyenként a szemükbe nézett

- Na, mi van, jómadarak... aludtatok?

- Mi aztán nem - suttogta az egyik. - Ébren voltunk mindvégig, és úgy meresztettük a szemünket, mint még soha.

- Aha - morogta Calver. - Szóval a szemetek láttára cipelték el a hullákat, mi?

- Nem... A hullák egyszerűen eltűntek...

- Mit beszélsz?

-Esküszöm bármire! Az egyik pillanatban még ott lógtak a kapun, a következőben már csak a hült helyüket bámultuk. És erre a társaim is készek megesküdni... akkor is, ha mindenki eszelősnek

mond bennünket. És akkor is, ha senki nem hisz nekünk!

Calver a riadt képű, didergő asszonyra pillantott. Ismét feltámadt benne a vágy, és arra gondolt, milyen jó lenne ezzel a cicababával elcicázgatni egy kissé, mielőtt utoléri a sorsa. Ám egyrészt erre már kevés volt az idő, másrészt férfi létére egyszer-kétszer ő is megtapasztalta már, milyen érzés megerőszakoltnak lenni. Ugyanis, a vadonban elzárkózottan élő gilf faj otromba nőstényei nem egyszer elkapták már, és akarata ellenére a kedvüket töltötték rajta.

A varázsló jött oda. Arcát részben takarta a kámzsza, csak szürkén villogó szemét lehetett látni.

- Mágia - mondta. - Az örök nem hazudnak. A hullákat mágia segítségével távolították el.

- Te jó ég! - sápadt el a kereskedő. - Ez képtelenség!

- Nem, nem az - felelte a varázsló. Az enyhén didergő asszonyra pillantott. Majd Mardecasra. - Nem biztonságos idekinn. Asszony számára végképp nem...

Mardecas a feleségére pillantott, és intett az idős lakájnak, aki mögöttük a lámpást tartotta.

- Leopold! Kísérd be Dorthát a hálósobába! Amikor az idős férfi és az asszony eltűntek a ház belsejében, Calver idegesen rőffent a varázslóra.

- Honnan veszed azt, hogy mádiával tüntették el a hullákat?

- Ez a szakmám.

- Én viszont fent jártam a rablók között és kihallgattam őket. Nincs köztük mágus. És még csak nem is állnak kapcsolatba senkivel, aki varázserővel segíthetné őket.

Sylon Windst kifejezéstelenül meredt Calverra.

- Esetleg ellenem béreltek fel valakit...

- Hah! - kiáltotta Calver. - Ellened? Akkor miért a hullákat lopkodják?

- Ezt a körülményt még ki kell vizsgálnom.

- Ugyan már! - dühöngött Calver. - Te sem tudsz, semmit, csak a száda; jártatod.

- Úgy gondolod?

- Úgy bizony! És jobb lenne, ha valahol máshol jártatnád! Nekem nincs szükségem ilyen kotnyeles alakokra.

Sylon Windst elhúzta keskeny száját.

- Addig örülj, amíg én veletek vagyok.

- Ne hidd, hogy ez olyan nagy öröm!

Már-már egymásnak estek. Thovar Mardecas ugrott közéjük idegesen.

- Állj! Állj! Ne egymást marcangoljátok, inkább végezzétek a dolgotokat!

- Épp azt csinálom! - hörrent fel Calver. De aztán nem vitatkozott tovább. Elfordult, és a kapuhoz sietett, hogy esetleges nyomok után kutasson.

Tíz percen keresztül téblábolt összevissza, de a gyér megvilágításban nem talált semmit. Amikor visszatért az udvar közepére, Thovar Mardecast a

behunyt szemű, térdeplő varázsló mellett találta.

- Hát ez meg mi a fenét művel? - morogta Calver.

- Pszt! - intette a kereskedő. - Ne zavarjuk meg! Mágiával megpróbálja kideríteni, hová tűntek a hullák.

- Kit érdekel...

Még valamit mondani akart, ám a varázsló ekkor kinyitotta a szemét; és feltápáskodott a sárból.

- Rossz hírem van - recsegte kiszáradt torokkal.

- A hullákat valamiféle átvívő mágiával juttatták el egy közeli helyre. És valami nagyon gonoszat, baljósat is érzek... a közelből!

- Honnan a "közelből"? - akarta tudni Calver.

A varázsló ismét behányta a szemét, és kinyújtott karral lassan körbefordult. Amikor a szeme kinyílt, riadtság látszott benne, és az arca mintha elsápadt volna kissé a fáklyák bizonytalan megvilágításában.

- Érzékelted őket? - kérdezte Calver.

- Igen - suttogta a varázsló. - Igen.

- Merre vannak?

Sylon Windst kivárt egy pillanatot, mielőtt válaszolt.

- Bent a házban - recsegte megrendülten. - És... ezek a hullák... MOZOGNAK!

7.

Mintha csak e bejelentésre akarna kontrázni, a ház belsejéből iszonyatos női halálsikoly hangzott fel.

Thovar Mardecas felordított.

- Dortha!

Calver a vívótőrével a kezében rontott be, és a kereskedő, a varázsló meg a katonák egy emberként iramodtak utána.

A hátborzongató sikoly hörgésbe, gurgulázásba fúlt, majd egy tompa reccsenés hallatszott, s minden hang abbamaradt.

- Neeeeee... - nyögte Mardecas.

Calver máris felrántotta a hálószoba ajtaját, és buzgón káromkodott.

- Esthevar vérére, itt vannak!

Mire a többiek láthatták volna, mire gondol, a ürge fickó máris előrelendült, és vad kiáltással hadakozott valakivel.

A következő pillanatban Mardecas is benyomult a szobába, és azt látta, amint Calver markolatig döfi a vívótőrét egy lassan csoszogó, csurom vér hullába. A vívótőr pengéje másfél arasznyira kibukkant a zombi hátán, ám a göcsörtös kezek háborítatlanul emelkedtek fel, hogy Calver nyakára fonódjanak.

És még két zombi közeledett feléje lassú mozgással a baldachinos ágy irányából. Calver szitkozódva kirántotta a karját, és olyan fürgén szökkent hátra, mint egy megriasztott hiúz.

- Esthewarra, ez nem döglik meg!

Thovar Mardecas aggódva pillantott az ágy felé, és amikor meglátta az asszonyát mozdulatlanul heverni a fehér ágyterítőn, minden rettenete a torkába nyomult.

- Átkozott...

Pusztá kézzel akart rárontani a zombikra, azonban a varázsló udvariatlanul félrelökte maga-elől.

- Vissza!

A következő pillanatban előretartott tenyereiből narancsszínű lángsugarak csaptak elő; először azt a két zombit égette szénné, akik az ajtó felé csoszogtak, aztán a Calver közelében nyúláló, véresre szurkált húsmasszát vette célba. Azonban ezt az utolsó célpontot kissé elhibázta, és a lángok nemcsak a zombit égették el, de Calver kezét is megperzszelték és belekaptak a ruhájába...

- Átkozott! - ordította Calver, és villogó szemmel ugrott a varázsló elé. - Ezt direkt csináltad!

- Vissza! - recsegte a varázsló. - Különben szénné égetlek téged is!

Azonban még így is két katonának kellett az őrjöngő Calvert lefogni, hogy meg ne próbálja ledöfni a mágust.

Eközben a kereskedő már ott térdelt a felesége mozdulatlan teste mellett, és keservesen zokogott.

Calver csúnya pillantásokat vetett a varázslóra, de aztán ment, megvizsgálta az asszony holttestét. Sóhajtott.

- Kitörték a nyakát - mormogta. - Milyen kár egy ilyen szép nyakért...

Thovar Mardecas még jobban zokogott.

A kereskedő alapvetően kemény ember volt, megszokta a halált, és a felesége elvesztését sem sajnálta ennyire, ám az utóbbi napok feszültsége most már kijött rajta és csaknem összeroppant a félelemtől.

- Leopold nyakát is kitörték - jelentette a katonák kapitánya, aki az ágy túloldalán felfedezte az öreg lakáj holttestét.

- Ezek azok a hullák - jelentette ki a varázsló, miután megvizsgálta az enyhén még mozgolódó, feketére égetett zombikat, - Ennek például még benne vannak a kezében és a karjában azok a szögek, amikkel a kapura rögzítették...

- De ez csak három - dörmögte Calver. - És a kapun hatan lógtak. A másik három még szabadon mászkál valahol...

- Bent a házban - tette hozzá a varázsló.

Thovar Mardecas abbahagyta a zokogást, és a fogát csikorgatva tápászkodott fel.

- El kell kapnunk őket.

A konyha felől újabb sikoltás hallatszott, majd

vad dulakodás. Edények csörömpöltek.

- Attól tartok - jegyezte meg Calver szkeptikusan. - Ők kaptak el valakit.

- Jaspergportra! Nem engedhetem, hogy lemészároljanak mindenkit! Hiszen tele a ház katonákkal!

Azonnal a konyhába rohantak. Egy cafatokban lógó húsú zombit találtak, ami éppen a kitört nyakú szakács hájas teteméből falatozott.

- Égesd el! - parancsolta Calver a varázslónak.

A mágus azonban csak a vállát vonogatta.

- Nincs több ilyen varázslatom.

Fürge Calver káromkodva kikapta a fáklyát egy katona kezéből, és azzal gyújtotta meg a zombit. Az iszonyatos hangokat hallatva égett el a szemük előtt.

- Kettő még van valahol.

Rohanva járták végig a hálósobákat, de mindenhol csak megcsonkított, elroppantott gerincű, kitört nyakú vagy megfojtott hullákat találtak. A zombik alapos munkát végeztek. A ház asszonyán kívül nyolc szolgát öltek meg.

Azonban a maradék két zombit sehol nem találták.

- Hol vannak?

Mardecas szigorú tekintettel intett a varázslónak.

- Használj mágiát, ha kell, de mondd meg, hogy merre vannak!

Sylon Windst közömbös képpel rázta a fejét.

- Az azonosító mágiámat már elhasználtam - magyarázta. - Varázslat nélkül kell megtalálnunk őket.

- Itt vannak a házban?

- Minden bizonnyal.

Végigrohanták a két nagytermet és a kisebb szalonokat, de a két zombinak nyomát sem találták. Illetve egészen pontosan a nyomukat megtalálták. Szinte minden teremben megmozgattak valamit. Feldöntöttek egy díszként szolgáló lovagi páncélt, cserépedényeket törtek össze, ruhákat, függönyöket szaggattak meg...

És a keresők bármerre jártak, mindenhol hallották a közelükből az őrijítő csoszogást...

- Ezek szórakoznak velünk! - morogta Calver, és dühösen a kámzsára meredt. - Mutasd, mit tudsz varázsló! Találj ki valamit!

- Érzem a mágiát - suttogta Sylon Windst, és még szimatolt is egy kicsit. - Itt, valami... készül!

- Mi?

- Kifelé! - sikoltotta a mágus. - Kifelé mindenki az udvarra!

Senki nem állt le kérdezősködni. Pár másodperc múltán már mindenki ott tolongott körülötte az udvaron.

- Mi... történt? - hebegte Thovar Mardecas.

Sylon Windst eltorzult arccal szaglászott.

- Nagyon erős mágikus csapás közeledik.

- Mit beszélsz?

- Gyorsan! Mindenki álljon körém! Az örök is! Tereljetek ide mindenkit! Aki nem lesz itt egy percen belül, az halálfia!

- De hát mi történik?!!

A varázsló azonban nem magyarázkodott. Előrántotta a törét, és egy jókora kört kezdett karcolni a hegyével a sáros talajba.

Nagy futkosás, kiabálás kezdődött. Sokan máris értesültek a zombik gyilkolásairól és a babonás katonák kérdés nélkül hagyták el az őrhelyüket. Mire a perc letelt, már vagy ötvenen tolongtak a megrajzolt körön belül.

Sylon Windst a kör ház felőli szélére állt, és rúnák tömkelegét rótt a sárba.

- Gyorsan! - recsegte. - Gyorsan! Álljon mindenki a körön belülre!

Nem kellett sokat biztatni a rémült embereket; összezsúfolódtak a hatalmas kör belsejében.

- Védelmező varázst mondok rátok! - kiáltotta Sylon Windst. - Aztán égnek emelte a karjait, és torokhangon, szinte hörögve varázsszavak hagyták el a torkát. - Grkhargghh angrakh engrekrghg...

Calver hirtelen megragadta a dermedten álló kereskedőt, és a körön kívülre rántotta. A varázsló épp ekkor fejezte be a litániát.

- ...Agravkah!

A sárba rajzolt kör hirtelen citromsárgán felizzott, és villódzni kezdett, aztán sárgás füst kezdett terjengeni a belsejében. És egy pillanat alatt az

emberek köhögni kezdtek, iszonyatos tolongás lökdösődés kezdődött, de senki sem bírt kilépni a mágikus körön kívülre. És ahogy a füst egyre sűrűbb lett, csak akkor látszott, hogy nem is kör, hanem egy kupola az, ami fogva tartja az összezsúfolódott embereket. És ez a kupola egyre inkább megtelt sárgás füsttel és az emberek fuldokoltak.

- Mi... mi ez? - hebegte a kereskedő döbbenten.

- Árulás - suttogta Calver, és farkasszerűen felnevetett. - A varázsló cimborád elárult bennünket!

- Nem! kiáltotta Sylon Windst diadalmasan. - Ez nem árulás, hanem bosszú! Én csináltam mindent! Én ötlettem meg a zombikkal a feleségedet és a szolgálodat, Thovar! És most foglyul ejtettem a katonáidat is! És végezni fogok veled is!

- De... miért? - nyögte a kereskedő.

A varázsló hangosan röhögött, és hátravetette a csuklyáját.

- Mert én az egyetlen fia vagyok annak az Elbord Marchennek, akit a te apád árult el és akasztatott fel! És én állok bosszút helyette. Az apák vétkeiért a fiúk fizetnek!

- Ó, nem!

Lassan virradni kezdett. Egy fakó, fehéres sáv jelent meg az éjszakai égen.

A kupolán belülről egyetlen hang sem hallatszott. Viszont a hátsó kapu vasreteszei

megcsikordultak.

- A megmaradt két zombi most nyitja ki a kaput -
suttogta kéjesen a varázsló. - Egy pillanaton belül
beözönlenek Cayar feldühödött haramiái, és ha
megtalálnak, ízekre tépnek, kereskedő! Ez a
legszebb bosszú! Más végzi el helyettem a piszkos
munkát és mégis tudom, hogy iszonyatos
szenvedésekben lesz részed.

- Neked meg gyors halálban! - kiáltotta Calver.

Kivont vívótőrrel ugrott a varázsló felé, ám
bármily fürgé is volt, a kámzsás alak nála is
gyorsabbnak bizonyult. Egyszerűen eltűnt, s ahol
az előbb állt, a vívótőr csak a levegőt lyugatta.

- Esthevar vérére! Eltűnt a nyomorult!

Hallatszott, ahogy a hátsó kapu nyikorogva
szélesre tárul, és futó lábak dobogtak, tocsogtak.

8.

A kereskedő dermedten állt, és ujjával
megérintette a sárgásan villódzó "kupola falait".
Olyan érzése támadt, mintha egy hideg üvegfalat
tapintott volna.

Calver a hátsó udvaron imbolygó árnyakat leste,
és az élen haladók közt felismerni vélte Bika Cayar
robusztus alakját. Elkapta Mardecas karját.

- Tűnjünk innen!

A kereskedő a kupola belsejében rángatózó,

tusakodó, vonagló katonákat bámulta, akik minden módon megpróbálták kitömi, de nem jártak sikerrel. Egyetlen hang sem hatolt ki a mágikus kupola belsejéből, s így olyan volt az egész, mintha egy némajátékot néznének.

- Rajtuk már nem segíthetünk! - dörögte Calver. - A varázsló elintézte őket. A saját irhánkat azonban még menthetjük!

A rablók csapdára gyanakodva, óvatosan közeledtek, és amikor megpillantották a sárgán gomolygó kupolát, benne a sárga füstben csapkodó végtagokat, igencsak megdöbbenek.

Calver nem várt tovább. A karjánál fogva vonszolta a kereskedőt a ház felé.

- Gyerünk már!

Elrekeszelte belülről az ajtót, ám annyi idejük nem lett volna, hogy ugyanezt megtegyék minden spalettával is. Következésképp csak az nem jön be a házba, aki nem akar.

Calver azonban hihetetlen energiával vonszolta a kába kereskedőt a nagyterem felé, ahol általában a lakomákat tartották.

- Ki kell jutnunk innen! - morogta. - Csapdában vagyunk. Cayar emberei valóban cafatokra tépnek mindkettőnket.

- Azt ígérted, hogy megvédesz! - nyűszította a kereskedő.

Calver sóhajtott.

- Én a kezdetektől figyelmeztettem, hogy ne

bízz a varázslóban! - mondta. - Most már ne engem hibáztass!

- De hát... őt is apám küldte!

- Az ő levele volt a hamisítvány! - recsegte dühösen Calver. - Te pedig az én levelemet ellenőriztetted... és épp ővele! Mondhatom, nagyon okos húzás volt!

- Mit tegyünk, mit tegyünk?

Calver egy pillanatra megtorpant.

- Az alagút! - suttogta. - Ez az egy megoldás lehetséges: az alagút!

- Te tudsz... a titkos járatról?! - hűledezett Mardecas.

- Apád bizalmasa vagyok! - korholta Calver. Persze, hogy tudok róla. Azonnal oda kell mennünk, és a titkos alagúton át kisurranni, mielőtt a haramiák megtalálnak!

- Te tudod, hogy hol a titkos alagút?! - ismételte a kereskedő, és csaknem sikoltotta.

Nagyon döbrentnek látszott.

- Azt nem tudom, hogy hol van - magyarázta Calver türelmetlenül. - Csak azt tudom, hogy van. Apád még nekem sem árulta el a pontos helyét, sem azt, hogy hol a titkos ajtó...

- Persze, hogy nem! - sikoltotta Thovar Mardecas. - Egy roppant erős mágia megakadályozza, hogy bárkinek is elárulja a családi titkot! Akkor sem beszélhetne róla, ha ez a szándékában állna... Sőt, még a halála után sem

lenne képes a titokról beszélni... még akkor sem, ha valami mágiával faggatnák a holttestét!

- Tapasztaltam - dörögte Calver.

- Mi?

- Semmi, semmi... csak éppen mondott nekem valami ilyesmit. És én nem is kérdezősködtem. Bíztam benne, hogy ha szükség lesz a titkos alagútra, te kéznél leszel és tudod a titkot...

Az ajtót egy buzogánnyal dőngették, faforgácsok röpködtek.

A kereskedő egész testében remegett, egy pontba összeszorított ujjával ismét a homlokát érintette; ez valamiféle szertartásos gesztus volt nála.

- Jaspergortra! Ez lehetetlen! Nem szökhetünk ki az alagúton át!

- Micsoda? Te nem tudod a titkot?

- De tudom. Azonban ha lemegyünk a mélybe... meghalunk!

A külső ajtó dőngve beszakadt. Diadalmasan kiabáló, dübögő, topogó emberek tódultak be; fegyvercsörgés hallatszott. Gyorsan közeledtek a folyosón a nagyterem felé.

- Bármilyen is van odalenn - dörögte Calver semmivel sem lehet veszélyesebb, mint itt maradni. A haramiák két percen belül felkoncolnak!

- Ó, Jaspergort!

Calver türelmetlenül pillantott az ajtó felé.

- Felkoncolnak - ismételte, majd a hatás

kedvéért hozzátette: - legalábbis engem.

- Engem nem'?

Calver a fejét rázta.

- Nem! A barlangjukban hallottam, amint Bika Cayar fogadkozott, hogy két héten keresztül fog kínozni téged, ha a kezébe kerülsz... aztán élve kivágja a májad, megsüti vacsorára és a saját torkodon erőlteti le!

- Jaspergort, segíts! - suttogta a kereskedő hamuszürke arccal. - Akkor már inkább a kísértet!

Calver egy pillanatra megnyalta a szája szélét. Azt hitte rosszul halott.

- A kísértet?

- Nem! - suttogta Mardecas. - Kísértet. Az üküknagyapám tébolyult szelleme, mely évszázadok óta bolyong családunk ősi kriptájában és megöl mindenkit, aki lemerészkedik a titkos alagútba... De ez legalább gyors halál lesz!

9.

Mivel a lárma és a dübögés a kastély főfolyosója felől hallatszott, Calver és Thovar Mardecas a szolgajáraton rohantak át a nagyteremből a könyvtárszobába.

- Hol a titkos járat? - suttogta Calver.

A kereskedő a fejét rázta.

- Nem szabad megtudnia a kinyitásának titkát.

Menjen ki!

- Mit beszél?

- Menjen ki, vagy nem nyithatom meg a titkos ajtót.

- Elment az eszed? - kiáltotta Calver a kelleténél is hangosabban. - Haramiák lihegnek a nyomunkban és te holmi titkok miatt kiküldenél a folyosóra?

Thovar Mardecas egészen közel lépett Fürge Calverhoz, és szinte arasznyi távolságról sziszegte a képébe.

- Ezt a titkot évszázadok óta őrzik a Mardecasok, generációról generációra száll, és sohasem tudta egyszerre a családból két embernél több. Ez a titok tartotta össze a családunkat, ez a titok segítette a felemelkedésünket! Erős varázslat őrzi az agyunkat, hogy ezt a titkot még csak véletlenül se árulhassuk el! És a titkos ajtót is erős mágia védi, mely lehetetlenné teszi a felfedezését bármily fürkésző- és letapogató-varázslattal szemben. És ugyanez a mágia megakadályozza, hogy az ajtó kinyíljon, ha olyasvalaki tartózkodik a szobában, aki nem viseli az agyán a beavatottak pecsétjét...

Calver morogva kihátrált a hátsó folyosóra, és kézbe vette a kardját. Nem mintha használni akarta volna Cayar banditái ellen - de sosem lehet tudni.

A hálósobák környékén izgatott kiáltozás hallatszott. A haramiák nyilván most fedezhették fel

a kitört nyakú Dortha Mardecast és Leopold hulláját.

No meg az összeégetett zombikat - néhai társaik tetemét -, és nyilván nem értik a dolgot.

- Ez jó - motyogta Calver az orra alatt. - Egy kis időnyerés...

Fölösleges lett volna leskelődni, felesleges lett volna hallgatózni, hiszen ő nem a rejtett ajtó titkát akarta megtudni, hanem a lenti kincset megszerezni.

Gyermekként az apja legendákat mesélt a Mardecasok kincséről, mely ott rejtezik valahol az ősi kastély titkos kazamatáiban. Állítólag a Mardecasok egyik őse neves alkimista volt, aki ellopta az istenektől az aranykészítés titkát. Ezt a titkot, de legalábbis a tömérdek kincset akarta tizenöt évvel ezelőtt megszerezni Elbord Marchen, de rajtavesztett. Bármily ügyes volt is, hiába volt jártas a mágikus tudományokban, Lorianó Mardecas valahogy elfogta és nyilvánosan felakasztatta a város főterén.

Azóta persze Lorianó Mardecas már halott. Calver fondorlatosan férközött a közelébe, és hosszasan kínoztta a vén kereskedőt, mielőtt az kilehelte bűnös lelkét. Azonban annál többet, hogy létezik egy titkos járat, nem tudott kiszedni belőle. Calvert persze ez nem zavarta. Megölte a már félhalott kereskedőt, és a társa segítségével aktiválta azt a varázslatot, amelyet drága pénzen

vásárolt egy koranthói bölcstől. Ám hiába tudta e varázslattal szóra bírni a halottat, az egyszerűen nem válaszolt, amikor a rejtett alagút titkos lejárataról kellett volna beszélnie. Ennek az egy témának a kivételével a pokol kapujában lebegő Lorianó Mardecas minden más kérdésre válaszolt, és a határozott utasításra megírta mindkét levelet a fiának. Szóról szóra azt írta, amit Calver diktált, és pontosan azzal a kézírással, amellyel a naplóját és az üzleti elszámolásait vezette.

Calver most már tudta, hogy miért nem beszélt Lorianó Mardecas a titokról még holtában sem. Megakadályozta az agyában fészkelő, erős varázslat.

A könyvtárszobából olyasféle csikorgás hallatszott, mintha a másfél mázsás diófaszekrény korcsolyázni próbálna a márványpadlón. Aztán ezt a durva zajt Thovar remegő kiáltása követte.

- Gyorsan, Calver, gyorsan! Nyitva az ajtó!

Calvert nemhiába hívták Fürge Calvemek; mire az utolsó szótag elhangzott, ő már benn termett a könyvtárszobában, és sietve becsukta maga mögött az ajtót. Nézte, hogyan zárhatná be, de sem kulcsot, sem pedig reteszt nem talált.

- Esthervarra, micsoda gondatlanság!

- Erre! - suttogta Thovar Mardecas. - Menjünk! Haljunk meg gyorsan!

Közvetlenül a kandalló mellett az egyik könyvespolc merőlegesen állt a többire, kifordult a

kandalló felőli sarkain a fal jókora darabjával együtt, és mögötte sötét nyílás tátongott, s a gyertyák bizonytalan fényében egy lefelé vezető lépcső látszott.

- Százötven éve nem nyitotta ki senki ezt az ajtót - suttogta ünnepélyesen a kereskedő. - Tizenöt évvel ezelőtt egy besurranó tolvaj megpróbálta. Ám mivel nem volt beavatott, a védelmező mágia foglyul ejtette... Ő volt az az Elbord Marchen nevezetű fickó, akit Sylon Windst az apjának vallott. Miatta akar bosszút állni rajtam... De miért rajtam? Hiszen én akkor, amikor ez az eset történt, még gyerek voltam... és a nagybátyámnál vendégeskedtem Amaringunban... Miért akar megölni engem a varázsló?

- Az apák bűneiért a fiúknak kell megfizetniük - dörmögte Calver. - Gyerünk, menjünk már!

- Kitaláltam valamit - suttogta Thovar Mardecas. - Elrejtőzünk a sötétségben, de nem megyünk le a lépcsőn. Nesztelenül meglapulunk a rejtekajtó mögött, és kivárjuk, amíg a banditák elmennek...

Calver farkasszerűen nevetett.

- És megvárjuk, amíg a fejünkre gyújtják a házat? Hamvába holt ötlet! Gyerünk!

Mivel a lárma a folyosó irányából egyre közeledett, Calver felkapta az ezüst kandelábert, jó példával előljárva máris beugrott a rejtekajtón, és magával rántotta a tétovázó kereskedőt is.

- Zárjuk be magunk mögött! - parancsolta, és a

gyertyák fényében látta is a vaskos mechanikus szerkezetet. - Fogd meg, és húzd!

Azonban hiába rángatta Thovar Mardecas a vaskos fémkart, az ajtó meg sem mozdult.

- Régóta nem használták, meg kellene olajozni...

Calver lerakta a kandelábert a földre, és most már ketten rángatták. Ám a masszív alkotmány alig két centit mozdult befelé nyikorogva.

- Még egyszer! - sziszegte Calver. - Egyszerre rántsuk meg! Most!

Egyszerre rántották, és az ajtó hatalmasat nyikordult; csaknem becsukódott, de egy embernyi rés még maradt az ajtó széle és a fal közt. Ott ismét megakadt, és nem csak csikorgott, de úgy tűnt, mintha egy láthatatlan ember állna ott, és hátát a falnak feszítve teljes erejéből nyomná visszafelé az alkotmányt. Szinte még az erőlködő zihálást is hallani lehetett.

- Jaspergort szelleme! - sikoltotta eszelősen a kereskedő, és iszonyodva engedte el az ajtót.

A sikoltás tompán visszhangzott végig a lépcsőnyíláson és százszorosan visszaverve harsogott hosszú másodpercekig.

- Egy fenét! - morogta Calver dühösen. - Az az átkozott varázsló tréfálkozik velünk!

Odakint a folyosón meglepett kiáltás hallatszott, és futó lábad dübögtek, fegyverek csörögtek.

Calver még egyszer megpróbálta a helyére rántani az ajtót, de aztán amikor a láthatatlan,

rugalmas erő ismét visszalökte, feladta.

- Gyerünk, lefelé! - kiáltotta. - Cayar kutyái már a kinti ajtó előtt lihegnek! Hozd te a gyertyákat!

Kivonta a vívótőrét, és maga elé tartva indult meg a penészszagú, nedves és csúszós lépcsőkön. A kereskedő vacogó foggal iparkodott utána.

Alig tettek néhány lépést lefelé a lépcsőn,, az addig bezáródni sem akaró rejtekajtó nagy döndüléssel becsukódott mögöttük. Thovar Mardecas felvisített.

- Jaspergort kísértete végez velünk!

- Ne holmi szellemektől félj, hanem Cayar bosszújától!

A keskeny fokokból álló, szédítően kanyargó csigalépcső végeérhetetlenül vezetett lefelé, mintha egyenesen a pokolba vinne.

- Nem lesz kiút - motyogta aggódva Thovar. - Ez csákutca. Nem lesz kiút, és Jaspergot szelleme elkap bennünket! Sohasem jutunk ki élve!

- Bízz bennem! Én nem szándékozom itt meghalni!

Öt percen át ügettek lefelé a csúszós, töredezett lépcsőfokokon, és mire a csigalépcső véget ért, Calver már szabályosan szédült.

A gyertyák fénye egy tágas, természetes barlang cseppkövekkel borított mennyezetére, durva falaira vetültek. A barlang olyan volt, mint valami palota központi terme; legalább tucatnyi sötét folyosó

vezetett belőle a szélrózsa minden irányába. Közvetlenül velük szemben egy hosszúkás, föld alatti tó kristálytisztá vize csillogott.

- Most merre? - kérdezte Calver csalódottan.

Ő úgy képzelte, hogy idelent egyenesen a kincseskamrába jutnak, s onnan természetesen mindössze egyetlen egyenes és biztonságos út vezet a Mardecas-palotán és a városon kívülre, valahová a hegyek közé.

Hát nem!

A kereskedő kezében remegett a gyertya.

- Nem tudom, nem tudom... Én még sohasem jártam idelenn. Fogalmam sincs, merre... Ha! Hallod ezt... ezt a sziszegő, súrlódó hangot?

Calver is hallotta; olyan volt, mintha egy hatalmas üst sziszegne, fortyogna valahol a közelben.

- Mi a fene ez?

A kereskedő remegő kézzel jobbra mutatott.

- Arról jön.

- Arra nem megyünk - döntötte el Calver. - Mutasd az utat!

- Fogalmam sincs...

- A rejtekajtó titkát is ismerted! - mordult rá Calver. - Tudnod kell azt is, hol a kincs?

- Én nem... - Thovar Mardecas arca elváltozott.

- Miféle kincs?

Fürge Calver úgy döntött, hogy nem játszadozik tovább; most már semmi értelme titkolózni.

Kedvesen elvigyorodott, és a kardja hegyét a kereskedő torkának szegezte.

- Azt akarod mondani, hogy nem tudod, hol van a Mardecasok kincse? - kérdezte halkán. - Ugye, nem képzeled, hogy ezt elhiszem?

- Mi... miféle kincs? Én nem tudok semmiféle kincsről...

- Nocsak, nem emlékszel? Segítek. Tudod a kincs az olyan csillogó izék összessége. Egy nagy kupac. Arany, smaragdok, rubinok, gyémántok, igazgyöngyök, miegymás... Na, kapisgálsz már?

- Nekünk nincs kincsünk! - visította Thovar Mardecas idegesen. - Az összes vagyonunkat áruba fektettük és szinte mindenünket elköltöttük, hogy kiépítsünk egy biztonságos észak-déli kereskedelmi útvonalat... Ám Cayar hordáinak állandó dézsmálásai szinte tönkretettek...

- Na persze - mosolygott Calver, és kissé mozdított a kardja hegyén. Épp csak annyit, hogy ne üsse át a fickó torkát, csak kissé megkarcolja. Vér kezdett szivárogni Mardecas nyakán. - Szóval, hol van a kincseskamra?

- Nincs, nincs... Értsd már meg! Az összes pénzünk a fenti páncélszekrényben van. Idelent nincs semmiféle kincs, csak Jaspergort kísértete...

Calver csalódott képet vágott.

- Attól tartok, átkozottul hosszú halálad lesz, ha nem beszélsz! Tudod, hogy Navigardban egy álló hónapig együtt raboskodtam a helytartó

tömlöcében egy öreg és tapasztalt kínzómasterrel?
Hm, sok érdekeset tanultam tőle...

- Ó, ne!

- Hol a kincs? Többet ér neked az átkozott titkod, mint az életed?

- De én nem...

- Csak csillogó kavicsok, puha fém, ami még kardcsináláshoz sem jó... Én viszont hasznukat venném. Miért tartanád titokba tőlem? Megfosztanál egy kellemes kis meggazdagodástól? Csúf gondolat. Na, hol van a kincs? A baloldali járatban? Egyenesen? Hol?

Thovar Mardecas szenében gyűlölet villant.

- Azért szolgáltad hűen az apámat, azért vetted rá, hogy küldjön hozzám, hogy megszerezd a kincset?

Calver nevetett.

- Hát még most sem jöttél rá, Thovar? Apád halott. Nem árulta el a titkokat, hát megöltem. Én írtam vele saját ajánlólevelemet. És tudod miért? Mert valójában én vagyok Elbord Marchen fia, nem pedig Sylon Windst. Én vagyok az, aki azért jöttem, hogy megszerezsem azt a kincset, amit apámnak nem sikerült... és én vagyok az, aki eljöttem, hogy kirójam rátok a bosszúmat. Apáddal már végeztem. Ám az apák bűneiért a fiúk is lakolnak. És most már csak az a kérdés, hogy akarsz meghalni... Gyorsan és kíméletesen, vagy nagy fájdalmak és iszonyatos kínok közepette? Tudod, én makacs

ember vagyok és még a bosszú kedvéért sem szívesen mondom le a kiszemelt vagyonról... Na, hol a kincs?

Thovar Mardecas megvetően meredt rá.

- Szóval, csak színjáték volt? - morogta. - Te és a varázsló valójában nem is gyűlöltétek egymást?

- A legjobb cimborám az illető - nevetett Calver.

- De a látszólagos perlekedésünkkel rá tudtunk venni téged, hogy ne kételkedj egyikünkben sem. Hiszen ha tudtad volna, hogy Sylon a barátom, nem fogadtad volna el az ő véleményét apád levele ügyében... No de én már eleget meséltem. Most te következzel. Hol a kincs?

- Már mondtam, hogy nem... - A kereskedő arca hirtelen megnyúlt, és, a tekintete mereven nézett el Calver válla felett. - Ó, jóságos... Jaspergort!

- Ócska trükk! - nevetett Calver. - Természetesen nincs ott semmi, csak el akarod terelni a figyelmemet. Azt hiszed, megszökhetsz?

- Irgalom!

A következő pillanatban Thovar Mardecas lábai megroggyantak és a halálsápadt kereskedő ájultan esett össze. A kezéből kiesett a kandeláber, és a gyertyák kialudtak.

Sírontúli sötétség támadt.

És a sötétből baljós surrogás, közeledő sziszegés hallatszott.

10.

Calver dühösen perdült meg, és vakon előredőfött a kardjával a sziszegés irányába. Nem talált el semmi szilárdat, a penge csak a levegőt szelte ketté.

A tolvaj dühösen meresztette a szemét; őt nem zavarta annyira a sötétség, mint egy átlagos embert. Gilf származása lévén tűrhetően látta a körvonalakat -a legfénytelenebb helyen is. Igaz, nem látott olyan jól, mint egy igazi gilf, egy törpe vagy egy elf látott volna, ám az átlagos emberi halandóknál sokkal jobb volt a látása.

Ám most azt kívánta, bár ne látna semmit!

Tőle öt lépésre egy hatalmas szörnyeteg állt, és merőn bámulta őt. Minimum három méter magas lehetett, a feje egy krokodiléhoz hasonlított, hosszú pofájában félelmetes agyarak meredeztek. Két lábon állt, akár egy ember, de rövid, elsatnyult karjain megnyúlt kézfej és hihetetlenül hosszú ujjak látszottak. És ami az egész megjelenését még félelmetesebbé tette: krokodilfeje tetején egy vaskos tüskesor kezdődött, mely valószínűleg folytatódott a hátán - egészen a hosszan hátranyúló, pikkelyes farka hegyéig. Igen, ez az emberszerű szörnyeteg olyan volt, mint azok a rég kihalt hüllők, melyekről a legendák szóltak. De még

inkább olyan volt, mint egy ember és egy sárkány keveréke.

A szörnyeteg kitátotta száját, és bűzös lehelete a következő pillanatban megcsapta Calver kényes orrát. És azt érezte, hogy a bűz menten fojtogatni kezdi, s pár másodpercen belül ő is lehanyatlik a földre, ahogy azt Thovar Mardecas tette.

És Calver csak ekkor döbbsent rá, hogy a kereskedő valószínűleg nem a rettegéstől ájult el, hanem a szörnyeteg előző leheletétől. Mardecas szemben állt a szörnnyel, ő pedig háttal. Érezte ugyan a bűdöset, de az nem hatott rá olyan erővel, mint az emberre.

Ám most...

- Esthevarra! - kiáltotta kétségbeesetten Calver.
- Sylon, segíts!

Rosszuléttel küzdve megtántorodott, és látta, hogy a hatalmas test megindul feléje. Vaskos farkát maga után húzva, cölöpszerű lábaival csoszogva közeledett.

- Sylon! - hörögte Calver, és a falnak kellett dőlnie, mert már alig bírta tartani magát.

Valahogy elbotladozott a közeledő szörny útjából, s az látszólag nem is foglalkozott vele. Talán tudta, hogy már úgysem lesz vele gond.

Calver hat lépést tett, amikor az izmai nem bírták tovább. Tüdeje kétségbeesetten zihált levegő után, ám csak a fojtogató bűzt érezte. A szeme előtt színes szikrák pattogtak, a fülében furán sercegett

valami.

Még látta, hogy a szörnyeteg lehajol az ájult Thovar Mardecashoz, és dűnnyögve, hörgő hangokat hallatva kitépi a fickó egyik karját, és azonnal falni kezdi.

- Sylon... - motyogta Calver, és érezte, hogy ha a varázsló nem segít, ez lesz az ő sorsa is.

- Itt vagyok - súgta egy hang a fülébe. - Segítek. Pedig te be akartad zárni előttem a rejtékajtót!

Calver erre nem tudott mit felelni. Elájult.

11.

Arra tért magához, hogy fázik. A közvetlen közelében sötétség honolt, de az egyik barlangjárat irányából mintha bizonytalan fény szűrődött volna ki.

Calver nyögve feltápászkodott, és a fejét tapogatta. Hányingerrel küszködött, és még mindig szédült. Most már tudta, hogy a szörnyetegnek a lehelete nem egyszerűen csak bűdös volt, de valamiféle mérget tartalmazott.

A szörnyeteg!

Calver a vívótőréhez kapott, de csak az üres hüvelyt találta. A fegyverét elejtette valahol, miközben rosszulléttel küszködött.

Erősen meresztette a szemét a sötétben. Tűrhetően látott, de nem volt tiszta vérű gilf, így

nagyon kellett koncentrálnia az infralátására, és ez erősen fárasztotta. Botladozva indult meg a lépcső aljához, ahol Thovar Mardecas tetemének körvonalait látta. Ott kell lennie valahol a kandelábernek is. Van nála acél és kova, meg tudja gyújtani a gyertyákat.

A harmadik lépésnél a lába megakadt a vívótőrében, és Calver örömmel vette magához a fegyverét.

Thovar Mardecast alaposan szétszaggatta a szörnyeteg. Mindkét karját kitepte, és a gyomrát, mellkasát is felhasította. Calver némi undorral ám közömbösen fordult el a hullától. Ha nem a szörnyeteg, akkor ő művelt volna hasonlót apja kivégeztetőjének fiával.

Mert az apák bűneiért a fiúknak is fizetniük kell!

A kandeláber hiányzott, és először a hatalmas szörnyeteget sem látta. Ez utóbbit csak később pillantotta meg.

A pikkelyes, tüskés hátú szörny az oldalára borulva hevert a föld alatti tó partján, hosszú farka belelógott a vízbe. Még ebben a sötétben is látszott, hogy semmivel sincs jobb állapotban, mint Thovar Mardecas megcsonkított teteme. Az oldalát cafatokra szaggatta valami, hosszúkas feje helyén pedig csak egy gennyes húscafat maradt. Vagy szétverték, vagy szétrobbantották varázslattal.

- Sylon... - motyogta Calver az orra alatt. - Sylon Windst!

Abba az irányba indult, ahonnan a fényt látta szivárogni. Nem kellett tapogatóznia, hiszen törhetően látott, de tudta, hogy ha még sokáig kell ilyen meredten hunyorognia, meg fog fájdulni a feje a koncentrációtól.

Egyértelműen meg tudta állapítani, hogy a fény melyik járatból jön, és karddal a kezében óvatosan megindult a tágas, magas mennyezetű, természetes alagútban.

Ahogy nesztelenül tette egyik lábát a másik után, a gyertyafény egyre kivehetőbb lett, és a közelből olyasféle zajok szűrődtek ki, mintha valaki sietve rendezkedne egy konyhában.

Az alagút hamarosan véget ért, és Calver óvatosan belesett a természetes terembe. Asztalokat és polcokat látott, rengeteg üvegcsével, kémcsővel és laboratóriumi felszereléssel. Ezen holmik között kutatott Sylon Windst nagy intenzitással. Azonban Calver bárhogyan meresztette is a szemét, Sylon bőrsákjába csak lezárt fiolák, üvegcsék, bőrtekercek, vaskos könyvek kerültek. Drágaköveknek, aranyékszereknek vagy mázsás aranytömböknek nyoma sem volt.

Azt hitte, hogy észrevétlen tudott maradni, de csalódnia kellett saját képességeiben.

- Calver! - szólt oda Sylon anélkül, hogy csak egy pillanatra is abbahagyta volna a pakolást. - Azt hittem, hulla vagy.

Fürge Calver dörögve lépett be a tágas

barlangba, melyet Thovar Mardecas kandelábere világított meg.

- Miféle... szörnyeteg volt ez?

Sylon komoran nevetett.

- Jaspergort Mardecas, Thovar egyik őse.

Calver bizonytalanul megvakarta az állát.

- Azt akarod mondani, hogy az a valami, ami a pofámba lehelt... ember volt?

- Csak volt. Kissé elkorcsosult az utóbbi két-háromszáz évben. Alkimista volt az öreg, aki megtalálta az ősi nép hagyatékát. Megtalálta a titkot, hogyan válhatna ő maga is sárkánnyá, hogyan válhatna gyakorlatilag halhatatlanná és túlélte minden leszármazottját... és már tart nála az átalakulás... Calver legyintett.

- Csak tartott - helyesbített. - Láttam a hulláját. Alaposan helybenhagyta.

Sylon Windst sietve szórt bele feneketlennek tűnő zsákjába egy tucat színes port tartalmazó, átlátszó anyagú zacskót, és nevetett.

- Ahhoz képest, hogy két dezintegráló varázst, három tűzgolyót és tucatnyit varázslövedéket pazaroltam rá, mire, sikerült megzökkenteni kissé, aránylag jó állapotban maradt. Iszonyatos erős volt a mágikus védelme. Csaknem én hagytam ott a fogam.

- De végül is megölted.

Sylon Windst ismét nevetett.

- Gondolod?

Ettől a kérdéstől Calvemek még a háta is borsódzni kezdett.

- Talán... nem?

- Persze, hogy nem. Egy sárkányt nem lehet ilyen könnyen elintézni, fiú. Csak kiiktattam pár percre, de lefogadom, hogy már javában regenerálódik. Úgy saccolom, hogy az öregfiú másfél óra múltán feltápászkodik, megrázza magát... és addigra én már nem szeretnék a közelben lenni. És neked se javaslom.

Calver megrázkódott.

- Rendben. Hol van a kincs?

Sylon ismét nevetett, és körbemutatott a szobán.

- Ez a kincs, öregem! Ez az igazi kincs! A tudás hatalom! Egy több évszázados öreg alkimista összes feljegyzése... varázsporok, mágikus folyadékok... és a sárkányok regenerálódásának titka... Ez az igazi kincs!

Calver megütközve nézett a hevesen pakoló varázslóra.

- Ugye, nem azt akarod mondani, hogy magadnak akarod az aranyat és a drágaköveket is?

- Arany? Drágakövek? - nevetett boldogan Sylon. - Nevetséges semmiségek ehhez a mérhetetlen tudáshoz képest!

A tolvaj vállat vont.

- Meglehet. Legyen tiéd a tudás, én lemondok a részemről, de cserébe neked is le kell mondanod a

te részedről a kincset illetően.

A varázsló csak egy pillanatra hagyta abba a pakolást. A bőrsákba legalább tízszer annyi holmit rakott már, ami valójában belefért volna, és a zsák még csak nem is dudorodott.

- Itt nincs semmiféle olyan kincs, amire te áhítasz, Calver - mondta Sylon Windst komolyan. - Se arany, se drágakövek...

Calver arca kényelmetlenül megrándult.

- Ha ez valami tréfa, akkor meg kell mondanom, hogy a jelen helyzetben igencsak durva!

- Nem, Calver, nem tréfa. A Mardecasok gazdagsága már a múlté. Thovar igazat mondott; rég elherdálták a kincseiket. - Körbemutatott. - Erre. Ezekre. A varázskomponensekre. Háromszáz évvel ezelőtt, amikor Jaspergort felfedezte a sárkányok hagyatékának egy töredékét, a fejébe vette, hogy ő is halhatatlan lesz. Akkor építette a Mardecas-palotát e barlangjáratok fölé, akkor rendezte be itt a laboratóriumát. Minden pénzt felemésztette az építkezés és a varázskomponensek beszerzése...

Calver még mindig nem akarta hinni.

- De hiszen a Mardecasok még most is a leggazdagabb kereskedők. Minden egyes karavánjuk óriási hasznot hoz...

A varázsló nevetett.

- Manapság már épp hogy a gazdagság látszatát fenn tudják tartani. A karavánjaikat itt is, délen is

haramiák prédálják, és lefölözik a hasznot. Régen pedig, amikor a Mardecasok valóban jól menő kereskedők voltak, Jaspergort hihetetlen tudásvágya emésztette a vagyonukat.

- Mi? Ez lehetetlen!

- Tudod te, hogy mibe kerül beszerezni oly ritka varázskomponenseket, amelyekre a sárkánymágiához Jaspergortnak szüksége volt? Nyolc-tíz karaván teljes haszna sem lenne elég ahhoz, hogy megvásároljanak belőle például két tucat vízitündérherét, vagy a már csaknem kihalt északi nyírfajd dobhártyáját, vagy a csakóis a szigetvilágban honos szárnyas ugróegér bőrhátyáit... Nem, barátom, a Mardecasoknak már nincs kincsük. Minden vagyonukat beleölték Jaspergort hóbortjába, és csak reménykedni tudtak abban, hogy nagy ősük felfedezi a Bölcsek Kövét, és akkor busásan térül meg minden aranyuk. Azonban százötven évvel ezelőtt már ez a reményük is szertefoszlott, és azóta jóformán csak egy legenda létezik számukra, mely szerint ha Jaspergort sikerrel jár, a Mardecas család lesz a leghatalmasabb és leggazdagabb az egész világon. Azonban az utóbbi években még ez a legenda is kifakult, és csak a rejtekajtó titka maradt, mely ugyanúgy szállt ma is apáról fiúra, mint évszázadokkal ezelőtt...

Calver csalódottan meredt a varázslóra.

- Szóval... nincsenek drágakövek?

- A titoknak véletlenül jutottam a nyomára húsz évvel ezelőtt - tért ki a válasz elől Sylon Windst. - Azóta próbálom megszerezni a rejtekajtó titkát, hogy lehatolhassak a kazamatákba, és elvehessem Jaspergorttól, ami kell nekem. Azonban minden próbálkozásom kudarcot vallott, a rejtekajtót semmiféle fürkésző vagy kutató mágiával sem találtam meg, és amikor gondolatolvasással próbálkoztam Lorianó Mardecason vagy Thovaron, mintha láthatatlan falba ütköztem volna. És emlékezhetsz te is, akkor sem jártunk sikerrel, amikor megölted az öreg Lorianót és utána én megpróbáltam kiszedni belőle a titkot egy holtakra irányuló parancsvarázssal. Ezért kellett ez a fondorlatos terv, hogy Thovar maga vezessen le bennünket az ősi kazamatákba. És ezt ő sem fenyegetésre, sem zsarolásra nem tette volna meg; a fejében lévő mágikus védelem nem hagyta volna... Ám így önszántából nyitotta ki, abban a meggyőződésben, hogy saját életét menti és nem árt a titoknak... Tévedett.

Calver összehúzott szemöldökkel meredt a varázslóra.

- Tudom, hogy vannak itt drágakövek - morogta. - Apámtól tudom.

Sylon Windst már befejezte a pakolást, de a szeme még járt; hogy hátha megfeledkezett valamiről, amit még bele kellene gyömoszólnie a bőrzsákba.

Most ismét nevetett.

- Elbord Marchent is félrevezettem, csakúgy mint téged - vetette oda Sylon Windst. - Ő volt a legügyesebb és, a legtapasztaltabb tolvaj az egész tartományban. Én meséltem neki a titkos alagutakról és a Mardecasok kincséről, hogy felkeltsem az érdeklődését. Én béreltem fel, hogy próbálja megszerezni a kincset, mert azt reméltem, hogy megtudja a titkot, és akkor én is lehatolhatok ide. Azonban apád kudarcot vallott, elfogták és felkötötték. És még csak azt sem tudta meg, hogy nem volt ott semmiféle kincs...

Calver ujjai összeszorultak a vívótőr markolatán.

- Becsaptál! - préselte ki az ajkai közül. - Mint ahogy becsaptad apámat is!

A varázsló észrevette az ideges mozdulatot, és figyelmeztetően felemelte a kezét.

- Csak semmi hevesség, Calver! Még maradt egy nagy erejű varázslatom, és ha egy lépéssel közelebb jössz, szavamra cafatokra szaggatlak!

- Miattad halt meg az apám!

Sylon Windst a homlokát ráncolta.

- Te nem tehetsz nekem szemrehányást, Calver! - morogta. - Apád tudta, hogy mire vállalkozik. Ha sikerrel jár, busásan megjutalmaztam volna. Ám ő rajtavesztett.

Calver sóhajtott.

- Ne bolygassuk a múltat! - dörögte. - Foglalkozzunk inkább a jelenel! ha már nincsenek

itt drágakövek és aranyhegyek, legalább te megtaláltad a számításodat...

- Erősen remélem.

- És mivel a sikerhez nekem is volt némi közöm... nagyjából úgy hetven-hetvenöt százaléknyi... nem fogok tiltakozni, ha nekem is busás jutalmat ajánlasz...

Sylon Windst ismét nevetett, de ebben a nevetésben nem volt semmi vidámság. És ezt Calver is érezte.

- Jutalmat? - ismételte a varázsló. - Az lesz a jutalmad, hogy nem öllek meg! Meghagyom a nyomorúságos életedet, te szemét, kis tolvaj és szemet hunyok afölött, hányszor akartál kijátszani!

-Ezt kikérem magamnak! - kiáltotta dühösen Calver. - Te félreértetted az indokaimat!

A varázsló nem állt le vitatkozni.

- Meglehet. Ám a bosszúm így is jogos irányodban.

-Bosszú? Miféle bosszú?

- Az az átkozott apád a halála előtt mindent bevallott, és engem nevezett meg bűntársának! Elárult engem, a megbízóját! Őt ígyis-úgyis felkötötték, nekem pedig minden felszerelésemet hátrahagyva menekülnöm kellett a városból, de még a tartományból is! Úgy vadásztak rám, mint valami űzött vadra. Bujkálnom kellett! És mindezt apád miatt! Ezért szemeltelek ki épp téged a feladatra! Hogy rajtad is bosszút állhassak apád

árulásáért!

Calver elsápadt.

- Rajtam? - kiáltotta. - De hiszen nem én árultalak el!

Sylon Windst hosszan nézett Calverre, mielőtt megszólalt.

- Az apák vétkéért a fiúknak is fizetniük kell!

Calver felnyögött.

- Az előbb azt mondtad, nem ölsz meg.

A varázsló megragadta a zsákja száját, mint aki indulni készül, és felröhögött.

- Én nem. Ám az lesz a bosszúm, hogy kijutni sem segítek innen!

Ebben a pillanatban Calver elrugaszkodott, és egy kiáltással a varázsló felé dőött. Azonban mire megtette a köztük lévő két lépést, halk pukkanás hallatszott, és Sylon Windst egyszerűen eltűnt, mintha ott sem lett volna.

Csupán gúnyos nevetése visszhangzott Calver fülében.

- Viszlát, fiú! És jó szórakozást... Jaspergorttal!

12.

Calver sietve feltúrta a barlang berendezését, de semmi olyasmit nem talált, ami érdemes lett volna a figyelmére. Sem arany, sem drágakövek, de még csak ezüst ékszerek sem.

Eszébe jutott a félig sárkány, félig ember szörnyeteg, és törével az egyik kezében, a kandeláberrel a másikban kisetett. A pikkelyes test még mindig mozdulatlanul hevert, de a feje már nem volt olyan ramaty állapotban, mint korábban. A formátlan húscsfat határozottan kezdett krokodilfej formát ölteni.

Calver kétszer-háromszor beledöfött a törével, és tátott szájjal bámulta, ahogy a seb szinte azon nyomban elkezd összenőni.

- Esthevarra, ez...

Nem fejezte be. Inkább a menekülésen kezdte törni a fejét. Mert gyanította, hogy Jaspergort előbb-utóbb regenerálódik, és akkor valóban nem lesz egy élmény a közelében tartózkodni.

A homlokát ráncolva meredt a szerteágazó barlangnyílásokra, és a fejét rázta. Ez nem jó megoldás. Ha találomra elindul valamelyiken, zsákutcába kerülhet, vissza kell fordulnia, és mire visszaér, már nem egy mozdulatlan, hanem egy igen eleven Jaspergorttal találja magát szemben...

Felsietett a csigalépcsőn, és amikor felért, alaposan szemügyre vette a szerkezetet. Azonban hiába fejtette meg az egymásba kapcsolódó mechanizmusok működését és hiába rángatta a megfelelőnek gondolt kart, az ajtó nem akart kitérni. A túloldalról hangokat hallott, és teljes erejéből dőngetni kezdte az ajtót.

- Nyissátok ki!

Jó öt percen keresztül dörömbölt megállás nélkül, amikor egy tompa hangot hallott túlfelől.

- Ki van odabenn?

- Fürge Calver!

Odabentről olyan dühös bödülés hallatszott, hogy a rejtekkajtó is megremegett.

- Calver, te szemét! Cayar vagyok! Csapdába csaltál bennünket! A katonák körülvették a házat!

- Én vagyok csapdában! - üvöltötte Calver. - Engedj ki!

- Szavamra, kiengednélek, hogy kiverjem az összes fogadat... de nem tudom, hogy nyílik ez a vacak!

Calver csak egy pillanatig töprengett. Ő sem tudta.

Miközben a könyvtárszobában Cayar és emberei dühödten szidták őt, Calver fogcsikorgatva, idegesen rohant le a lépcsőn. És amikor leért a barlangba, felsikoltott rémületében.

Jaspergort épp ekkor ült fel, és hihetetlenül hosszú ujjait próbálgatta. A lépcső alja felé fordította krokodilfejét, és az agyarait csattogtatva próbált: feltápászkodni.

Leendő áldozatát azonban nem hiába hívták Fürge Calvernek. Villámgyorsan a szörnyeteg felé hajította a kandelábert, ő pedig habozás nélkül berohant abba a sötéten tátongó alagútba, mely mind közül a legkisebbnek tűnt. Igaz, hogy neki is le kellett hajtania a fejét, hogy bele ne verje a

homlokát a durva mennyezetbe.

13.

Órákon át barangolt az egyre szűkülő alagútban pihenés nélkül, és csak amikor már a harmadik olyan szűk résen préselte át magát, amiben csaknem benn szorult, akkor nyugodott meg, hogy Jaspergort nem érhet a nyomába.

A sötét járat hol meredeken lejtett lefelé, hol enyhén felfelé vitt, de többnyire csaknem vízszintesen haladt. Calver ment az orra után, szitkozódott, és bosszút esküdött Sylon Windst ellen. Mert mindezt a sok gyűrődést neki köszönheti.

Másfél órán keresztül barangolt, kúszott, mászott, s kétszer is csak a véletlen szerencse mentette meg attól, hogy beleessen valami irdatlan mélységű hasadékba, amit egyre fáradó szemével már nem vett észre. Azonban az életösztön egyre vitte tovább, és minduntalan átjárta lelkét a vélt diadal, amikor a járat kiszélesedett, és egy nagyobb barlangba jutott. Azonban mindahányszor csalódnia kellett...

Eleinte még reménykedett abban, hogy ez a járat mesterséges eredetű, s ha nem is emberi kezek vájták a sziklába, talán értelmes lények műve. Azonban egy idő után fel kellett adnia ezt a

reményét, és beletörődni abba, hogy itt fog elpusztulni a föld gyomrában.

Azonban amikor több órás (vagy több napos?) fáradhatatlan küszködés után egy alkalommal megállt, hogy kifújja magát, mintha hangokat hallott volna a távolból. Hogy emberi vagy állati hangokat, azt nem tudta eldönteni, bárhogyan hegyezte is a fülét.

Azonban már ez a bizonytalan forrás is reménykedéssel töltötte el, és új erő ömlött a tagjaiba. És még jobban fellelkesedett, amikor átréselte magát egy újabb szűk részen, és az arcát enyhe légáramlat csapta meg.

Ha légmozgás van, kijáratnak is lennie kell valahol!

Hogy megállapítsa, honnan fúj a szél, előhúzza a kovát meg az acélt, s tüzet csiholt arra a pár darabnyi száraz taplóra, amit épp e célból hordott magával olajjal átitatott rongyba csavarva. A sokadik próbálkozásra a tapló tüzet fogott, és Calver sietve meggyújtotta az olajos rongydarabot.

A pár másodperces világosságtól az öröme még nagyobb lett, mint várta. Mert nem csak a légmozgás irányát tudta megállapítani a láng imbolgásából, de a sima sziklafalon egy határozott jelet látott. Egy arasznyi méretű nyílforma mutatott egy szűk barlangnyílás irányába.

És ezt a nyilat még ő karcolta ebbe a falba; sok-sok évvel ezelőtt.

Tehát a jó sorsa Cayar titkos barlangjának közelébe vezérelte. Míg Cayar és az emberei valószínűleg csapdába esve védekeznek az őket ostromló katonák ellen a Mardecas-palotában.

Bár lehet, hogy ezóta már kinyírták valamennyiüket...

14.

Calver pár percen belül eljutott egy olyan részhez, ahonnan már ismerte az utat. Két szűkebb átjárón kellett átpréselnie magát, míg végül hason csúszva be tudott jutni a hatalmas raktárba, az egymásra halmozott hordók mögé.

Innen hallatszott a halk beszélgetés.

- Biztos vagy benne?

- Ha mondom. - Ez Csonka hangja volt. Calver egyértelműen felismerte. - Mindenkit megöltek, csak Cayart és még hatot sikerült élve elfogniuk.

- Predar?

- Halott. Ha jól láttam, Sven és Domik ott volt az elfogottak között. A többiek arcát nem tudtam kivenni a sötétben.

- És azt mondod, a helytartó katonái ide fognak jönni?

Csonka egy pillanatig hallgatott, de aztán még nagyobb elánnal kezdte győzködni a másikat.

- Valamelyikükből biztosan kiszedik a rejtekünk

titkát, és akkor a katonák idejönnek.

A másik sóhajtott.

- Akkor pedig tényleg jobb lesz, ha meglépünk, és magunkkal viszünk mindent, amit lehet...

- Én is amondó vagyok. Minek hagyjuk a katonáknak a drágaköveket...

Calver eddig azzal foglalatoskodott, hogy nesztelenül ki tudjon csusszanni a szűk résen, ám erre a szóra már felkapta a fejét. Drágakövek!

- Drágakövek? - morogta keserűen a másik fickó. - Cayar azokat még előlünk is rejti. Akkor se találánánk meg, ha egy hetünk lenne arra, hogy tüzetesen átkutassuk a barlangot.

- Azt mondd? - Csonka fojtottan nevetett. - És mit szólnál ahhoz, ha én egyszer kilestem volna a főnököt és tudnám, hol rejti a zsákmányát?

- Micsoda? Tudod?

- Na, mit szólnál?

- Azt, hogy legszívesebben összecsókolnálak!

Csonka ismét röhögött. Aztán kissé lehalkította a hangját.

- A baldachinos ágy bal hátsó lábánál a szőnyeg alatt van egy üreg...

- Gyerünk oda!

Csonka azonban visszafogta társát.

- Ne olyan hevesen! A barlang előtt kinn áll Jodin és Mersecast... és bevallom őszintén, velük kettejükkel nem szívesen osztoznék. Segítesz?

A másik sokat sejtetően vihogott. A vihogásról

Calver felismerte a fickót: Sánta Gumard az.

- Kés?

- Odamegyünk hozzájuk beszélgetni. Én megölöm Jodint, tied Mersecast! Ne késlekedjünk!

Amint a két haramia kísért a barlangból, Calver máris előbukkant, és berontott Cayar külön barlangjába. Ismerte jól ezt a helyet, hiszen valaha ez a helyiség az apja "szobája" volt. És ismerte jól a baldachinos ágy lábánál lévő rejtekhelyet is, hiszen Elbord Marchen is iderejtette a saját holmijait. Úgy látszik, Cayar is átvette a szokását.

Felhajtotta a szőnyeget, felhajtotta a deszkát is és kimarkolta a vállra akaszthatós bőriszákot, melyben a hirtelen mozdulatra megsörrentek, csilingeltek valamik.

Aztán mielőtt visszahajtotta volna a fedelet az üregre, még eszébe jutott egy kedves gondolat. A polcra lekapta azt a könyvet, ami még Elbord Marchenről maradt itt Cayarra, kitépte az utolsó lapját, és az üres oldalra egy grafitdarabbal ráfirkálta:

Meg akartál lopni, Csonka? Azt hiszed, mert nem vagyok itt, nem látlak? Én mindent látok! És ezért kivágom a májadat, megsütöm és megetetem veled meg az aljas cimboráddal, Gumarddal!

Cayar.

Aztán visszazárta az üreg fafedelét, és a szőnyeget is ráhajtotta. Majd pedig a súlyos holmival a hóna alatt visszاسurrant a hordók mögé,

és várt.

Körülbelül öt perc múltán látta, amint Csonka és egy jóval magasabb fickó beosonnak Cayar szobájába. És újabb egy perc múltán rémült üvöltéssel ki is rohantak mind a ketten, és elszeleltek a barlang kijárata felé.

Calver megengedett magának egy elégedett mosolyt, és zsákmányával a vállán, vívótőrrel a kezében megindult a menekülők után. A barlang szájánál megtalálta a két őr elvágott torkú holttestét, de Csonkának és társának csak a sietős nyomai látszottak a felázott, laza talajon.

Az eső ismét zuhogni kezdett, ám Calver ezzel most nem törődött. Megigazította a vállán a zsákmányát, és hosszú lábaival futásnak eredt kelet felé, a tenger irányába.

Mielőbb el akart tűnni erről a környékről.

II.

Rossz hold

1.

Egész délelőtt futott, egy kisebb barlangban átaludta a délutánt, gyümölcsöket evett, aztán átaludta az estét is. Aztán ismét bereggelizett a lédús bogyókból, sietve megszemlélte a zsákmányát, és futott tovább. Még aznap éjszaka elérte a tengerpartot, behúzódott egy elhagyott barlangba, tüzet gyújtott és itt már nagyobb biztonságban érezte magát. Igaz, rettentően fáradt volt, a gyomra húst követelve korgott, de ettől függetlenül a tolvaj elégedett volt a helyzetével. És végre érkezettnek látta az időt, hogy tüzetesebben is szemügyre vegye a zsákmányát.

Fél órán át gyönyörködött a drágakövekben, melyeket Cayar barlangjából lopott, és már nem is érezte olyan sürgetőnek, hogy bevégezze bosszúját Sylon Windst ellen.

- Hadd ringassa magát biztonságba a nyomorult!
- morogta az orra alatt, és ahogy a drágakövekre pillantott, minduntalan kuncogni támadt kedve.

Aztán megelégette a kincse bámulását, és elégedetten gyömöszölte vissza a smaragdokat a zsákjába. Mögötte a tűz recsegve falta a száraz ágakat, s a lángok játékos árnyakat rajzoltak a

barlang csupasz falára. A drágakövek káprázatosan csillogtak; Calver elgyönyörködött egy mogyorónyi gyémántban. A szeméhez tartotta, és azon át nézte a lángok árnyékát. Aztán eltátotta a száját, és ujjai közül kihullott a drágakő.

Hatalmas árnyékok vetültek a barlang falára; három óriás lopakodott roppant bunkóval a kezében, hogy orvul rátámadjon.

Calver felordított, és felugrott. Szembe fordult; ellenfeleivel.

Nem óriások álltak előtte, sőt épp ellenkezőleg, apró termetű gilfek rohanták meg. Kivétel nélkül nők voltak, de Calver nagyon jól tudta, hogy ezek sokkal vérszomjasabbak és veszedelmesebbek a hímeknél. És ő egyáltalán nem akart gilf nőstények kezébe kerülni. Élve semmiképpen nem! Igaz, a, mellkasáig alig értek, de négyen voltak, s veszedelmes fabunkókat szorongattak. S egy ötödik épp ekkor mászott ki a barlang legbelső nyúlványából. Erős hálót lengetett a kezében.

Calvert azonban nem akármilyen hívták Fürge Calvernek. Egy szemvillanás alatt felkapta dagadozó zsákját, meglengette, s a súlyos holmival elsodorta támadóit. Kitört közöttük, s hosszú lábai teljes sebességével kiment a barlangból a part felé, ahol órákkal ezelőtt egy csónakot látott ringatózni.

A gilf nők üvöltve vetették magukat utána. A barlang éles gilf szavaktól visszhangzott. Calver

nem tudott gilfűl csak néhány szót, bár apja révén, az ő ereiben is csörgedezett némi gilf vér.

Calver tudta, hogy az életéért fut. A gilf nők csak ritkán támadnak emberre, de ha megteszik, csoportosan vetik rá magukat az áldozatukra, és nem engedik ki a markukból. Termetre alacsonyak és kecsesek ugyan, azonban csekélynek tűnő izmaik felnőtt harcosokéval vetekednek, s vérszomjuk messze felülmúlja az emberekét. Irgalomra pedig még gondolni is fölösleges. Ráadásul Calver már két alkalommal esett vad gilfnők fogságába, s sejtette, mi vár rá, ha most elkapják.

Megborzongott a rátörő emléktől.

Két-három gilffel talán szembeszállt volna, de öttel... S ki tudja, hány mászik még be a szűk nyúlványon. Futott hát. Fürgén szökölt lefelé a meredek hegyoldalon a kis öböl felé, könnyedén átugrotta az útjába kerülő bokrokat, s kecsesen kerülte meg a kiálló sziklákat. Egy pillanatra elégedett vigyor terült szét rókaszerű arcán, amikor mögötte csörtetést és vad morgást hallott: az alacsony termetű gilfek nem tudták átugrálni a tüskebokrokat! Pár másodperc előny!

Ám egy pillanat alatt lefagyott az arcáról a vigyor. Megkerült egy kiálló szirtet, s már látta is az öblöt; alig tíz lépésnyire. S az öbölben két hegyes fülű gilf nő épp azzal foglalatосkodott, hogy pozdorjává törje pörölyével azokat a fadarabokat,

melyek a csónakból még épen maradtak.

Calver csak most - elkésve - döbbsen rá, hogy a nagy rohanásban a vívótőrét még mindig nem rántotta ki a hüvelyéből. S ezzel a mozdulattal már elkéssett, mivel a lendülettől egyenest a két buzgólkodó gilfbe rohant. Megint csak a zsákját lendítette, s közben jobb kezével a kardmarkolat után kapott.

A zsák telibe találta az egyik gilfet, a másik viszont Calver felé csapott zord pörölyével. Csakhogy őt nem akármért hívták Fürge Calvernek; kecses tánclépéssel kerülte el a gyilkos csapást, s félig kihúzott vívótőrét békén hagyva egyenesen nekirohant ellenfelének. Mintha sziklának ütközött volna. A gilf nő golyófeje a mellének csapódott, s ő valósággal lepattant róla. Végre sikerült kihúznia a vívótőrét. Csakhogy az ütközéstől kicsúszott bal kezéből a súlyos zsák, s a földre hullott. Bekötetlen száján át a következő dolgok hullottak ki: mogyorónyi rubinok, smaragdok, gyémántok, zafírok meg hasonlóak; úgy tizenöt darab. Egy egész vagyon.

Most kihullottak a part porhanyós fövenyére, s szemkápráztatóan csillogtak. Ez lett Calver szerencséje. A lábon maradt gilf tátott szájjal, kábán meredt a csodás kincsre. A mestertolvaj azonban már kigyönyörködte magát korábban a látványosságban. Alaposan becélózta a kopasz, kerek fejet, s felülről lefelé az ornyergéig

felhasította éles pengéjével. Áldozata egyetlen szó nélkül dőlt el. Elbukó teste kicsavarta a vívótört Calver kezéből. Ekkor ült fel a zsákkal leütött gilf, és a fejét rázta. Calver az ő kezéből ragadta el a karnyi hosszú pörölyt, s saját fegyverével húzta fejbe az illetőt, hogy az máris visszafeküdt a sekély hullámverésbe.

Nem, nem nőekkel harcolt, hanem nőstényördögökkel!

2.

Ha arra gondolt, mit műveltek vele legutóbb ezek a fajrokonai, csöppnyi sajnálatot nem érzett, sőt még vérszomjasabban markolta újonnan szerzett fegyverét. Felrikkantott, s a fegyvert lóbálva t diadalmasan fordult meg.

Máris újabb három gilf rontott elő a szikla mögül. Kettőnél csak durva fabunkó volt, de a harmadiknál - kétélű csákány! S legalább ketten lehetnek még a barlangban. Köztük a hálós. Calver gyorsan körülpillantott. Elől a gilfek, mögötte a tenger (csónak összetörve), jobbról meredek sziklák nyúlnak a tengerbe, balról hosszan-hosszan a tengerpart sűrű erdővel. Arra aztán lehetne futni. A gilfek alsó végtagjait bizony nem futásra tervezték; hosszú lábaival simán otthagynák őket. Csakhogy volt egy kis baj: Calver nem azért

küszködte át magát Jaspergort
barlangrendszeréből Cayar hegyi
zsiványtanyájának barlangjaiig, nem azért
kockáztatta az életét, hogy most veszni hagyja a
zsákmányát.

Vérben forgó szemmel fordult szembe három
ellenfelével. Hárommal? Ezért a kincserért akár
tizenhárommal is!

A csákányos gilf támadott. Veszedelmes
fegyvere sivítva szelte át a levegőt, s a
csákánynyél nagyot csattant Calver alkalmi pörölye
nyelén. Ugyanebben a pillanatban egy másik gilf nő
alattomos módját választotta a támadásnak:
fabunkójával úgy térden nyomta a tolvajt, hogy az
megrogyant, és felkiáltott fájdalmában.
Ugyanakkor a harmadik ellenfele agyon igyekezett,
hogy mögé kerüljön. Calver azonban legalább ezt
észrevette, s gyorsan hátrálni kezdett. Két lépés,
és máris a bokáját nyaldosták a zafírszínű
hullámok. Ott, ahol első áldozata hevert,
rozsdaszínűre váltott a víz. Calver a hátrálásával
szusszanásnyi szünethez jutott. Igaz, a csákányos
gilf nőstény újra támadott, de a fegyvere csak a
levegőt zúgatta. Kicsi, mokány nőstény, volt vállig
erő, gubancos égővörös hajjal, szúrós fekete
szemmel. Dühödten csapkodott. Látszott rajta,
hogy teljesen belevadult a csatába.

Calver egyre hátrált. Már a térdéig ért a víz. A
csákányos gilf nő egy pillanatra megtorpant. Calver

aljas módon szemén köpte, és gilf nyelven három sértő szót kiáltott rá. Ezzel ki is merült gilf szókingse. Azonban ez is megtette a hatását. Csákányos ellenfele valósággal megvadult. Lángoló szemmel érthetetlen sértéseket köpködve lódult a gúnyolódó férfi után.

Calver se vette tréfára a dolgot. Háta fordított, s egyre beljebb gázolt a langyos vízbe. Dühös csobogást hallott maga mögött. A gilf teljesen kijött a sodrából, s a víz szintjével, a hullámokkal mit sem törődve üldözte áldozatát.

Amikor Calvemek már mellig ért a víz, elérkezettnek látta az időt, hogy megforduljon. Épp ekkor csapott át egy érkező hullám a döbbsen gilf nő vörös feje búbján. Az azúr színű víz egy pillanatra ellepte a megdöbbsen kis boszorkányt, s amikor a folyadék kitisztult a szeméből, a gilf már csak egy rászakadó sötét tömeget látott. Ez a tömeg természetesen nem más volt, mint Calver lecsapó pörölye. A gilf feje nagyot reccsent. Újabb hullám lepte el. Ez alól már nem bukkant fel.

- Na, mi van? - rikkantott Calver diadalmasan a tenger szélén toporgó két gilf felé. - Bejöttök, vagy én menjek ki?

Persze ezt ő sem gondolta komolyan. S úgy látszik, a gilfek nem tudtak emberi nyelven, mert nem feleltek. Egy darabig összevissza rikoltozva rázták felé a bunkójukat, aztán amikor újabb két gilf érkezett, négyen tüzet gyújtottak a part mentén, s

mogorva pillantásokat vetve a vízben kuporgó tolvaj felé a kezüket melegítették. De ami ennél is bosszantóbb: összeszedték a hátizsákból kiszóródott drágaköveket, és négyfelé osztották.

A tolvajok mestere csüggedten kuporgott a mellig érő vízben. Leszállt az este, feljött a hold, és gúnyosan vigyorgott le rá az égből. Így egy idő elteltével a tenger nem is volt olyan langyos, mint eleinte. Hideg szél borzolta a tenger felszínét, s néha akkora hullámok jöttek, hogy sós vizet lögyböltek Calver szájába. Ráadásul a térde, amelyiket az az átkozott gilf nő orvul megsuhintotta, iszonyúan sajgott. Calver biztos volt benne, hogy az ütéstől kiszakadt a nadrágja. Pedig tizenhat ezüstöt fizetett érte egy évvel ezelőtt.

3.

Jobbról a meredek sziklák. Arra kár lenne menekülni. Legfeljebb balra. De meddig kell gázolni a part mentén, mire kikerül a gilfek szeme elől? Megindult balra. Alig tett két lépést, a vad nőstények felugráltak, s követni kezdték a part mentén.

Calver mindössze három - obszcén - szót tudott gilfül, de azt többször is kikiabálta a partra, s a fogát csikorgatta. Később ezzel felhagyott, mivel szabályszerűen vacogott a foga a hidegtől.

S ami mindennél bosszantóbb volt: a négy, türelmes gilf nyárson húst kezdett sütni. A szél természetesen a part felől fújt. Calver befogta az orrát. Így is csorgott a nyála. S mindennek a tetejébe a veséje sem rokonszenvezett a hideg vízzel: ürítési igény kínoztta. Calver az ajkába harapott. Aztán a nadrág szakadt részére gondolt, s most már úgyis mindegy alapon a nadrágjába engedte vizeletét. Volt annyira civilizált, hogy ez idő alatt behunyta a szemét.

Be kellene úszni jó messze a tengerbe, gondolta elszántan. Olyan messzire, hogy ezek az átkozott gilfek ne lássák, merre fordulok. Aztán vagy balra, vagy jobbra.

Hát, igen. A dolognak mindössze két szépséghibája van. Egy: Fürge Calver, a mestertolvaj, nem hagyja a zsákmányát veszni holmi gilf nők miatt; kettő: Fürge Calver, a mestertolvaj nem járatos az úszás tudományában.

Úgy éjféltajt a gilf nők bevedeltek egy egész kulacsnyi bort fejenként, s most fals hangon danásztak. Ez már több volt, mint elviselhető. Betelt a pohár. Fürge Calver, a mestertolvaj összeszorította csattogó fogát, megigazította összepisilt selyemgatyáját, kiemelte a víz alól lötyögő fejű pörölyét, s irgalmatlan kifejezés telepedett hosszúkás arcára. Zord elhatározással eltolta magától az aktuális hullámot, és megindult kifelé.

4.

Víztől csöpögő szélvészként rohamozta meg a danolókat. Kegyetlen ordítással rohant a part felé, s lötyögő fejű kalapácsát úgy lóbálta, mint valami harci zászlót. Vértagyasztó ordítása csak akkor változott kihallhatatlan bugyborékolássá, amikor belegabalyodott a part menti hínárba, s orra bukott. Nagyot nyelt a sós vízből. Ám nem hiába hívták Fürge. Calvernek, máris felegyenesedett. Épp időben, hogy az egyik orvul támadó gilf fabunkóját a szeme közé kapja. Akkora ütés csattant a kobakján, csak úgy kongott. A mestertolvaj kiejtette fegyverét a kezéből, s leült a zöldes hínárcsomó közepébe. Most már a maradék három gilf is begázolt a vízbe. Az élen egy megtermett nőstény a libegő hálóval.

Kihasználta - háton fekvő - vízszintes helyzetét, elrúgta magát, s nagy karcsapásokat tett; de nem elég, hogy nem tudott úszni, a lába úgy belegabalyodott a hínárba, hogy az már a véres vicc határát súrolta.

A gilf buzogánya viszont nem csak súrolta, el is találta Calver lába fejét. A mestertolvaj fájdalomkiáltása a tengerbe fulladt. S ő maga is majdnem ott maradt a térdig érő vízben. Szerencséjére a gilf sem volt a hínárkikerülés

nagymestere, így a bunkócsapásoktól egy időre megmenekült.

Calver valahogy kiszabadult a sötétzöld szövevényből, és prüszkölve, köpködve visszagázolt a mélyebb részbe. Egy nagyobb hullám felborította, és átsöpört rajta. Még ez hiányzott!

Calver dühöngve nézett az égre. Aztán meredt szemmel, dermedten állt. Most már nem a víztől vacogott a foga. Úgy volt, ahogy Lichtofácsi, az a fogatlan vén gnóm boszorkány megjósolta: felkelt a rossz hold, s ez számára kellemetlen napokat jelent.

Egy bíborvörös korong ragyogott a megszokott sárga félhold mellett. Olyan volt, akár egy meghámozott mandarin, vagy egy véres szemgolyó, vagy egy varázsló tűzgolyója, vagy... Szóval rettenetes volt. Ez idáig kétszer kelt fel ez a rejtélyes égi tünet, s Calvernek mindkét alkalommal sanyarú időszakot kellett átélnie. Először akkor kelt fel ez a hold, amikor az apját rajtakapták Mardecas házában, s felakasztották a köztéren mindenki szeme láttára. Ő pedig meg sem gyászolhatta az apját; egyszerűen elrabolta egy apró, bronzszínű sárkány, s a nyugati erdőségekbe hurcolta a gilf nők közé. Ott olyasmire kényszerítették volna, amire tizenkét évesen nem volt képes. Ekkor látott először meztelenül nőt. Ekkor látott először gilf nőt. Ekkor látott káromkodó

gilfnőt. A nőstények nem örültek neki, hogy bizonyos szerve nem reagál a bájaikra. Tizenkét napon át egyfolytában ragyogott az égen a vérvörös hold, s a gilf nők mindent megtettek, hogy felkeltsék a serdülő gyerekekben a férfit. Calver szenvedései azon az éjszakán értek véget, amikor a sárga hold újra egyedül kelt fel. Ekkor a gilf nők egyszerre békében hagyták, s útjára engedték.

Második alkalommal, tizennyolc évesen - egy rablást követő menekülés közben - ismét az erdei gilfek fogságába esett. Ebben a korban alapjában véve már imádta a gyengébbik nemet, s bár a gilf nők szépsége hagyott ugyan némi kívánnivalót maga után, mégis csak nők voltak. Ám ekkor sem jutott valami sokra. Calver bizony nem győzött szégyenkezni. Érthetetlen módon szexuális problémák jelentkeztek nála. Ez idáig ilyen szégyenletes dolog még sosem érte, de most egyszerre csak - elfogyott a tudomány. A szebb gilf nőket még csak-csak megsimogatta, de csókoknál többre nem tellett. Minden éjszakát a kiéhezett asszonyok lombágyában kellett töltenie, s ez maga volt a kínok kínja: egyszerűen kudarcot vallott. Az amúgy sem túl szelíd tündérhölgyek megvadultak. Tépték-marcangolták, egymás kezéből rángatták ki, egy percnyi nyugalommal nem hagytak neki; s ha potenciája örökös lanyhulására hivatkozva pihenőért merészelt könyörögni, korbáccsal verték. Sírt dühében. Nem értette, miért nem megy neki

az, ami bármelyik városi szajhával sikerült. Ketrecben tartották. Megismerte a poklot. Aztán amikor a rossz hold lenyugodott, útjára engedték.

De ő azóta is retteg a gilf nőktől, és nagy súlyt helyez rá, hogy - főleg rossz holdkor - kerülje a tündérek erdejét.

Eleinte nem tudta, minek köszönje balszerencsáját és szegényét, de aztán találkozott azzal a vén gnóm boszorkánnyal, aki kiolvasta a sorsából, hogy a rossz hold felkeltekor bizony elhagyja a szerencséje. S nem csak a szerencséje, de bizony a nemipotenciája is nullára csökken.

S tessék: itt a rossz hold! Csoda hát, ha itt ül nyakig vízben, kirabolva, éhesen, fázva, fájva, bepisilve, megalázva meg minden...

Calver sóhajtott. Mit kell itt magyarázkodni? Csak fel kell nézni az égre, a vak is láthatja: rossz hold kelt föl, rettenetes napok következnek.

5.

Mivel a pörölyét elhagyta valahol, kezével átölelte saját vállát, s ernyedten vacogott a nyakig élő vízben. Már megint rájött a pisilhetnék. Hogy lehet az? Egész nap alig ivott valamit. Behunyta a szemét, s immár rutinból engedte be a nadrágjába. Elvégre rossz hold van. Ilyenkor úgymint mindegy. Azon se lepődne meg, ha cápák...

Nono! Ne gondolj balgaságokat, figyelmeztette magát, s fél szemmel a tenger felé pislogva lépett vagy kettőt a part irányába. Még hogy cápák! Pont az hiányozna!

A hold ezüstös fénye jó nagy darabon bevilágította a lágyan hullámzó vízfelületet. Calver megrázkódott. Csak nem három cápauszony kúszik felé a hullámokon?

Nem. Nem három. Öt.

Fürge Calver a nevét is megszégyenítő sebességgel indult meg a part felé. Az éberen szendergő gilf nők csodálkozva egyenesedtek fel; csak nem akarja ez az örült egyedül, fegyvertelenül megtámadni őket'

Calver is ezen rágódott, ám mivel a cápauszonyok nagy gyorsasággal siklottak felé, nem állt le habozni. Hamarosan térden alul érő vízben gázolt, s az uszonyok elkanyarodtak. A gilfnők viszont siettek szemből. A mestertolvaj váratlan ötlettel taktikát változtatott. Most álljon le verekedni négy gilf nővel? Pont rossz holdkor'? Nem-nem. Pokolba a drágakövekkel! Majd szerez másikat! Bal felé fordult, s gázolni kezdett a bokán felül érő vízben. Fájós lába ellenére gyorsabb volt, mint a nehézkesen mozgó, apró nőstények, s hamarosan húszméteres előnyre tett szert. Ekkor kigázolt a vízből, és bevette magát az erdőbe.

A sötét lombok magukba nyelték. A gilf nők már az erdőszéli bozótban csörtettek. Csakhogy nem

hiába hívták a mestertolvajt Fürge Calvernek; megnyújtotta lépteit, s egy szemvillanás alatt lerázta üldözőit. Dühös volt, csöpögött a víztől, de nem titkolt diadallal tört át az összefonódó liánokon. Igaz, hogy minden felszerelésétől megfosztották, igaz, hogy fegyvertelen, de megmenekült a közvetlen veszélytől! Ezúttal nem kapják el. Nesze a pofádba, te büdös, vörös hold!

Dermedten torpant meg. A tisztás túlsó szélén, alig tíz lépésnyire tőle egy gyönyörű bundájú feketepárduc nyújtózkodott. Szép hosszú karmai voltak, s kackiásan állt a bajsza. Persze ezt Calver már csak azután állapította meg, hogy villámgyorsan felkúszott a legközelebbi fára. Elhelyezkedett a legalsó ágon, és lihegve bámulta a meglepett párducot.

A párduc kecses járással odasétált a fához, két lábra ágaskodott, a mellső mancsait a fa törzsére fektette, mintha fel akarna mászni.

- Nana! - jegyezte meg Calver. - Maradj csak; ahol vagy!

Ám biztos, ami biztos, feljebb kapaszkodott. A vékony ág recsegett alatta, de elbírt. A párduc néma csendben bámulta sárga szemével, s fel-alá kezdett járkálni. Calver a ruháját tapogatta, s kicsavarta a nadrágját a lent ődöngő fenevadra. Az felhorkant, s merőn nézte áldozatát.

- Dühöngj csak! - morogta Calver. - Ma este éhen maradsz... Hohó, mi ez?

Egy kisebb ág kezdett kúszni felé. Naná, hogy kígyó volt! Nem is akármilyen. Karnyi vastagságú, s olyan hosszú, hogy a farka vége nem is látszott a sötétben. Hüllőszerű lassúsággal kúszott az ágon kuporgó ember felé. S az ember, jelen esetben a tolvajok mestere először bambán eltátotta a száját, aztán legalább olyan hüllőszerű lassúsággal, mint a kígyó, kúszni kezdett a vékony ág vége felé.

Az ág vészesen meghajlott alatta. A párduc merőn bámult fölfelé. A kígyó kúszott. Három gilf nő rontott a tisztásra. A párduc rájuk pillantott. Calver nem is gondolta volna, hogy a gilf nők ilyen jó famászók. Egy szempillantás alatt elfoglalták a szomszédos fenyőt. Bal felől. Onnan vicsorogtak a kígyó elől feléjük kúszó Calverre.

A tolvajok mestere az ajkába harapott. Ez bizony nem túl biztató helyzet. Jobbról jön a kígyó, balról ott várják a gilfnők, s alant a kedves cicus...

S ekkor Fürge Calver, a tolvajok mestere, avagy a mesterek tolvaja olyasmit tett, ami minden bizonnyal még legendás hírű - bitón végzett - apját is meglepte volna: a körmét kezdte rágni idegességében.

Aztán elindult az egyetlen lehetséges irányba, ahonnan nem fenyegette közvetlen veszély: felfelé. Fél percen belül elérte a fa csúcsát, s az kecsesen meghajlott alatta. Calver lenézett. Aztán káromkodott. Az a hülye kígyó nem adta fel! Hát felfelé is tud mászni az az istenverte hüllő? A

természet igazságtalan.

Közben az egyik gilf nő lepottyant. A párdúc legalább megkapta, amire vágyott. Jóízű lakmározás zaja törte meg az idilli csöndet.

Calver a kígyó elől menekülteben kimászott egy jobb oldali ágra. Jókora fészekbe könyökölt. Tojás reccsent a könyöke alatt. Dühösen bámult a könyökéről lógó kulimászra. A fióka már kikelőben lehetett. Most már garantáltan nem fog kikelni. Fióka? Inkább gyíknak tűnt.

Felülről szárnycsattogás hallatszott. Calver úgy döntött, inkább nem nézi meg, miféle madár az. Így nem tudta, honnan származnak azok a karmok, melyek a vállába akaszzkodnak, s felfelé rántják a ráfonódni készülő óriáskígyó elől. Calver tulajdonképpen hálás lehetett volna. Csakhogy még várt a hálája kinyilvánításával; elvégre minek siesse el az ember.

6.

Az óriás madár - madár? - sebesen cipelte az erdő fölött. A lombok egybefüggő szőnyeget alkotva suhantak el alatta. Calver felnézett. Máris azt kívánta, bár ne tette volna. Hurcolója egy sárkány volt. Igaz, nem nagy, alig háromméteres, de mégiscsak sárkány.

- Nem, ugye, nem? - könyörgött Calver, és attól

rettegett, hogy ez a szörnyeteg Jaspergort parancsára kapta el, és most visszahurcolja a Mardecas-palota alatti kazamatákba.

Ám ez a sárkány inkább arra a bronzsárkányra hasonlított, amely tizenkét éves korában a gilf faluba hurcolta.

- Ó, nem...

A szörnyeteg percekig szárnyalt vele. Észak felé. Calver rosszat sejtett, de félelmeit nem volt kivel megosztani. Ernyedten lógott a sárkány karmai közt. Túl sokat veszített ezen az éjszakán: a kincsét, a felszerelését, a bátorságát, az önbecsülését. Ezek után nem félt a haláltól. Mit veszíthet még?

Kényszerű szállítója egy tágas tisztás közepén tette le. Mindenfelől szép és kevésbé szép asszonyok siettek elő. Calver felsikoltott.

- Gilf nők!

Azok vidáman közeledtek. A sárkány nyugodt csapásokkal emelkedett fel.

- Calver! - kiáltotta az élen siető nőstény az emberek nyelvén. - Egy hete vadászunk rád. Hol a fenében bujkáltál? Már két órája felkelt a párizóhold, azt hittük, sosem érsz ide!

- Mi? - nyögte Calver, és nem tudta, merre próbáljon elszelelni.

- Felkelt a mi holdunk - mosolygott egy másik nő.

- Mi gilfek csak ilyenkor termékenyülhetünk meg. Te vagy az egyetlen gilf férfi, aki még él.

- Mi? - nyögte Calver, és látta, hogy nem tud menekülni. - Én ember vagyok!

- Fele részben ember - helyesbített az előző nő, s feléje nyújtotta hosszú körmeit. - Negyedrészt elf, negyedrészt viszont gilf! A gilf férfiak százötven éve meghaltak. A te apád volt az utolsó hím, akinek az ereiben az őseink vére csörgedezett. Ő tudta, mivel tartozik a fajnak, hogy fennmaradjon. És neked is tudnod kell, Calver! Teljesítened kell a kötelességedet! A párzó hold huszonhárom napig lesz fenn az égen. És ez alatt négyszázhatvanhét gilf nőt kell megtermékenyítened.

- Rossz holdkor?

Calver szemében félelem villant. Ő már sejtette, hogy a gilf faj ki fog halni. De hogy ő túléli-e, az még kérdéses.

III.

Gyémántváros

1.

A Rossz hold lenyugodott, s Fürge Calver csodálkozva tapasztalta, hogy - bár minden porcikája sajgott a több napos kíméletlen igénybevételtől - megúsza élve az esetet. Gyűlölte az életet, gyűlölte a nőket, de minden másnál jobban utálta a gilf nőket.

Nyolc napon keresztül izgatószereket tömtek belé, a legkülönbözőbb fortélyokkal próbálkoztak, s egyre csak özönlöttek az újabb és újabb rondaságok, a derékig lógó mellű, csupasz és ronda gilf nőtények, s a legundorítóbb és elképzelhetetlenebb szexuális cselekedetekre kényszerítették. És még akkor is húzták, vonták, rángatták, amikor ő már kifacsart citromként hevert a földön, és a szeme előtt lila karikák táncoltak.

Ezt követően napokig tartották még fogva a ketrecében, s bár szexuális erőszakkal már nem zaklatták, ízetlen pogácsákat tömtek le a torkán, keserű, maró ízű folyadékokat itattak vele, közben vihogtak rajta, s ujjal mutogattak rá. Calvernek pedig még annyi ereje sem volt, hogy rájuk ordítson, vagy leköpje őket.

Aztán amikor már képes volt arra, hogy magától,

minden segítség nélkül fel-alá sétálgasson, egyszer csak minden átmenet nélkül kinyitották a ketrece ajtaját, lovat adtak alá, és búcsút intettek. Calver minden mélabúja ellenére nevéhez illő fürgeséggel távozott, s még arra sem szakított időt, hogy vágta közben megátkozza a ronda fajzatokat.

Három napon és három éjjelen át lovagolt csaknem megállás nélkül, s bár ereje fogytán volt, és többször is közel állt ahhoz, hogy kizuhanjon a nyeregből, nagy hangsúlyt helyezett arra, hogy minél távolabb kerüljön a férfifaló gilfnők utálatos falujától.

Útközben kékeslila bogyókkal, almaszerű gyümölcsökkel táplálkozott, s friss forrásvízzel enyhítette szomját. Egy alkalommal megkóstolt egy banánszerű, hosszúkás, sárga gyümölcsöt is, de ettől még az előző napi zöldségeket is kiokádta.

Elkeseredetten, szüntelenül korgó gyomorral, feltört fenékkal, komor hangulatban ingadozott a lován, és épp azon morfondírozott, hogyan vághatná le és darabolhatná fel ehető hússá engedelmes hátasát kés és egyéb vágószerszámok nélkül, amikor enyhe füstszag csapta meg az orrát. Vegyülve sült hús gyomorrángató illatával.

Calver szimatolva próbálta megállapítani a felszálló füst irányát, és ösztönösen is gyorsabb tempóra nógatta elcsigázott paripáját.

- Lehet, hogy az életembe kerül... - motyogta

magában, és már fel sem tűnt neki, hogy az elmúlt napok megpróbáltatásai alatt mily gyakran társalgott önmagával.

Egy erdős hegyháton ereszkedett le a völgy felé, ahonnan a füstöt sejtette. A szél abból az irányból fújt, csak onnan sodorhatta oda.

A nap már lenyugodni készült, alkonyi árnyak suhantak az erdőben, s a távolból farkasüvöltés hallatszott.

Fürge Calver nem félt a farkasoktól. Még ha nem is sikerülne pusztá kézzel, fegyvertelenül elbánni velük, a fenevadak valószínűleg megelégszenek azzal, hogy a lovát mészárolják le, amíg ő valamelyik fán kuksol.

Jó esetben talán még neki is hagynak pár harapásnyi nyers húst...

Hamarosan egy régi, elhagyatott útra bukkant, s egy patak partján, tőle alig kétszáz lépésnyire a füst forrását is megpillantotta. Az erdő itt véget ért, csak szórványos bokrok és fák törték meg az enyhén lejtő, s a túloldalon hasonló lanyhasággal emelkedő hegyoldal simaságát.

Az erdő szélétől százötven lépésre hat szekérből álló szekértábor állt, ahol a kerekес jártműveket úgy helyezték el, hogy jól védhető kört formáljanak. Ennek a körnek a közepén ropogott vidáman a tűz, mely körül sötét alakok ültek, s hosszú nyársakon, vagy a törük hegyére tűzve húsdarabokat sütögettek.

Calver csak egy pillanatig állt az erdő rejtekében, hogy kifürkéssze az idegeneket, aztán nem tudott tovább ellenállni korgó gyomra követelésének. Bár a szekerek elrendezéséből gyanította, hogy nem holmi szántóvetők táboroznak itt, s azt is számba vette, hogy nagy valószínűséggel hamarabb fogják elmentseni a torkát, mint hogy étellel kínálják, nem tudta kihagyni, hogy meg ne kockáztassa a csekély lehetőségét.

A kimerültségtől összegömbölyve, csaknem lecsúszva a primitív nyeregből, már alig bírta tartani magát. Csak a ló vitte előre.

- Megállj! - harsant rá egy kiáltás az egyik szekér tetejéről, és egy szakállas fej bukkant elő meg egy számszerű hegye.

A ló a felszólítással mit sem törődve baktatott tovább, ám Fürge Calver válasz helyett egyszerűen kizuhant a nyeregből, és úgy is maradt hason fekve a földön.

- Mi az istencsudája... - kiáltotta valaki.

Aztán egy öblös hang hallatszott.

- Ha megdöglött, hagyjátok ott! Ha még van benne élet, húzzátok be a tűzhöz! De vigyázzatok... lehet, hogy csak trükk!

Calver érezte, hogy megbökődik, s egy csizma hegyes orra mélyed nógató szándékkal az oldalába. Aztán egy kegyetlen kéz a hajába markolt, és kíméletlenül megrázta fejét. Egy

patkányképű, sebhelyes ábrázat meredt a képébe.

- Dög ez már! - morogta a fickó. - Hagyjuk itt, hadd lakmározzanak egy jót a farkasok!

- Húst... - nyögte Calver, és közel állt ahhoz, hogy elveszítse az eszméletét.

A patkányképű leköpte.

- Még van benne szusz - kiáltotta. - De kár vesződni ezzel a gazemberrel...

- Meglehet, Retter! - kiáltotta az öblös hang válaszképpen. - De azért csak hozd ide!

Érezte, ahogy kíméletlenül megragadják a bokáinál, és mit sem törődve a talaj egyenetlenségeivel, berángatják a szekerek védelmébe. A hangokból ítélve valaki a lovát is a pártfogásába vette.

Calver pislogva próbálta kivenni a tűz fényében a föléje hajló zord pofákat. A patkányképűt, aki leköpte, rugdosta, ott akarta hagyni, és nem valami kíméletesen bánt vele, azt megjegyezte magának. A név ott csengett az agyában: Retter!

- Adjatok... enni... - nyögte.

- Ki vagy? - morogta egy szakállas alak. - Mit keresel a Holtak Völgyében egyedül?

- Calver - motyogta. -Eltévedtem...

Egy hatalmas árny vetült fölé.

- Fürge Calver? - harsogta az öblös hang. - Most nem tűnsz, valami fürgének, te patkány! Na, mi van... mit mereszted rám a szemed? Talán nem ismersz meg?

Calver vaksin hunyorgott, de nem tudta kivenni a medve termetű fickó ábrázatát.

- Megloptalak... - dörögte -, vagy az asszonyodat öltem meg?

Az óriás meglepetten röhögött.

- Dehogy!

- Akkor jó - motyogta Calver. - Akkor megismerlek... sőt, ha ennem adsz, még imába is foglalom a nevedet, bárki vagy is...

2.

Percekkel később, amikor a nagy nehezen lenyelt húsdaraboktól kissé erőre kapott, és a fűszeres vörös bortól kissé felélénkült, kutatóan nézte a köréje gyűlt alakokat.

Tizenöt-húszan lehettek az örökkel együtt, valamennyien férfiak, s mindannyian fegyveresek. Legtöbben széles pengéjű kottari pengét viseltek, némelyek azonban inkább a keskeny vívótőrt részesítették előnyben, de akadtak baltás, lándzsás, számszeríjas, de még buzogányos alakok is. Valamennyien megtermett, zord képű harcosok voltak, s a legtöbbjük arcán forradások, régi sebhelyek árulkodtak arról, hogy nem békés foglalkozást űznek. Ketten láncinget, négyen pedig jellegzetesen kottari bőrvértet viseltek, a hozzátartozó bőrsipkával, ami egyértelműen jelezte

származásukat.

Az a nagydarab férfi, aki Fürge Calver ismerősének vallotta magát, valami vezérféle lehetett ebben a csapatban, lévén, hogy folyvást utasításokat osztogatott, ha ő röhögött, mindenki betársult hozzá, és ha szóra nyitotta a száját, azon nyomban mindenki elhallgatott.

Calver a szekerek felé pillantott, de a homályban nem tudta megítélni, vajon miféle rakományt takarhatnak a ponyvák.

A medve termetű férfi nem viselt semmiféle páncélt, ám pontosan úgy nézett ki, mint akinek nincs is szüksége ilyesmire. Mert ha ő odacsap, az ellenfelének már bizonyára nem lesz alkalma visszavágni. A fickó ott guggolt az éhségét csillapító Calver mellett, és a fegyverét, mely egy hosszú nyelű, tüskés buzogány volt, amiből az egyik oldalon egy madárcsőr szerű, görbe acélhegy állt ki, mely kiválóan alkalmasnak tűnt koponyák meglékelésére. Barnára cserzett, durva vonású arcán a tűz fénye csillogott, s a heves lángok visszatükröződtek éjfelete szembogarában. Keskeny, görbe orra, határozott vonásai a délvidéki népek jellegzetességeit viselték magukon, s az a pamacs, amit kopaszra nyírt kobakja tetején meghagyott, ugyancsak fekete volt, s inkább hasonlított medveszőrre, mint emberi hajra. Ujjain aranygyűrűk csillogtak, s a nyakában zafírokkal kirakott vastag aranylánc csillogott, mely

önmagában is egy vagyont érhetett.

- Még most sem emlékszel rám? - kérdezte öblös hangján, és a szemében tétova fények csillantak.

- Valami rémlik... - morogta Calver. - Hogy is... na, hogy is...

- Három éve - segítette ki a fickó. - Morangplatz. Na?

Calvernek kezdett derengeni valami.

- Együtt csináltunk valamit? - kérdezte gyanakodva. - Ott voltál te is Morangplatzen, amikor a Karvaly bandájával a csatornákon át beosontunk Félkarú Thegar rejtekhelyére, legyilkoltuk az embereit és felégettük azt a bűnbarlangot?

Az óriás elvigyorodott.

- Ott ám!

- Öregem - sóhajtott Calver -, micsoda pokoli éjszaka volt! Lángolt körülöttünk az egész mindenség, mi meg csak mentünk, mentünk előre, és lemészároltunk mindenkit, aki az utunkba került! Nőket, gyerekeket....

- No igen.

Calver legyintett.

- Mennyi fölösleges vérontás! Szart se ért az egész! Nem elég, hogy a Karvaly... meg a banda fele otthagya a fogát, üres kézzel kellett távoznunk, és örülhettünk, ha mentjük a bőrünket...

Az óriás bólintott.

- Ja.

- Legalább annyi örömöm volt, hogy Félkarú Thegart sikerült néhaivá tennem. Utáltam azt a gazembert! Kész örömmel vágtam el a torkát.

- Igen, láttam.

Fürge Calver gyanakodva vonta össze a szemöldökét.

- Hogy láthattad volna - jegyezte meg rosszallóan. - Rajtam és Thegaron kívül csak hullák voltak a teremben.

- Márpedig én láttam - bólogatott az óriás -, ott voltam, elejétől a végéig.

Calvernek ez sehogy sem tetszett. Ha a fickó valóban ott lett volna abban a kényes pillanatban, valójában azt látta volna, amikor ő szembetalálkozik Félkarú Thegarttal, felsikolt, és pánikszerűen menekül. Sohasem tudta még, ki metszette el a rossz hírű boszorkánymester torkát, de mivel nem akadt jelentkező, jobb híján magára vállalta.

- Tulajdonképpen... - morogta - nem is emlékszem rád.

A medvetermetű fickó ismét vigyorgott. Az emberei közül néhányan még fel is röhögtek.

- Pedig emlékezned kellene. - Felhúzta az ingét, kissé elfordult, és egy régi forradásra mutatott a veséje tájékán. - Ezt a te kardod ejtette. Lesből döftél le a függöny mögül, amikor nagy küzdelem után szétloccsantottam a Karvaly fejét.

Calver csak hápogni tudott.

-Mi... micsoda?

- Dzezunga Menaker vagyok. Akkoriban én voltam Félkarú Thegar személyi testőre... Elhibáztad a döfést, Calver! Sikerült túlélnem...

3.

Calver a nevéhez méltó fürgeséggel gördült oldalra, és a tűz mellé letámasztott kard felé kapott, ám az utóbbi napokban annyira legyengült, hogy rosszul összpontosított, és egy lángoló parazsat markolt meg.

- Aúúúú! - ordította.

De ha a kardot kapja el, akkor se lett volna esélye; Dzezunga Menaker hatalmas mancsa satuként szorult össze a csuklóján.

A patkányképű Retter ugrott oda, egy égő zsarátnokkal, és Calver orra előtt hadonászott.

- Mondtam én, hogy fel kell húzni az első fára! - morogta. - Meg is tesszük. De előtte kiégetem a szemét...

Calver megrándult, és egy gyors mozdulattal kirúgta a rosszindulatú Retter kezéből az égő fadarabot, s egy újabb rúgással a fickó gyomrát találta el. Retter üvöltött dühében, és a késéhez kapott.

- Kiherélem...

- Takarodj! - ordított rá Dzezunga Menaker. A patkányképű Retter eloldalgott ugyan, de abból a gyűlölködő pillantásból, amiket a fogoly felé vetett, Calver érezte, hogy a kettejük között kialakulóban lévő ellenszenv még nem záratott le véglegesen.

Megpróbált kiszabadulni a hatalmas mancsok szorításából, de csak azt érte el, hogy az acélos ujjak csak még keményebben mélyedtek a húsába.

- Nyugalom, Calver! - sziszegte az óriás. - Nincs bennem bosszú.

- Akkor meg minek hozakodsz elő régi sérelmekkel? - morogta a tolvaj, és a kilátásait mérlegelte. Nem tűntek túl biztatónak.

Dzezunga elengedte a férfi csuklóját, és szórakozott tekintettel méregette egykori ellenfelét.

- Tulajdonképpen még hálás is vagyok neked - dörmögte az óriás. - Azzal, hogy elmetszted Thegar torkát... megszabadítottál a hatalmából, melyet már évek óta gyakorolt fölöttem, és gyakorlatilag a rabszolgájává tett. S ez a szúrás, mit orvul megbújva, lesből intéztél ellenem... szintén hasznos volt. Most már tudom, hogy sose fordítsak hátat olyan berendezésnek, ami mögött orgyilkos rejtőzhet...

Calver bizonytalanul bólogatott.

- Ez nagy igazság.

Dzezunga sóhajtott.

- Hosszú évek alatt számos verekezésben, összecsapásban vettem részt... ám mindössze egy

sebhely van rajtam. Ez, amit te ejtettél. Ezért valamelyest még tisztellek is. Sokan próbálkoztak ellenem, de rajtad kívül még senkinek sem sikerült megsebeznie... Ügyes, gyors kezű fickó vagy! Talán tudnád használni...

Calver elmosolyodott.

- Vagyis: dolgozzak meg az imént elfogyasztott húsért?

Dzezunga a fejét rázta.

- Ha velem tartasz, ételnél jóval többet ajánlok.

- Nem tudnál esetleg pontosítani? Mi az a "több"? Aranyban kifejezve?

- Kifejezhetetlen.

- Hogy érted ezt?

Dzezunga elmerengett.

- Drágakövek - jelentette ki. - Gyémántok... amennyit elképzelni sem bírsz...

Calver füttyentett.

- Én elég sokat el tudok képzelni.

- Gondold csak el! - suttogta Dzezunda elmerengő mosollyal. - Egy város... csupa drágakövből. Gyémántból vannak a házfalak... gyémántból az utcakövek... de még a kavicsok helyett is gyémántok hevernek a földön....

Calver bosszúsan legyintett.

- A Gyémántváros, mi? Ha ezt az ábrándot kergeted, engem felejts el! Nem pazarlom az időm egy gyermek legendára!

Dzezunga titokzatos képpel mosolygott.

- Azt mondd, legenda?
- Nem akartam "baromság"-nak titulálni!

Az óriás az övén lógó erszénybe nyúlt, és egy diónyi nagyságú gyémántot húzott elő, melynek a közepén egy apró, sötét folt látszott.

- Ez is legenda?

Calver valamivel figyelmesebben hajolt előre.

- Honnan szerezted?

- Ez egy útjelző drágakő - felelte kitérően az óriás. - Egy mágikus térkép. A Gyémántvárosból. És én ismerek valakit, aki ez alapján odavezet... Na, így sem érdekel a dolog?

Calver a fejét rázta.

- Örültségekre nem vállalkozom.

- Kár - morogta Dzezunga. - Mert ez esetben... így, hogy már ismered a titkomat... ugye, megérted...

A patkányképű Retter máris előkerült, s elégedett arccal vonta ki a kardját.

- Végül is - szólalt meg Calver -, azt hiszem, van ebben a Gyémántváros-izében annyi fantázia, hogy megérje megpróbálni!

4.

A társaság másnap hajnalban felkerekedett, és útjukat délnek vették, egyenesen Dalmaar irányába, majd amikor megkerülték a

Tingez-mocsarat, s annak ingoványos környékét, délnyugatnak fordultak, egyenesen Kottar irányába.

Calver az utóvédben lovagolt, majd miután kiderült, hogy az egész csapatból messze ő a legtapasztaltabb nyomkereső, egy Ballar nevű baltás fickó és egy mogorva képű íjász társaságában rá osztották a felderítési feladatokat.

Messze megelőzték a lassan mozgó szekérkaravánt, és időszakonként bevárták őket.

Calver többször is gondolt a menekülésre, ám nem kerülte el a figyelmét, hogy két társa éberem figyeli, így letett a szökésről. Már csak azért is, mivel jelen helyzetben nem sok értelmét látta volna. Tudta ő jól, hogy veszélyes környék ez a magányos utazók számára. Így viszont elkerülik őket az utazókra leső banditák és a portyázó manócsapatok. Vagy ha mégis rájuk támadnak, hát valószínűleg vérző orral fognak majd megfutamodni.

Órákon át lovagoltak csendben, néha-néha kisebb kitérőket téve, hogy alaposan átvizsgálják a környékét, de nem találták jelét, hogy bárkik is kerülgetnék a szekérkaravánt.

Két társa nem sokat beszélt, ha szólt is hozzájuk, azok általában elintézték egy tömör válasszal, vagy néha csak egy vállvonással.

Ám egy pihenőnél, míg Ballar a lovakat itatta, Calvernek végül is csak sikerült szóra bírnia Istrort, a mogorva íjászt.

- Te mit szólna ehhez? - kérdezte csak úgy félvállról.

Istros nagy műgonddal egy fadarabot farigcsált a törével, és fel sem nézett a munkájából.

- Miről beszélsz?

- Gyémántváros. Eh! Nevetséges!

Istros vállat vont.

- Gondolj, amit akarsz! - morogta.

- De én éppen arra vagyok kíváncsi, hogy te mit gondolsz.

- Mindenki tartsa meg a saját gondolatait - tért ki a válasz elől a férfi, és megvakarta az orra tövét.

Calver elnézte egy darabig a vízparton ügködő Ballart, és már-már feladta volna a beszélgetési szándékát, ám a kérdés nem hagyta nyugodni.

- Régóta vagy vele? - kérdezte. - Úgy értem, Dzezungával?

- Aha.

- Nem vagy túl beszédes, mi?

- Minek annyit fecsegni?

Istros egy picinyke totemoszlopot faragott ki az ágból, és elégedetten nézegette.

- Ha láttad volna, amit én - szólalt meg teljesen magától -, neked sem lennének kétségeid.

Calver kissé előrehajolt, és leárnnyékolta a szemét, mert a déli nap belesütött.

- Láttam már néhány dolgot én is az életben. És éppen ezért fogadom kétkedéssel a hihetetlen dolgokat.

- Félkarú Thegar megmutatta nekünk - felelte az íjász. - Megmutatta, hogy a Gyémántváros létezik. És ezt a te egykori vezéred, a Karvaly is tudta. Ezért támadott meg bennünket orvul egész seregével. Te megölted Thegart... és úgy tűnt, a titok örökre elveszett. Ám Dzezunga hosszú és véres utat járt be, mire megtalálta a szükséges nyomot. Azt az embert, aki ismeri a Félkarú Thegartól örökölt gyémánttérkép, olvasásának titkát. Kottarban találkozunk vele. És ő elvezet bennünket a Gyémántvárosba...

Calver gyanakodva pillantott a mogorva fickóra. - Mik az osztozkodási arányok? Istror most először nevetett, mióta együtt voltak. - Ott minden gyémántból van. Minek osztozkodni? Annyit hozol el magaddal, amennyit csak elbírsz!

Calver nevetett.

- Ezért a szekerek?

- Meg a víznek és az élelemnek. Kottarból délnek megyünk, és heteken át fogunk vándorolni.

Calver azt hitte, nem jól hallott.

- Délnek? - visszhangozta. - A Végtelen Sivatagba?'

- Oda.

- De hát délnek nem vezetnek karavánutak, nem jár arra senki. És aki botorul délnek indult, sohasem tért vissza. A halál vár azokra, akik meg akarják találni a Déli Világhatárt.

Istror vállat vont.

- Egy ekkora kincsért... mégha csak mendemonda is... már érdemes kihívni a halált.

5.

Négy napba telt, mire megérkeztek Kottarba, a déli határvidék színes, rikácsoló, nyüzsgő városába, mely után délen megszűnt az emberek befolyása, s csak az egyhangú, végeláthatatlan sivatag húzódott - a hit szerint - a Világ Pereméig, ahol megszűnik a föld, és a sivatag összeolvad a felhőkkel.

Az út során FÜRGE Calver többször is megpróbálta szóba hozni Dzezunga előtt a Gyémántváros ügyét, de annál többet, mint amit már eddig tudott, nem sikerült kisedni a nagy testű vezérből.

És mellesleg nem is forszírozta nagyon az ügyet. Amit akart, már elérte. Elhitette mindenkivel, hogy felkeltette az érdeklődését a Gyémántváros, és pár nap után már senki sem figyelt oda rá, senki sem kérdőjelezte meg, hogy velük tart a sivatagi pusztaságba.

Calver viszont biztosan tudta, hogy Kottarban megszökik. Hadd menjenek csak délnek ezek az örültek! Aszalja a csontjaikat fehérre a sivatagi nap, ő inkább keletnek lovagol, és meglátogatja Kheratian városát, hogy szemügyre vegye az

elefántcsontkereskedők hírhedetten gazdag palotáit. Elvégre egy erszényi valódi drágakő jóval többet ér, mint három szekényi mesebeli gyémánt.

Még egyvalamit szeretett volna elintézni a szökése előtt: törleszteni valamit Retternek, aki a találkozásuk óta fokozott rosszindulattal figyelte Calver minden ténykedését, és ahol csak tudta, megnehezítette az életét. A legkellemetlenebb időszakra osztotta be őrségre, s ha valami cipelni vagy emelni kellett, Retter, akiről kiderült, hogy a csapat alvezére, általában mindig Calvert vette elő.

Két ízben kerülhetett volna sor összecsapásra, ám Dzezunga szétválasztotta őket, és szigorú parancsot adott, hogy maradjanak nyugton.

A kitolások persze ettől nem maradtak abba Retter részéről, és Calver a lehetőségekhez törlesztett. A legszélesebbre akkor húzódott a szája, amikor egy éjszaka folyamán sikerült elcsennie Retter irtózatosan büdös csizmáját, és azt reggelre emberi ürülékkel megtölteni. Retter, amikor másnap hajnalban álmosan beledugta a lábát a csizmájába, akkorát üvöltött, hogy a táborban mindenki fegyvert rántott.

Retter nem gyanúsított senkit, de Calver aznap különösen nehéz és gusztustalan feladatokat kapott.

Kottarban a Három Keselyűhöz címzett fogadó környékén táboroztak le, és mivel a déli városban közismerten hemzsegték a tolvajok, megkettőzték

a lovak őrségét.

Fürge Calver, miután kipihente a hosszú lovaglás fáradalmait, és a bendőjét is telerakta frissen sült birkahússal, melyet a helyi savanykás fehér borral öblített le, Dzezunda költségén egy sötét bőrű déli szépség karjaiban keresett enyhülést, s örömmel tapasztalta, hogy a gilf nők között eltöltött gyötrelmes napok nem nyomták rá visszavonhatatlanul a bélyegüket a szexuális potenciájára. Még a rettenetes megpróbáltatások után sem tudta véglegesen megutálni a női nemet. Csak a gilf asszonyokat! De azokat aztán iszonyatosan!

Leszállt az éjszaka, felkelt a hold, és az eddig is népes és nyüzsgő kereskedőváros egy csapásra megélénkült. Calver járt már itt egy ízben, és tudta, hogy Kottarban igazából akkor kezdődik az élet, amikor a tikkasztó negyvenöt fokos meleget az este enyhe szellői teszik elviselhetővé.

Itt mindenki szellős ruhát hordott, s Calver maga is jobbnak látta lecserélni vastag bőrnadrágját, és a csizmáját egy könnyű, piros selyembugyogóra, megkötös sarura. Ehhez vásárolt még egy díszes mintákkal ékesített, türkizkék, ujjatlan selyeminget, s gondolva az utazásra, egy mályva színű köpennyel egészítette ki az öltözékét, melynek szükség esetén a csuklyáját a fejére húzhatta, hogy a kottariakhoz hasonlóan így védekezzen a heves porviharoktól, és mellel azért, hogy az a

hajas kereskedő és a testőrei, akiktől egy alkalmas pillanatban a vaskos erszényt elcsente - a bevásárlása fedezésére -, még véletlenül se ismerje fel.

Arra az esetre, ha a kereskedő netalán mégis emlékezne arra az idegenre, aki véletlenül beleütközött a piacon, és utána felsegítette a földről, Fürge Calver két könnyű dobótőrt, és egy hosszú pengéjű, kottari vívótőrt is vásárolt magának. Sokáig kacérkodott egy pompás számszeríjjal is, ám ahhoz, hogy azt megvehesse, újabb tolvajlásba kellett volna bocsátkoztatnia, ám épp elég félkezű koldust látott ahhoz, hogy emlékezzen arra, miként bánnak ebben a városban a rajtakapott tolvajokkal.

Mindenesetre a bevásárlás és az átöltözés után valamivel jobban érezte magát, és jó hangulatban érkezett vissza a Három Keselyűhöz, ahol egy sarki asztalnál Dzezunda egy burnuszba burkolódzott, alacsony személlyel beszélgetett, akinek az arcát nem lehetett látni. Az emberei a szomszédos asztaloknál foglaltak helyet.

Calver egyenesen a főnöke felé indult, de az egyik asztaltól felegyenesedett Retter, és figyelmeztetően megfogta a tolvaj karját.

- Calver! - morogta. - Ne menj oda!

- Mi? - lepődött meg a férfi. - Csak meg akartam neki köszönni, hogy kisegített pár arannyal.

- Majd megköszönöd. Most ne zavar! Tárgyal.

Fürge Calver érdeklődve pillantott a sarki asztalhoz.

- Az az a fickó, aki varázstudónak mondja magát? - suttogta. - Ez hülyít azzal titeket... meg persze engem is... hogy elvezet a Gyémántvárosba?

Retter marcona arca elsötétült.

- Én a helyedben vigyáznék a nyelvemre, Calver! - dünnyögte. - Rég megérett már az idő arra, hogy kitekerjem a nyakad, és csak a főnöknek köszönheted, hogy én nem teszek meg. De azt mondom, húzd meg magad, mert Byckenda Thark a fekete mágia ismerője, oly erővel bír, amiről neked fogalmad sincs.

Calver vállat vont.

- Egy gyors kérdőfés - jegyezte meg merőn bámulva Retter szemébe - sokkal hatásosabb olykor, mint a hosszas hókuszpókusz.

Az alhszabib elérte a célzást, és a kardja után kapott, de Calver - a szökése előtt - végképp nem akart verekedni. Nyájas mosollyal megragadta ellenfele alkarját.

- Felejsük el az ellenségeskedést, Retter! - javasolta. - Béküljünk ki, és ne nyúzzuk tovább egymást! Igyunk együtt, én fizetem!

Retter gyanakvó tekintettel fürkészte a társa arcvonásait, végül vállat vont.

Calver leült a társasághoz, és benyakalt egy kancsó olcsó lőrért, s mivel rátört a nagylelkűségi

roham, a kereskedőtől lopott pénz maradványaiból megvendégelte azokat, akikkel napok óta együtt lovagolt. Sorra megölelgette őket, a vállukat veregette, s a fokozatosan lerészegedő társak észre sem vették, hogy az erszényeik rendre átvándorolnak Fürge Calver tulajdonába.

Calver nem volt épp tapasztalatlan a társak meglopásának terén, és tudta jól, hogy a kijózanodást követő pillanatokban észre fogják venni a hiányt, s nem kell majd valami nagy logika ahhoz, hogy rájöjjenek, vajh ki fosztotta meg őket minden pénzüktől. Valószínűleg tombolni fognak, és a vérére szomjaznak majd. Calvert azonban ez az esemény nem aggasztotta. Mire ezek magukhoz térnek a részeg mámborból, ő már messze jár...

Az éjszaka közepén a kissé kótyagos Ballar társaságában átvette a lovak őrzését. Mielőtt kísétált volna a szekerekhez, nagylelkűen még telerakatta az asztalt borral telt kancsókkal, és biztosította a kocsmárost, hogy holnap, mielőtt útnak indulnak, rendesen ki fogja fizetni az egész ceppet. Biztosítékként felajánlotta a szekereket, s azok letakart rakományát, melyek - súgta meg a kocsmárosnak bizalmasan - jóféle óaraghiri borral vannak terhelve.

Az ittas Ballart egy óvatlan pillanatban fejbe vágni gyerekjáték volt. A szerencsétlen fickó összerogyott, akár egy zsák, s mire belezuhant az ájulás jótékony sötétjébe, Calver már a paripáján

ült, és kantárszáron még két lovat ragadott magával.

Gondolva az esetleges üldözőkre, a többi lovat - köztük a szekeret húzó jószágokat is - eloldotta, és szétugrasztotta, vágatassanak, amerre kedvük tartja.

Aztán megsarkantyúzta a lovát, és gúnyosan kiabálva, hangosan kacagva saját csínytevése elvágatott az éjszakába. Színes rongyokba bugyolált, sötét árnyak ugrottak félre előle, s ökölrázás, vad szitkozódás kísérte útját...

6.

Talán félórán át vágatott kelet felé egy kihalt, füves pusztaságon, amikor tőle száz lépésnyire heves ragyogás lángolt fel az éjszakában.

- Hééé! - ordította dühösen Calver, és félrerántotta a ló kantárát, hogy messzire elkerülje a jelenést, ám az elsötétült, s újabb fényfolt világltott fel éppen előtte. S ahogy Calver ismét fordult, a kísértet pontosan az útjába lebegett, széttárt karokkal, mintha a ló nyakába akarná vetni magát.

Calver dühöngve fékezte le a hátasát, és a kantárszáron vezetett lovakat.

- Mi a fészkes fene....

Egy alacsony termetű, kísértetiesen áttetsző,

ragyogó burnuszba bugyolált alak állta el az útját széttárt karral. Calver nem mert volna megesküdni rá, de az a kínos érzése támadt, hogy az a titokzatos varázsló az, akivel Dzezunda a fogadó sarkában sugdolódzott.

Mire észbe kapott, a néma kísértet már közvetlenül az arca magasságában lebegett; talán ha két méterre tőle.

- Fürge Calver! - zengte a levegőből egy érces hang. - Megállj!

Calver habozva vonta elő keskeny pengéjét.

- Engedj utamra, kísértet! - sziszegte. - Nincs nálam semmi olyasmi, amit tőlem elvehetnél!

- Hajítsd felém azt a kígyófej mintájú gyűrűt, amit az éjszakát megelőzően Dzezunga ujjáról húztál le!

Fürge Calver sértetten ült a lován.

- Alávaló gyanúsítás! Semmiféle...

A köpenye rejtett bélésében vörös színben izzott fel egy apró tárgy.

- Arról a gyűrűről beszélek! - kiáltotta a kísértet. - Hajítsd felém, vagy elveszem tőled... mindazon erszényekkel együtt, amit a részeg cimboráidtól oroztál el!

Fürge Calver nem késlekedett. Előhúzta a rejtett zsebből a vörösén világító, kígyófejes gyűrűt, s tétova mozdulattal a jelenés irányába dobta. Szándékosan erőtlenül hajította el, s arra gondolt, hogy az apró tárgy lehullik majd a földre. Ám nem ez történt. A gyűrű a levegőbe röppent, nagy ívet írt le,

és pörögve zúgott el abba az irányba, amerről Calver érkezett.

A tolvaj a fejét fordítva hosszan nézett utána.

- Mit akarsz még? - kiáltotta aztán. - Engedsz utamra, vagy elkunyerárod az összes gyűrűmet?

A kísértet nagylelkűen intett.

- Menj utadra, Fürge Calver, és vissza se nézz! Felejtsd el, hogy valaha is találkoztál Dzezungával!

- Én hajlandó vagyok felejtani - röhögött Calver -, ha ők is ilyen nagyvonalúak.

- Menj! - suttogta a kísértet. - Felejtsd el a Gyémántvárost! S ha a mesebeli kincs, majd felbukkan álmaidban, s megkísért, fordíts hátat azonnal, és lovagolj el az ellenkező irányba, amilyen messze csak bírsz! Mert az a kincs nem rád vár!

- Ugyan már! - nevetett Calver. - Csak ostobák és megszállottak kergetnek mesebeli legendákat!

- Úgy van. Te túl eszes vagy ahhoz, hogy az életed kockáztasd egy bizonytalan kimenetelű kalandban.

Calver ismét nevetett.

- Látom, ismersz, kísértet!

- Nem vagyok kísértet - felelte a jelenés. - Byckenda Thark boszorkánymesternő vagyok. Kottarban ülök a szobámban, s kivetített asztrállényem által beszélgetek veled,.

Fürge Calver a homlokát ráncolta.

- Ezek szerint... most nem is tudnál ártani

nekem?

- Most nem - felelte a jelenés.

Calver bosszankodva pillantott a távolban repülő, apró, vörös fénypont után.

- És én átadtam a gyűrűmet! - morogta sértetten.

- Félre az utamból, vagy átgázolok rajtad!

- Szükségem volt arra a gyűrűre - felelte Byckenda Thark burnuszos asztrállénye. - A gyémánttérkép alapján el tudom vezetni Dzezundát a kért helyre. De anélkül a gyűrű nélkül nagy vakmerőség lenne behatolni a Gyémántvárosba. Ha nem adtad volna vissza magadtól, megkerestelek volna személyesen is.

Fürge Calver a homlokát ráncolta.

- Badarságokat beszélsz - morogta. - Hiszen épp az előbb mondtad, hogy ne keressem a Gyémántvárost, lévén hogy nem is létezik!

- A Gyémántváros létezik - szögezte le Byckenda Thark. - De én eltanácsollak attól, hogy megpróbáld felkutatni. Számosan találták már meg e legendás várost, de azok közül, akiknek a pillantását elvakította a ragyogás, nem tért vissza egy sem. Verd ki a fejedből a kincset, ha becsülöd az életed!

- És te? - vetette fel Calver. - Te nem becsülöd saját életed?

A kísértet egy darabig hallgatott.

- Én és Dzezunga rendelkezünk a megfelelő mágikus eszközökkel.

Calver az ajkába harapott.

- És ha mondjuk én....

- Felejtsd el! - kiáltotta a jelenés. - Ne is gondolj a visszatérésre! Dzezunda emberei hamarosan magukhoz térnek a mámorukból, és keresni fogják a pénzüket. Azon nyomban elválnák a torkod, amint megpillantanak.

Fürge Calver vállat vont.

- Gyémántváros! - motyogta gúnyosan. - Nevetséges!

- Számodra az! - felelte a kísértet, és a következő pillanatban a halvány körvonalak megremegtek, és eltűntek.

Calver hitetlenkedve nevetett, aztán megnógatta a paripáját, és elvágtatott, hogy mielőbb meglátogassa Kheratian gazdag kereskedőit.

Ám még két mérföldet sem vágtatott, amikor vadul visszarántotta a kantárszárat, és megfordította a lovát. Visszafelé indult, és a fejét csóválva szitkozódott.

- Gyémántváros! - morogta. - Esthewarra esküszöm, nem vagyok normális!

7.

Már elemi erővel tűzött a nap, amikor Fürge Calver kimerülten és elgyötörten visszaért Kottarba, egészen pontosan a Három Keselyű

fogadóhoz. Mielőtt a város kapuját átlépte volna, megállította a lovát, kihúzta a vívótőrét, jó erősen megszorította, és a markolat gombjával akkora ütést mért saját homlokára, amekkorát csak bírt. Kissé meg is szédült a nyeregben, de nem sokkal később elégedetten tapasztalta, hogy az ütés helyén jópofa kis púp nőtt.

A fogadó előtt ott sorakoztak a szekerek, s ahogy Calver hamarjában számba bírta venni, a lovak háromnegyede is előkerült.

Megállt a lovával a szélső szekér mellett, és épp le akart kászálódni a nyeregből, amikor halk pendülést hallott, valami elfütyült a füle mellett, és koppanva állapotodott meg mögötte egy deszkában.

- Maradj a nyeregben, mocskos tolvaj! - morogta valaki, és Istror mogorva képe tűnt fel, meg a kezében tartott számszeríj, melyben lövésre kész vessző jelezte, hogy az előző nyilat nem ő eresztette el. - Még volt pofád visszatérni!

- Micsoda? - képedt el Calver. - Mit beszélsz? Ki a tolvaj?

- Te! - kiáltotta Retter is, aki miközben újra felhúzta a számszeríját, kilépett a második szekér takarásából. - Vagy talán tagadod, hogy leittattál bennünket, és elloptad az erszényeinket, majd pedig leütötted Ballart, és elloptad a lovainkat?

Fürge Calver levegő után kapkodott a megdöbbenéstől.

- Becstelen rágalom! - suttogta. - Hát ezt

érdemlem én? Ezért fáradoztam? Ezért hajsoltam álló éjszakán keresztül azt a nyomorult kis tolvajt, aki kizsebelt benneteket? - Undorral hajította az íjászok lába elé egy csomagot, az egymáshoz kötözött, elorozott erszényeket. - Nesztek, itt a vacak pénzetek! Ó, milyen ostoba voltam, hogy egyáltalán a tolvaj nyomába eredtem! Ha én is kifeküdtem volna egyetlen ütéstől, mint az a pipogya Ballar, most nem kéne otromba gyanúsítgatásoknak kitennem magam...

A neve hallatán Ballar is előbukkant. A kobakján ahhoz hasonlatos púp éktelenkedett, mint amilyen Calver fejformáját torzította el.

- Mi van velem? - morogta.

Calver sértett hangjának hallatán nyílt a fogadó ajtaja, és mogorva, zord képű alakok vánszorogtak elő. A legtöbbjük fegyverrel a kézben, koncolásra készen.

- Ott, a pénzetek! - rikoltotta Calver dühösen, megelőzve ezzel a további vádaskodást. - Meg ezt a két lovat is visszahoztam! Legyetek hálásak nekem, barmok!

Nagy dérrrel-dúrral leszállt a nyeregből, és a kocsma felé sietett, hogy igyon egy pohár bort, de Istor számszerűjének hegye a torkának irányulva megállította.

- Azt állítod, hogy nem te vagy a tolvaj? - kérdezte a mogorva fickó fenyegetően.

Calver ártatlan képpel rázta a fejét.

- Nem hát! - vetette oda sértetten. - Az éhségtől félholtan találtatok rám az erdő közepén, és ti adtatok ennem, innom, befogadtatok... Azt hiszitek, ezek után én hálátlanul kirabolnálak benneteket? Egy frászt!

A sötét tekintetekből lerítt, hogy hiszik is meg nem is, ezt az ártatlanságot.

- Együtt ittunk - kiabálta Calver felháborodottan -, cimborák lettünk, csak nem képzelitek, hogy képes lettem volna kifosztani a bajtársaimat?

Többen még mindig zordan néztek rá, de néhányan már megenyhültek.

- Mi történt valójában? - recsegte Retter enyhületlen gyanakvással.

- Mi történt? Mi történt? - háborgott Calver fennhangon. - Ezt nektek kellene jobban tudni, nem nekem! Nem engem loptak meg úgy, hogy észre se vettem! Ti voltatok a barmok, nem én!

- Épp ez a gyanús - morogta Istror, és még mindig az elsütőbillentyűn tartotta az ujját. - Beszélj!

Calver felhevülten mellbe taszította az íjászt.

- Neked jár a szád? - harsogta dühösen. - Hol voltál akkor, amikor a társaidat meglopták, és engem meg Ballart leütöttek? Nem neked kellett volna az őrséget ellenőrizni?

- Istror a szemöldökét ráncolta.

- Semmi közöd ahhoz, hogy én hol voltam - morogta feszülten. - És ha még egyszer meglöksz,

szétlövöm az agyad!

- Fenyegetőzni azt bezzeg tud! - ordította Calver, és a többiek felé fordult. - Ez itt... úgy beszél, mintha ő szerezte volna vissza a pénzeteket! A végén még az ő kezét fogjátok hálásan csókolgatni, nem az enyémet!

Isthor még összebb vonta a szemöldökét.

- Elég már a szájalásból! - morogta Retter. - Pofázd el, mi történt, vagy nem állok jól magamért!

- Nézd má'! - sértődött meg még jobban Calver. - Már ennek is nagy a pofája!

Egy pillanatig úgy tűnt, mindkét íjásznak nyomban nekiront, de aztán csak legyintett.

- Ha tudni akarjátok, mi történt, kérdezzétek Ballart - morogta. - Majd ő elmondja...

Ballar a dudorodó púpot simogatta a fején.

- Nem is tudom... - morogta. - Kissé sokat ittam. Aztán az őrsegen.... egy árnyék... hátulról leütött... és mielőtt elájultam, mintha Calver vigyorgó képét láttam volna fölém hajolni...

- Igen! - morogta Calver. - Hallottam a nyögésedet, és odamentem megnézni, mi történt. Azt hittem, a részegségtől dőltél ki... ezért vigyorogtam. Aztán engem is fejbe vágta. Hátulról. Nézzétek! Mi ez, ha nem bizonyíték... - Megnyomkodta a púpját, és sziszegett.

- Hátulról ütöttek le? - tamáskodott Retter. - Akkor miért a homlokodon van a púp?

Calver egy hirtelen fordulattal kitért a kérdés elől.

- De engem keményebb fából faragtak, mint ezt a fajankót! - kiáltotta Ballarra mutatva. - Nem ájultam el. Elestem ugyan, de nem vesztettem el az eszméletem. Láttam, amint a tolvajok...

- Tolvajok? - hördült fel Retter. - Az előbb még csak egyetlen tolvajról beszéltél!

- Nem! - javította ki türelmes képpel Calver. - Én azt mondtam, hogy egy tolvajt üldöztem. És ez így igaz. A tolvajok legalább ketten voltak, de lehet, hogy hárman... de egymagam hogy üldözhettem volna mindegyiket.

- Ez igaz - morogta Ballar. - Biztos, hogy többen voltak, különben nem tudtak volna leütni mindkettőnket...

- Mire felocsúdtam - folytatta sietve Calver -, csak azt láttam, hogy egy patkányképű alak... akinek olyan otromba volt a pofája, mint a tied, Retter... épp akkor vágatott el egy lovon, s magával ragadott egy másikat... és én azonnal felpattantam a saját paripámra, és utána vágattam...

- Riasztanod kellett volna minket! - vágott közbe morózusan Retter. - Ha kiabálsz...

- Kiabáltam én! - állította Calver hevesen. - De titeket az istennyila se tudott volna felébreszteni a részegségetekből!

- Én hallottam valamit - morogta egy szakállas férfi, aki egy baltát szorongatott a kezében. - Calver valami olyasmit ordított, hogy ostoba barmok

vagyunk...

- Hát persze! - legyintett Calver. - Azt ordítottam: "talpra, ostoba barmok"! De ti csak húztátok a lóbőrt! Mit tehettem volna? Ha leállok egyenként felrángatni benneteket, a tolvaj meglóg minden pénzetekkel!

A kicsődült harcosok mogorván meredtek maguk elé. Kellemetlenn volt nekik a helyzet.

- Fél éjszakán át vágtattam a tolvaj nyomában - magyarázta zord képpel Calver. - Már azt hittem sikerül leráznia, de aztán mégiscsak utolértem. Sikerült lerántanom a nyeregből, és a földön hemperegve birkóztunk... Erős volt a rohadék. És úgy siklott, mint a kígyó... Valahogy kibújt a fogásból, és minden rablott holmit hátrahagyva beszaladt a nád közé...

- Mi lett vele? - kérdezte valaki.

Calver legyintett.

- A bugyborékoló, fuldokló hangokból ítélve alighanem elnyelte az ingovány. - Bosszúsan belecsapott a bal markába a jobb öklével. - Pedig de szívesen elvágtam volna a torkát a nyomorultnak! De hát nem volt mit tenni... Nem nagyon mertem keresni, mert attól tartottam, ha szabadon hagyom a lovakat, az a kis patkány valahogy visszaoson, és elvágat végképp... De az a lényeg, hogy a lovak megvannak; és a birkózás közben a tőletek ellopott erszények is leszakadtak a fickó övéről... Ennyi a történet! Én itt törtem

magam miattatok, ti meg durván vádaskodtok... Ha nem fogadtam volna meg, hogy veletek tartok, egyszerűen köpnék rátok, és elmennék a fenébe... barmok!

Calver legyintett, és elindult a fogadó felé, hogy a sok beszéd után leöblítse a torkát.

- Miből gondolod, hogy elhisszük ezt a mesét? - morogta Retter morózusan.

Calver utálkozva végigmérte Dzezunga alvezérét, aztán vállat vont.

- Teszek rá, hogy te hiszel-e nekem, vagy sem vetette oda. - A többieknek van annyi eszük, hogy tudják, mit köszönhetnek nekem. És egyébként is... ha én loplak meg benneteket... szerinted olyan hülye vagyok, hogy utána visszajövök és visszaadom a pénzt? Pajtas, ha így gondolod, erősen félreismersz engem! És ez engem bánt... De nem érdekel, teszem a dolgomat, és ti meg jobban teszitek, ha nem is szóltok hozzám! Hálátlan népség... Na, mi van, mit bámultok, talán nem kell a pénzetek?

Fürge Calver fáradtan besétált az ivóba, megkereste a kocsmárost, és ígéretéhez híven kiegyenlítette az éjszakai fogyasztás számláját. Sőt, nagylelkűségében még egy arany borravalót is adott. A kocsmáros nagyon hálálkodott, és míg a többieknek, fagyott birkasült jutott reggelire, Calver ízetesen, elkészített, boros mártásos sült kacsát kapott.

Calver kifújta magát, és jóízűen lakmározott. Bőséges reggelijét csak egy aprócska affér zavarta meg. Retter érkezett nagy lendülettel, és szinte fújtatott dühében, mint egy megvadult bika.

- Hol az én erszényem, te gazember? - kiáltotta.
- Mindenki hiánytalanul megtalálta a pénzét, csak én nem! Negyven arany lapult benne!

Fürge Calver flegmán vállat vont.

- Az a te bajod, cimbor - felelte. - A te erszényed bizonyára a másik tolvajnál volt, akit nem üldöztem. Rajta kérd számon, ne rajtam!

8.

Nem sokkal később visszatért üzleti megbeszéléséről Dzezunga, és miután több szájból értesült az eseményekről, vigyorogva utasította az embereit, hogy amíg ők a pakolással bajlódnak, hagyják a szerencsétlen Calvert aludni, lévén hogy ő épp eléggé kimerülhetett az egész éjszakai lovaglásban.

Fürge Calver örömmel vette ezt a megkülönböztető elismerést, de gyanakodva pillantott az óriás termetű harcosra. Vajon mennyit tud és mennyit gyanít?

Elhatározta, hogy alkalmasint majd beszélni fog a vezérükkel, de egyelőre keresett egy árnyékos zugot, és amíg a többiek a vizeshordókkal és a

száritott húsokkal meg a vásárolt tevékkel bajlódtak, ő horpasztott egy jóízűt.

Csak kora délután tápászkodott fel, és miután nyújtózkodott, látta, hogy a társai nem tétlenkedtek. A hat szekéren kívül nyolc málhákkal és vizestömlőkkel megrakott teve állt indulásra készen. A karaván tagjai épp az indulás előtti estebédjüket fogyasztották, valamennyien jó étvágygal faltak a derekas munka után.

- Calver! - állt fel Dzezunga az érkező fickó tiszteletére. - Remélem, kellően kipihented az éjszakai fáradalmakat!

Calver vállat vont.

- Nem az út viselt meg leginkább - morogta -, hanem egyesek hálátlansága.

Dzezunga nagyot nevetett, és medvemancsaival megpaskolta a tolvaj vállát.

- Ne neheztelj rájuk, barátom! Én értékelem a fáradozásodat. Éppen ezért... az előbb már közöltem is az embereimmel... hogy téged teszek meg helyettesemnek a részeges Retter helyett. Remélem, te méltóbban helytállsz majd, mint ő!

Calver nem pillantott Retter felé. Sóhajtott.

- Minden tőlem telhetőt el fogok követni, hogy méltó legyek a bizalmadra, Dzezunga. Bár úgy érzem... a rátermettségem a tegnapi éjszakai események után már nem szorul több bizonygatásra.

Dzezunga harsányan röhögött, és Calver ujjait

morzsolgatta roppant markában.

- Ezentúl, FÜRGE Calver - mondta a vezér - senki másnak ne engedelmeskedj, csak nekem! De ha nekem sem engedelmeskedsz, azon nyomban megöllek! Ugye, megértetted?

Calver bólogatott.

- Teljes mértékig, vezérem.

Bilbarath, az egyik őr lépett be, és egyenesen, Dzezungához sietett.

- A boszorkány azt üzeni, indulhatunk, hszabib - közölte. - Ez a legjobb idő.

- Emberek! - bödült el Dzezunga. - Befejezni a zabát! Indulunk!

- Ez az! - kontrázott Calver. - Irány a Gyémánt város!

Retter komoran pillantott rá.

- Mióta hiszel te a Gyémántváros létezésében, te kígýó? - morogta.

Calver megvetően mérte végig az okvetetlenkedőt.

- Kígýó? - visszhangozta méltatlankodva. - Én úgy hiszem, mostantól alhszabibnak illene szólítanod?

Retter keze ökölbe szorult, de türtőztette a dühét.

- Örülök, hogy mégiscsak velünk tartasz, alhszabib! - vicsorgott, és a szemén látszott, mire gondolhat közben. Így legalább lesz alkalma bosszút állni a sérelmekért.

Azonban Fürge Calver nem az a fajta fickó volt, akit a lelkéig megrázott volna egy ilyen gyűlölködő pillantás.

A kezét nyújtotta.

- Rázd meg, Retter! -, ajánlotta. - Ne legyen köztünk ellenségeskedés! Én nem haragszom rád!

Ezek után nem értette, miért fordul el káromkodva a patkányképű fickó, és miért köpködi saját csizmáját vak dühében.

9.

- Délnek! - adta ki az irányt Dzezunga, és sunyi képeről leplezetlen boldogság sugárzott. - Irány a Végtelen Sivatag!

A karaván élén szokás szerint Istror és Ballar lovagolt, utána következtek a szekerek, egy-egy lovas harcostól kísérten, s legvégül a tevék, majd a kéttagú utóvéd.

A boszorkánymesternő egy ponyvával lefüggönyözött, magasított oldalú szekérkocsi belsejében utazott, és még csak arra sem érdemesítette útítársait, hogy egyszer-egyszer kipillantson. Ez a szekér a sorban a második helyet foglalta el, és Dzezunga külön utasította az embereit, hogy senki se menjen a közelébe két méteres távolságon belül, csak ha ő erre külön parancsot ad. Ám erre nem is nagyon kellett

felszólítani az embereit, mert a szekér ponyvái alól folyamatos zümmögés hallatszott, s néha-néha irtózatosan büdös, lilás füstpamacsok szivárogtak ki, amit ha valaki belélegzett, utána öt percen keresztül öklendezett és okádott folyamatosan.

Calver, ezt látva, azzal az ürüggyel, hogy ellenőrzi a leghátsó három szekéren szállított vízkészletet, hátramaradt, s nem is jött előre Dzezunga mellé. Ő felügyelte, hogy senki se fogyasszon többet a megszabott vízadagjánál, és ezt különösen határozott szigorral betartotta, amikor Retter érkezett üres kulaccsal, s azt a mesét próbálta beadni, hogy egy megvadult teve kirúgta a kezéből a vizestömlőt, épp amikor ő inni akart belőle. Calver persze csak fennen röhögött ezen a nevetséges mesén, határozott szóval visszazavarta Rettert a helyére, és melleleg külön feladatul szabta neki, hogy ha a helyzet úgy kívánja, szálljon le a lova hátáról, és gyalogszerrel vonszolja-vezesse át a makrancoskodó púpos állatokat egy-egy nagyobb homokdűnén.

Ha lehet, Retter még gyűlölködőbb pillantásokat vetett rá, mint eddig, de Calver ezzel nem igazán törődött. És amikor Retter egy alkalommal odakiabálta Dzezungát azzal a váddal, hogy a vízadagok felügyelője nemcsak hogy már a harmadik adagot issza, de az egyik pihenő alkalmával még derékig meg is mosakodott az értékes nedűben, megvető arckifejezéssel

utasította vissza a hamis állítást.

- Retter csak azért mond ilyeneket, mert féltékeny rám, hogy én lettem az alhszabib.

- Micsoda? - recsegte kiszáradt torokkal a korábbi alvezér. - Akkor mitől csurom víz az inge?

Calver megtapogatta magát, és a fejét csóválta.

- Szerencsétlen Retter - morogta -, nem tudja megkülönböztetni a vizet az izzadságtól...

És a karaván lassan, erőlködve haladt tovább.

10.

Csak a kora esti órákban és éjszaka haladtak, mert napközben lehetetlen lett volna elviselni a szénné égető hőséget.

A lefüggönyözött szekérkocsi utasa egyetlen egyszer sem bukkant elő, vízért sem jelentkezett, és még csak könnyíteni sem könnyített magán. Néhányan ez utóbbi cselekedet helyben megoldott voltának tulajdonították, az egyre bűdösebb és bűdösebb kipárolgásokat, és most már nemcsak két méterre, de legalább tíz méterre elkerülték a titokzatos kocsit.

Az utazás nehezen indult, és ahogy a lovak és az emberek fáradtak, egyre nehezebb és nehezebb lett. És amikor az utazás tizenkettedik napján kíméletlen homokviharba kerültek, mindannyian azt hitték, hogy odavesznek.

Ám amikor a vihar legvadabbul tombolt, a sötét burnuszos boszorkánymesternő, Byckenda Thark előbújt a rejtekéből, sietve ledobálta magáról a gönceit, felkapaszkodott a kocsija tetejére, s csupasz testtel szembefordult a széllel és a kavargó homokkal, és értehetetlen szavakat üvöltözött mindaddig, amíg a vihar teljesen el nem ült. Ezek után lemászott a kocsijáról, összeszedte a ruhadarabjait, és magára öltötte.

Ezt a harcosok nem nehezményezték túlságosan, lévén hogy a nő, akit most láttak lecsupaszítva első ízben, ráncos volt és töpörödött, kopasz fején tenyérnyi májfolt éktelenkedett, az arca pedig úgy nézett ki, mintha valamelyik teve előzőleg háromszor-négyszer képen rúgta volna.

Fürge Calver, aki a vihar idejére a víztömlős szekéren keresett menedéket, s csak most mászott elő egy kellemes szunyókálás után a szemét dörzsölgetve, úgy érezte, nem hisz a szemének.

- Egy gilf? - motyogta elhúlten. - Egy átkozott gilf asszony?

A boszorkánymesternő azonban nem mutogatta tovább a rútságát. Visszamászott a szekérkocsijába, és elhúzta maga mögött a ponyvát.

- Továbbmegyünk! - harsogta Dzezunga öblös hangon, és káromkodva, szitkozódva, ütlegekkel, rúgásokkal igyekezett jobb hangulatra serkenteni a megrettent, elcsigázott embereket.

Fürge Calver nevéhez méltó, lendületes léptekkel gázolt oda a bokáig érő homokban a vezérükhöz.

- Egy tapodtat sem vagyok hajlandó továbbmenni, hszabib - szólította meg a vezetőt az itt, délen használt rangja kihangsúlyozásával. - A magam és az emberek nevében elutasítom, hogy egy átkozott gilf boszorkánnyal kelljen osztoznom az út viszontagságaiban!

Dzezunda rosszkedvűen, ám mégis nevető szemekkel pillantott le rá a lova hátáról.

- Mi bajod van Byckenda Tharkkal? - mordult oda. - Talán nehezményezed, hogy megszüntette a vihart?

- Nos...

Dzezunda a fejét ingatta.

- Mi bajod van, Calver, talán nyomták a vizestömlők a hátadat szunyókálás közben, amíg a többiek a tevéket, a lovakat meg a rakományt próbálták menteni ebben az átkozott viharban?

- Most nem arról van szó, hogy ki hol aludt - ágált idegesen Calver. - Itt arról van szó, hogy ez a boszorkány gilf! Érted? Egy rohadék gilf!

- Na és? - morogta Dzezunga. - Mi bajod a gilfekkel... azon kívül, hogy a füled formájából ítélve benned is csordogálhat valamennyi gilf vér?

Fürge Calver felszisszent.

- Részben elf vagyok, nem pedig бүдös...

- Visszafordulhatsz, ha akarsz - vágta el a

készülődő szitkozódási folyamat Dzezunga. - De egyedül, társak nélkül, tevék nélkül, víz nélkül.

Calver a fejét ingatta.

- Inkább ragaszkodsz egy megbízhatatlan gilf boszorkányhoz, mint ahhoz a derék emberhez, akit méltó helytállása jutalmául a jobbkezeddé emeltél ki... Ez fáj nekem!

Dzezunga ajkán mosoly bujkált, de nem nevetett.

- FÜRGE Calver! - ízlelgette a nevet kedvtelve. - Szeretem a pimaszságodat... de a saját érdekedben ne vidd túlzásba, mert pórul járhatasz! Erre a titokzatos módon eltűnt, s még titokzatosabb módon megkerült kígyófejes gyűrűmre esküszöm...

Calver egy frappáns visszavágásra készült, ám a kígyófejes gyűrű említésére lenyelte szavait.

- Ha tudnád, hány ezer és ezerféleképpen aláztak meg engem gilf némberek! - sóhajtott. Aztán amikor látta, hogy Dzezunga szeme kezd villámokat szórni, elnézést kérően emelte fel a kezét. - De ne hidd, hogy nem teszem túl magam a sérelmeimen a csapat érdekében! Jó, rendben, én FÜRGE Calver hajlandó vagyok azzal a gilf boszorkánnyal utazni, és a továbbiakban egy szavam sem lesz a jelenléte ellen. Csak még annyit...

- Elég! - morogta Dzezunga, és elfordította a lovát. - Nincs időm veled diskurálni, Calver. De ha majd táborot verünk, keress fel a sátramban egy kis

beszélgetésre!

11.

A kövér nap súlyosan függött az égen, veszettül sugározta féktelen hevét, és még egy hűs szellő sem libegtette a petyhüdt sátorponyvákat. Napkeltekor tértek pihenőre az elcsigázott állatok és emberek, de a vezérük már kora délután felkelt, elsétált a tábor széléig, és szemét leárnnyékolva fürkészte a messzeséget. Aztán a fejét csóválta, és visszatért a sátrába, melyet senkivel sem osztott meg.

Aludni próbált, de a cél közelsége nem hagyta nyugodni. Már tizenkét napja, hogy elhagyták Kottart, és a gilf boszorkánymesternő indulás előtt azt állította, hogy két hetet sem kell menniük. A vízkészletüknek lassan már a végére jártak, lévén hogy csak az odafelé vezető útra való mennyiséget hoztak magukkal, hiszen Byckenda Thark megesküdtött rá, hogy ha eléri a Gyémántvárost, ott hűs forrásokra fognak bukkanni.

Csakhogy már tizenkét napja vándoroltak ebben a forró pokolban, és még csak fel sem tűntek az ígért sziklafalak s a dzsungelszerű rengeteg, mely a mesebeli kincset rejt.

Dzezunga a fejét leszegve, a nyakát a vállai közé húzva járkált fel-alá a sátrában, mint egy

fogságba esett barlangi medve. Komor gondolatait a sátorponyva halk lebbenése szakította félbe. Léptek nem hallatszottak, és egy normális embernek úgy tűnhetett volna, mintha csak a szél emelte volna meg kissé a sátorlapot. Dzezunga azonban egyrészt tudta, hogy szellő sem rebben, nemhogy szél, másrészt kifinomult ösztönei figyelmeztették rá, hogy nincs egyedül.

Meg sem lepődött, amikor a sunyi tekintetű Fürge Calvert pillantotta meg. Egy pillanatig dühösen nézett hívatlan látogatójára, aztán kérdően felvonta az egyik szemöldökét. Calver kurtán biccentett egyet, közelebb lépett, és kínálás nélkül kiszolgálta magát a vezér asztalon nyugvó boroskancsójából.

- Ne idd meg mindet! - morogta a vezér.

Calver további négy kiadós korty után neheztelően húzta el a szájától a csaknem teljesen üres kancsót.

- Fáj nekem, hogy sajnálod személyemtől ezt a savanyú lőrét, miközben én áldozatos munkával biztosítom a karaván sikerét azzal, hogy fél szememet örökösen a vízkészleten tartom.

- No igen - sóhajtott a Dzezunga rezignáltan. - Ha már itt tartunk, mondanék valamit...

Calver már jó előre sértett képet vágott.

- Ha arra az alattomos vádakra gondolsz, hogy én vagyok az, aki titokban megdézsmálom a vízkészletet...

- Szemet hunyok afelett - szakította félbe határozottan Dzezunga -, hogy háromszor annyi vizet iszol meg naponta, mint bármelyikünk... De ha még egyszer nagy, nedves foltokat látok a porban, esküszöm, azon nyomban darabokra váglak!

- Nem tudom, miféle nedves foltokról beszélsz - háborodott fel azonnal Calver -, de ha te az életemre törsz amiatt, hogy valamelyik tetves tevé összehugyozza a környéket...

Dzezunga fáradtan sóhajtott.

- Hagy a dumát! - dörögte. - Nem érdekel, hogy eddig mi történt. De ha ezt követően meglátom, hogy te titokban frissítő zuhanyt veszel, amíg a többieknek összetapad a por a szájukban, nem leszek belátó, ezt megértheted.

Calver a homlokát ráncolta.

- Mikor zuhanyoztam én a közös vízkészletből?

- Minden második nap - felelte Dzezunga szórakozott mosollyal az ajkán. - Legutóbb tegnap délben, amikor nagylelkűen magadra vállaltad az őrséget.

- Ez aljas rága...

Dzezunga figyelmeztetően emelte fel az ujját.

- Ne mondj semmit! Saját szememmel láttalak.

Fürge Calver megvakarta az orrát.

- Nos, miért is akarsz velem beszélni, hszabib? - kérdezte kelletlenül.

Dzezunga lustán nekidőlt a középső sätorkarónak.

- Feladatot akarok szabni neked - közölte.

- Micsoda? - szisszent fel Calver. - Épp elég munkám van a vízkészlettel, és alig hiszem, hogy maradna elég energiám egyéb feladatok ellátására is ...

- Kuss! - förmedt rá a medve termetű férfi határozottan. - Lassan kezdem unni a stílusodat, Calver! Amikor belovagoltál a táboromba kiéhezetten, meg kellett volna ölnöm, de én nem tettem... Tudod, miért nem?

Calver komoran hallgatott.

- Mert úgy gondoltam, hogy van valami, amihez te nagyon értesz, és esetleg szükség lehet a személyes szolgálataidra.

Fürge Calver felvonta a szemöldökét.

- Jól értek a lovakhoz - ismerte el. - És a nyomkeresésben is mester vagyok.

- Mint megtapasztaltam, az orgyilkosság sem áll messze tőled - fűzte hozzá Dzezunga. - Gondolok itt arra az esetre, amikor három évvel ezelőtt orvul hátba szúrtál a függöny mögül.

- Nem értek én az ilyesmihez - fanyalgott Calver. - Láthatod, te is túlélted.

- Igen - dörmögte Dzezunga. - De csak azért, mert a mesterem, Félkarú Thegar fekete mágiával visszahozott a halál kapujából az élők világába. Jó döfés volt az, Calver, semmi okod a szégyenkezésre.

- Nos, ha te is így gondolod... - szerénykedett

Calver.

Dzezunga merengve nézett maga elé.

- Azt persze mindketten tudjuk, hogy Félkarú Thegart nem te ölted meg. Amikor a boszorkánymester beteleportál a nagyterembe, te oly fürgén szöktél onnan, mint ahogy falevél röpül az azt sodró orkán elől...

- Szép hasonlat - bólogatott Calver. - De talán beszéljünk másról...

- Thegart én öltem meg, miután felélesztett - dörmögte a medve termetű férfi. - Vagyis hogy pontosabban fogalmazzak, Dzezunga ölte meg.

Calver bután meredt a vezérre.

- Ezt nem egészen...

- Mi az, Calver - nevetett zordan az óriás. - Neked csak a kezed "fürgé" az eszed nem?

Calver két lépést hátrált.

- Te nem Dzezunga vagy! - suttogta. - Te Félkarú Thegar vagy... Dzezunga testében!

Az óriás gunyorosan mosolygott.

- Ugye, a humoromról ismertél fel, orgyilkos? Sajnos, képtelen vagyok olyan érzéketlen bunkónak tettetni magam, mint amilyen szegény Dzezunga volt. Bár... az igazat megvallva, ez eddig még senkinek sem tűnt fel.

Calver ujjai ösztönösen is a vívótőre markolatára tévedtek.

Az óriás nevetett.

- Amikor legutóbb szemben álltál velem és

alkalmad lett volna a véreket ontani, több eszed volt annál, hogy kardot ránts a fekete mágia mestere ellen - lehelte. - Ugye, most sem akarsz nekem támadni.

Calver ugrásra készen, feszülten állt.

- Ha bosszút akarsz állni...

Az óriás leintette.

- Sokan gyűlöltek Félkarú Thegart Morangplatzben - jelentette ki szórakozottan. - Már réges-rég készültem arra, hogy valamilyen formában változtassak. Karvaly támadása kapóra jött. Már csak azért is, mert végre alkalmam nyílt pokolra küldeni a rohadékot... Elterveztem, hogy a csata forgatagában megszállom annak az embernek a testét, akinek a tudatát már hónapok óta uraltam, aztán úgy tüntetem fel a dolgot, mintha Félkarú Thegar elesett volna a csatában. Félig már megkezdtem a mágikus átvitelt... erre jöttél te, és ledöfted az alanyt. Vissza kellett kúsznom az eredeti testbe, melyben már megkezdődött a visszafordíthatatlan enyészet. Annyi erőm szerencsére még maradt, hogy egy sosem használt varázslattal... nagy áldozatok árán visszahoztam a pokol kapujából Dzezungát, és megcsináltam a lélekcserét, ahogy eredetileg terveztem. Aztán Dzezunga testében ledöftem régi önmagam, és úgy tüntetem fel a dolgot, mintha az ellenség egyik orgyilkosa... nevezetesen te tetted volna...

- Köszönöm szépen - húzta el a száját Calver. - Igencsak sietősen kellett távoznom Morangplatzból, lévén hogy a város minden csavargója az én fejemre pályázott a kitűzött vérdíj miatt!

Dzezunga nevetett.

- No igen. A hatalmat én vettem át, és hát gondoskodnom kellett arról, hogy ne tudhassa meg senki, mi történt a nagyteremben. Ügyesen rád terelődött a gyanú, s szerencsére, értesülvén a szóbeszédről, te még hencegtél is a tetteiddel.

Fürge Calver még mindig nem engedte el a vívótőre markolatát.

- Miért mondtad el mindezt nekem? - kérdezte sötéten.

Dzezunga szúrósan nézett rá.

- Hogy tudd, kivel állsz szemben. Hogy ha én azt mondom, "ugorj", habozás nélkül teljesítsd a parancsom!

- Mert ha... esetleg nem teszem?

Dzezunga gyilkos mosolyt vetett a vendégére.

- Akkor olyan szörnyű lesz a halálod, mint amilyenről álmodni sem álmodtál. Én nemcsak fegyverrel tudok ölni, orgyilkos. Félkarú Thegar minden hatalma itt lakozik ebben a baromi testben.

Fürge Calver ajka idegesen megrándult.

- Miféle feladatot szántál nekem? - préselte ki magából.

A medve termetű ember bólintott.

- Olyasmit, amit minden bizonnyal nagy kedvvel teszel majd meg. Ha bejutottunk a Gyémántvárosba... egy jól irányzott döfésre lesz szükség...

Calver megadóan sóhajtott.

- Ki a szerencsétlen áldozat?

Dzezunga sokat sejtetően elmosolyodott.

- A gilf boszorkánymesternő.

- Byc... Byc... - dadogta Calver, és nem tudta kinyögni a nevet.

- Byckenda Thark - segítette ki Dzezunga. - Nem bízik benne. Csak kihasznál bennünket. Valamit forral ellenünk, abban biztos vagyok. De te résen leszel. Ha bármi gyanúsat észlelsz, hátba szúrod!

Calver megnyalta az ajkát. Annyira gyűlölte a gilf némbereket, hogy végül is tetszett neki a feladat.

- Kész örömmel - lihegte. - Ha kívánod, most azonnal bekúszok a szekérébe...

Dzezunga a fejét rázta.

- Nem. Még nem ölheted meg. Nélküle sosem jutunk el a Gyémántvárosba.

- Hát... létezik?

- Igen - felelte Dzezunga mély meggyőződéssel.

- Már többször jártam ott.

Calver nem hitt a fülének.

- Ez... ez...

- Álmomban - tette hozzá Dzezunga. - De tudom, hogy létezik. Álombéli lényem járt azon a mesebeli helyen, s gyémánt utcaköveken

lépkedett. És érzem, hogy napokon belül, ezt a valóságban is megteszem.

12.

Ahogy az esti enyhe szellők megérkeztek, a karaván ismét felkerekedett, és rendületlenül vánszorgott tovább déli irányba. A második éjszaka végén, amikor már a vízkészlet végére jártak, a lovak lába rogyadozott, és a tevék is követelőzően bőgtek, Byckenda Thark előbújt a csukott szekereből.

Az egyik közelben vánszorgó harcos, aki kantáron vonszolta maga után csontig soványodott gebéjét, esdeklőn nyújtotta kezét a boszorkánymesternő felé.

- Vízet! - préselte ki száradt ajkai közül. - Varázsold vizet!

Byckenda Thark kihúzta magát, de nem kezdett varázslatba. Magához intette a valamivel előrébb lovagló Dzezungát.

- Hamarosan megvirrad - közölte fennhangon, hogy mindenki hallja. - És ha feljön a nap, a fényénél már látni fogjátok a Függőleges Sziklafalat. Letáborozunk, de ezúttal nem pihenhetek, csak addig, amikor a nap delelőre hág! Menni fogunk tovább, és alkonyatra elérjük a dzsungel szélét. Ott lesz víz, lesznek gyümölcsök.

Ezúttal éjszaka fogunk pihenni, és amikor felvirrad a következő nap reggele, behatolunk a Gyémántvárosba!

Az emberek, bár hitték is, nem is, rekedtes éljenzésbe törtek ki. A remény erőt adott nekik, és mintha csak az állatok is megéreztek volna ebből a reményből valamit, rendületlenül folytatták az utat egészen hajnalig.

És amikor feljött a nap, pontosan úgy történt minden, ahogy a boszorkánymesternő megjósolta.

A végtelenül hullámozó homokdűne-tenger látótávolságon belül megszűnt, köves pusztaság váltotta fel, mely a távolban sötétzöld sávzá változott.

- Dzsungel! - motyogta valaki hitetlenkedve.

- És mögötte a sziklafal!

- És a mögött a Gyémántváros - suttogta Dzezunga, és lapos pillantást vetett a boszorkánymesternő kocsija felé.

Délig pihentek, és estére elérték a köves pusztaságot, majd mire feljött a hold, annak is a végére jutottak, s egy bő vizű patak partján, a sűrű esőerdő szélén táboroztak le.

Valamennyien felfrissültek, s néhányan még arra is rá akarták venni a vezérüket, hogy ne várjanak reggelig, és az éjszaka folyamán hatoljanak be a dzsungelbe, hogy megtalálják a Gyémántvárost.

Dzezunga azonban a fejét rázta.

- Túlságosan kimerültünk - felelte ellentmondást

nem tűrően. - És ki tudja, miféle szörnyű veszedelmek várnak ránk ezen a világtól elzárt tájon. Én még nappal is csak óvatosan hatolnék be, nem hogy egy ilyen hátborzongató éjszakán...

13.

Itt, ahol a kőszivatagot üde növényzet váltotta fel, még az időjárás is megváltozott. A hűvös éjszakai levegő jólesően simogatta Fürge Calver arcát, aki nem tudott aludni, és kísétált a tábor szélére, onnan vette szemügyre a patakon túl elterülő, árnyékokkal teleszórt dzsungelt, mely eltakarta azt a megmászhatatlan sziklafalat, amely láthatatlanná tette a mesés Gyémántvárost. Próbálta kifürkészni, miféle veszedelmek rejtezhetnek ebben a dzsungelben, Pillantásai azonban úgy verődtek vissza a barátságtalan sötétségről, mint mérgezett törei az ellenség vértjéről. Ám ő ennek ellenére - most hogy már ily közelségbe jutott - biztosan érezte, hogy a legendák nem hazudnak, s a sötétség leplén túl ott hever a kincs, mely annyi álmatlan éjszakát okozott már neki.

Calver annyira belefeledkezett a gondolataiba, hogy meg sem hallotta, ahogy valaki a közelébe lopakodott, csak a szelíd hang riasztotta fel szótlan álmodozásából.

- Alhszabib...

- Na?

Megfordult, de csak egy bizonytalan árnyat látott a homályban. Alacsony termetű fickó volt, s ebből arra következtetett, hogy valószínűleg Pici Merker lehet, az egyik kottari vértés.

- Ne higgy Thegarnak, alhszabib! - suttogta a kis fickó. - Nem tud ártani neked, minden hatalmát elvesztette!

- Menj a dolgodra, Merker! - morogta Calver, és újra a titokzatos dzsungel felé fordult. A szél néhány másodpercig erősebben feltámadt és a hold előtt kirajzolódtak majd ismét eltűntek egy kitárt szárnyú madár körvonalai. Az éjszakai patak szelíd csobogása nyugalommal töltöttek el Calver felzaklatott lelkét, és meg sem hallotta a közeledő lépteket, csak orgyilkos ösztöneivel érezte meg, hogy valaki ott áll közvetlenül a háta mögött.

Villámgyorsan perdült meg.

- Kellemes éjszaka ez; alhszabib. - A beszélőnek dallamos, szinte nőies hangja volt, nem olyan recsegő, borízű basszus, mint Merkeré.

Fürge Calver, mielőtt felfoghatta volna, hogy ki az a burnuszos alak, aki előtte áll, hirtelen rádöbbsent arra, hogy a beszélő az előbb Thegar nevét említette, nem pedig Dzezungát.

Calver villámgyors mozdulattal rántotta ki a vívótőrét.

- Byckenda! - sziszegte. - Átkozott gilf némbér!

- Tedd el a pengét, Calver! - suttogta a nő. -

Bennem úgysem tehetsz kárt vele, s használhatod holnap épp eleget.

Calver ellenségesen bámult a boszorkánymesternőre.

- Mit akarsz tőlem, gilfek ronda anyja?

- Semmit - felelte a nő. - Csak tudatni akartam veled, hogy mindvégig észleltem a jelenlétedet.

- És? - gúnyolódott Calver kissé reszketve. - Most meg akarsz róni, amiért az intésed ellenére vállalkoztam erre az útra?

- Biztos voltam abban, hogy így lesz - felelte a nő. Az arca még mindig nem látszott a burnusz mögül. - Szándékosan csaltalak ide.

Calvert rossz érzések kerítették a hatalmába.

- Idecsaltál? - morogta. - Hiszen épp ellenkezőleg, te...

- Ismerlek annyira, hogy sosem fordultál volna vissza, ha bárki erre ösztönöz. Ám mivel eltanácsoltalak a Gyémántvárostól, s ezenközben elhittem veled a létezését, esélye sem volt annak, hogy végleg hátat fordíts ennek a vidéknek.

- Hát ez remek! - sóhajtott Calver. - Ezek szerint a Gyémántváros mégiscsak mese.

- Szó sincs róla. Holnap saját szemeddel is láthatod, mennyire valóságos. Bár meglehet, miután láttad, azt kívánod majd, sose pillantottad volna meg!

Fürge Calver a homlokát ráncolva meredt a burnuszos egyénre.

- Van valami célod azzal, hogy idecsaltál, rontások sötét anyja?

- Igen. Meg akarlak ajándékozni.

- És... ha én esetleg úgy döntök, hogy nem akarok tőled ajándékot?

A nő a fejét rázta.

- Immár nem vagy abban a helyzetben, hogy a sorsodról dönthess.

- Valóban? És ha most elindulnék egyedül megkeresni a Gyémántvárost?

A nő göcögve nevetett.

- Tudtam én, min járhat az eszed, fiú. De annyit mondhatok, elég lesz neked megbirkóznod a nappalok boszorkányságaival is. Nem hinném, hogy éjszakai kalandokra vágysz. Kwanremaan védelmezői évszázadok óta alszanak ugyan, de könnyű ez az álom, Calver; csak egy öngyilkos bolond zavarná meg ok nélkül éjszaka a nyugalmukat.

Calver sóhajtott.

- A legendák elhagyott, néptelen városról beszélnek.

- Csakhogy a legendák is tévedhetnek.

- És napfénynél... nem lesz veszélyes a behatolás?

A boszorkánymesternő vállat vont.

- A te életed csupa veszély, Calver. És még mindig élsz.

A férfi sóhajtott.

- Honnan tudsz Thegarról? - kérdezte.

- Én sokat tudok. És mindamellett kihallgattam a beszélgetéseket két nappal ezelőtt, amikor Thegar megbízott a megölésemmel.

Calver elvigyorodott.

- És te ennek tudatában mit tennél a helyemben?

- Néhány órán belül tudni fogod, mit kell tenned.

- Byckenda Thark az ég felé biccentett. - Hamarosan megvirrad. Pár óra múlva megismered a végzeted.

- És ha én téged öllek meg? - vetette fel a lehetőséget Calver. - Ha engedelmeskedek Thegar parancsának?

Visszafozott, halk nevetést hallott egy pillanatig, valami fény villant, Calver ösztönösen pislogott, és amikor kinyitotta a szemét, már senki sem állt ott.

14.

A hajnal első sugarai már talpon találtak mindenkit, s a szekértábor felbolydult méhkashoz hasonlított.

Dzezunga csípőre tett kézzel állt a tábor szélén; és a fenyegetően csendes dzsungelt szemlélte. Nem hallott lépteket, és összerezett, mikor egy bársonyos hang szólalt meg a füle mellett.

- Készen állok, hszabib.

Dzezunga felmordult, jobb keze az oldalán lévő buzogány felé kapott, izmai megfeszültek. Aztán a mögötte álló nyugodt emberben Fürge Calvert ismerte fel.

- Rossz nevet adtak neked - morogta. - Inkább kellett volna Nesztelen Calvemek nevezni.

A férfi nem nevetett.

- Fiatakoromban Nesztelen Kígyónak hívtak - felelte komolyan. - De nem szívesen használtam ezt a nevet. Túlságosan sokatmondó. Dzezunga erőltetetten nevetett.

- Mit akarsz? - kérdezte végül.

- Várom a parancsaidat, hszabib. Tudod, mire gondolok...

Dzezunga bólintott.

- Amint felkészültünk, egy tíz fős különítménnyel behatolunk a dzsungelbe. Addig is, válogasd ki az itt maradottakat, és utasítsd őket, hogy kettőzzék meg az őrséget! Legalább annyira nem bízok ebben a környékben, mintha téged kellene a hátam mögé engedni.

Calver sértődötten pillantott fel.

- Ez övön aluli döfés!

- Fel se vedd! Csak tréfának szántam. Menj, válogasd ki az embereket.

- Parancsára, hszabib.

Calver vigyorogva sietett az izgatottan gyülekező harcosokhoz.

- Tíz ember jön velünk, a többiek a tábort őrzik.

Ki akar jönni? - Mindenki egyszerre kezdett kiabálni és tülekedni. Calver kissé elkomorodott, de az egyértelműség kedvéért megtartott az ellenpróbát.

- Ki akar maradni?

Senki sem jelentkezett.

Calver vállat vont.

- Ez esetben... rám vár a feladat, hogy döntsek a szerencsések, személyéről. És én alhszabibi rangomnál fogva kijelölöm Rettert, hogy öt percen válassza ki azt a kilenc szerencsétlen fickót közületek, aki itt marad vele őrizni a szekértábor!

Calver megfordult, és fűtyörészve visszaballagott Dzezundához, mit sem törődve a nagy ordítózással, és Retter jajkiáltásaival, akit a bajtársai ütlegekkel próbáltak jobb belátásra bírni a kiválasztás ügyét illetően. Retter iszonyatos rúgást és verést kapott, lévén hogy senki sem érzett magában hajlandóságot a maradásra.

Dzezunga még mindig az egyre világosodó dzsungelt nézte. A fák közé szivárgó hajnali fény mintha valami fehér felületen csillogott volna; egy márvány fal töredezett maradványain. Szánalmas roncs volt ez, iszalaggal benőve, mintegy hirdelve annak a népnek a pusztulását, mely a legendák szerint a Világ Peremének közelében ezt a területet, lakta.

- Vajh, igaz-e a legenda? - merengett Calver. - Létezett vajon az a világot leigázó, istenszerű hatalommal bíró ősi faj, mely megfejtette a

mindenség titkát, és kedvére formálta a világot?

Dzezunga komoran nézett maga elé.

- Az az elátkozott faj arra használta a tudását és a hatalmát, hogy elpusztítsa önmagát - dörögte öblös hangján. - Itt a Világvég közelében felépítették Kwanremaant, a Gyémántvárost, s idegyűjtötték a világ minden kincsét. Az ősidőkben számtalan büszke varázslatos hajó indult útnak innen a levegő szárnyán, s tért vissza roskadásig megrakva drágakövekkel, gyémántokkal, arannyal, ezüstrrel, gyöngyökkel, fűszerekkel meggyümölcsökkel, és elraboltak mindent, ami csak értéket képviselt a világon. Ám azoknak a hatalmas máguskirályoknak még ez sem volt elég. Egymással is marakodni kezdtek, és egyikük, végtelen önhittségében a külső létsík démonait szabadította saját testvéreire. Ám a démonok nem kegyelmeztek senkinek, még megidézőjüknek sem, és Lord Kwanremaan, az ősi nép utolsó királya, a Gyémántváros Ura elpusztult a fajtársaival együtt, és mindazok, akik megmenekültek a vérengzésből, elvesztették hatalmukat, elvesztették a múltjukat, s messzire vándorolva elkorcsosultak. Csak évszázadok múltán tértek vissza, hogy adózzanak őseik emlékének, és a Gyémántvárosba temessék el a halottaikat...

Calver elmosolyodott.

- Legendák...

Mindketten az iszalagok között megbúvó,

töredezett márványfalakat nézték, de a gondolataik Kwanremaan gyémánt falain jártak. Vajon azok a ragyogó épületek - ha léteztek egyáltalán valaha - szintén áldozatává váltak az állandóan terjeszkedő dzsungelnek. Vajon ahol valaha az ősi nép hatalmas máguskirályai terpeszkedtek, most férgek csúsznak-másznak, és az emberi beszéd zsivaját a madarak rikácsolása váltotta fel?

- Húsz évvel ezelőtt - kezdte Dzezunga -, egy ősi sírkamrát raboltam ki, s egy aranytáblán láttam először a Gyémántváros nevet. Aztán évekkel később megismertem a hozzá fűződő legendát is egy halódó, ösöreg mágus szájából, aki véletlenül épp az én karjaimban lehelte ki hitvány lelkét. Élete utolsó perceiben meglehetősen szűkszavú volt, s halálában sem mondott sokkal többet. Bosszúból, ezeréves kárhozatra üldöztem a lelkét! Ám a jegyzetei között akadtak utalások arra, merre található a Gyémántváros. Egyszer már nekivágtam a Végtelen Sivatagnak, de csúfosan eltévedtem, az embereim fellázadtak, és csak varázslatos erőimnek köszönhettem, hogy épségben vissza tudtam térni Kottarba. Három éven át regenerálódtam álomtalan álomban. Ám utána még hevesebben vetettem magam a titok nyomába. Darabonként szedtem össze az utalásokat. Egy tök részeg búrri boszorkánytól, az Árnysík egyik démonjától, aztán még egyszer megidéztem Melkarrt, a varázslót, akinek a lelkét

kárhozatra ítélt. A nyugodalmas halálért cserébe beavatott a térképgyémánt hollétébe, s elárulta, hogy létezik egy gyűrű... egy igen ősi gyűrű, mely... - Dzezunga elhallgatott, és a fejét rázta. - Ó, mennyi, mennyi álmatlan éjszaka! Mennyi tévút, mennyi elfecsérelt év! És amíg a titkot kerestem, állandóan hallottam sutogni a Gyémántváros legendáját. Annyiféle változatban, ahány nyelv csak létezik, ám egyvalamiben valamennyi legenda egyetértett... Gyémántváros létezik, s tengernyi elveszett kincset rejt, melyet egy kíméletlen máguskirály halmozott fel, akinek útjait vér és pusztulás jelezte... S ez a kincs mind érintetlenül vár a megtalálójára azóta az évezredekkel ezelőtti nap óta, amikor a külső létsík megidézett démonai végigmasíroztak Kwanremaan csillogó gyémánt utcáin...

Calver hitetlenkedve rázta a fejét.

- Még most sem tudom elhinni, hogy az a sok kincs mind az én ölemben... a mi ölünkben hullik.

Dzezunga keserűen nevetett.

- Először én is képtelen voltam hinni a történetben, de a véleményem lassanként megváltozott. Már csak azért is, mert más boszorkánymesterek kiderítették, mi után loholok én megszállottan, s némelyek maguk is megpróbálkoztak. Hogy mi lett a sorsuk, ma sem tudom. Ám azt igen, hogy utam évek múltán Morganplacebe vezetett, és egy réges-rég elporladt

vámpír kriptájában megtaláltam a kígyófejes gyűrűt, s annak révén ötven mérfölddel a földfelszín alatt ráakadtam a gyémánttérképre is. Ám ekkor még mindig fennállt a probléma, hogy találnom kellett valakit az ősi nép elkorcsosult utódai közül, aki ismeri a régi tanokat és képes követni a térkép útmutatásait... Hosszas kutatásba tellett, amíg rátaláltam Byckenda Tharkra, aki elvállalta a feladatot...

Calver úgy érezte magát, mintha egy hatalmas gombóc akadt volna meg a torkában.

- Byckenda Thark az ősi nép leszármazottja? - nyögte ki sápadtan. - De hiszen ő...

Dzezunga elvigyorodott.

- A gilfek az ősi nép leszármazottjai. Mondhatni, ők messze a legöregebb faj ezen a világon. És a Gyémántváros a legősibb temetkezési helyük...

Calver idegességében az ajkába harapott, és észre sem vette, hogy fogai nyomán vér serken a szájából.

15.

Tíz összevissza vert harcos sorakozott fel diadalmasan az indulásra. Kegyetlenül megverték őket a kiválasztási küzdelemben, de vigasztalásul szolgált számukra a tudat, hogy azok, akik kénytelen-kelletlen itt maradtak a tábor őrzésére,

jóformán mozdulni sem tudtak a sérüléseiktől.

Legrosszabbul mindjük között Retter nézett ki, akit mind a menő, mind az itt maradó felek alaposan kezelésbe vettek a döntései meghozására.

A dzsungel fölé kúszó nap vérvörös színnel fröcskölte be az égboltot, s a távolban a függőleges sziklafal most már olyan tisztán látszott, mintha csak rájuk várna. A kis csapat fegyverrel a kézben várta az indulást, és végül a burnuszos boszorkánymesternő is kegyeskedett előbújni a letakart vagonból.

Bekenhette magát valami gusztustalan kenőccsel, mert olyan bűdös volt, hogy a gyülekező harcosok elhátráltak tőle.

Calver maradt, de tüntetőleg befogta az orrát.

- Sosem tudtam felfogni, mi a jó abban, hogy ti, gilfek szándékosan ilyen bűdös maszlagot kentek magatokra - morogta.

Az asszony nem foglalkozott a megjegyzéssel.

- Jó reggelt, Fürge Calver! - Byckenda Thark nem éppen barátságos bólintással üdvözölte a hszabibot is, majd ismét Calverhez fordult. - Ez a kenőcs eddig is sok jót tett már velem a maga módján, és semmi kétségem afelől, hogy a mai napon is nagy hasznomra lehet.

Fürge Calver kissé sápadtan pillantott a dzsungel felé, fakó haját most enyhe vörösre festette a hajnalpír.

A boszorkánymesternő követte a pillantását, és szürke szemeiben valami megmagyarázhatatlan belső derű csillant. Dzezundához intézte a szavait.

- Rég vártál már erre a pillanatra, ugye? Hiába raboltál végig annyi kincseskamrát és ősi ereklyét, mindig is Gyémántváros lebegett a szemed előtt, ugye?

Dzezunga idegesen felnevetett.

- Meglehet. Mindenesetre, mire a nap véget ér, tudni fogom, érdemes volt-e a kincsről álmodoznom. És ha csak a fele is igaz a meséknek...

Byckenda Thark göcögve nevetett.

- De vajon melyik fele igaz? - kérdezte, és nem várt választ. - Nosza, ismerjük meg!

A sűrűség természetellenesen csendesnek tűnt, egyetlen zsákmányt kereső vagy üldözött állat kiáltása sem hallatszott, sehol egy csivitelő madár... a levegő néma és száraz volt.

A kis csapat szinte lélegzet-visszafojtva hatolt be az első fák közé, megkerülték a töredezett márványfalat, és szemügyre vették a környéket. Dzezunga megállt a márványfal mellett, és összehúzott szemmel méregette a torz, bütykös törzsű fákat, melyek a rom körül nőttek, s lombjaikkal körülölelték a fal legmagasabb nyúlványát.

Fürge Calvert sokkal inkább az útjukat elzáró, összefonódó lombok és indák szövevénye kötötte

le.

- Ezeken keresztül kell utat vágnunk? Órákba fog telni, mire a sziklafalhoz érünk. És kérdés, hogy jutunk át azon az áthatatlannak tűnő akadályon?

- A sziklafal legyen az én gondom - szólalt meg Byckenda Thark dallamos hangja Calver füle mellett. - De a dzsungelen nektek kell utat vágnotok.

Calver elmosolyodott, még egyszer Byckenda Tharkra nézett, aztán intett a tébláboló harcosoknak.

- Istor és Ballar előre! - parancsolta. - Ti vágjátok az utat a kardotokkal! Ha elfáradtatok, cserélünk!

A két kiválasztott morogva esett neki az indák szövevényének, és ütemes csapásokkal vagdosni kezdték a növényfalat.

Byckenda Thark visszafelé indult, és nyolc-tíz lépésre eltávolodott a munkálkodóktól. Dzezunga gyanakodva pillantott utána.

- Valami veszélyt érzékelysz talán?

Byckenda Thark megrázta a fejét.

- Rajtunk kívül senki és semmi nincs a közelben, hszabib - felelte. - Félrehúzódom oka mindössze az, hogy nem kívánom a testem és a kenőcs kipárolgásával gyötörni a szaglószerket.

Fürge Calver figyelmét nem kerülte el az a gunyoros villanás a szürke szemekben, de nem tette szóvá.

Közben Istror és Ballar átküzdötték magukat egy sűrű szövevényen, s megkönnyebbülve vették tudomásul, hogy legalább száz méteren át viszonylag kisebb erőfeszítéssel haladhatnak. Azonban a könnyű szakasz gyorsan véget ért, és ismét áthatolhatatlannak tűnő összevisszaság állta az útjukat.

- Az ördög vigye el! - kiáltotta Istror, amikor egy erősebb csapásnál a kardja kicsavarodott a kezéből, és a földre hullott.

A boszorkánymesternő úgy szisszent fel hátul, hogy Calver már abban reménykedett, a burnuszos gilf nőt vipera marta meg.

- Megvesztél, ember! - sziszegte Byckenda Thark indulatosan. - Ily káromlatot hangosan kiejteni ezen az elátkozott helyen!

Ezután valamivel csendesebben haladtak. Fürge Calver tapasztalt nyomkereső volt, s a szemét nem kerülte el egy ritkásabb sáv az erdőben, mely épp velük párhuzamosan vezetett.

- Jobbra! - suttogta ösztönösen. - Látjátok?

Az ösvényt, amelyre rábukkant régóta nem használhatták, a növényzet is benőtte, de egykor kétségkívül valami út lehetett.

- Oda!

Kardjaikkal csapkodva utat vágtak maguknak a lecsüngő indák és súlyos, iszalaggal benőtt ágak között az ösvény irányába. Istror és Ballar már kidőltek, és őket valami belső izgatottságtól hajtva

Dzezunga és Calver váltották fel. Egymás oldalán haladva vagdalták a liánokat, indákat, ágakat, és észre sem vették, hogy egész testükről csorog az izzadság.

Aztán végre kijutottak a szabad ösvényre, és egy könnyebb út tárult fel előttük. Byckenda Thark azonban határozottan nemet intett a fejével.

- Nem - jelentette ki ellentmondást nem tűrő hangon. - Ezt az utat nem követhetjük.

Calver vészterhes pillantást vetett a boszorkányra, és nem sokon múlt, hogy bele nem vágta a törét, amivel eddig a lombokat vagdosta.

- Mi baja van ennek az útnak? - morogta fenyegetően. - Talán kevesebb erőfeszítéssel haladhatnánk rajta?

Byckenda Thark vállat vont.

- Aki ezen az úton sétál el a sziklafalhoz, halálfia!

Calver durván felnevetett.

- Megdöglük az unalomtól, hogy nem kell folyton ezt a vacakot szaggatnia?

Byckenda Thark kedvesen nevetett.

- Ha úgy tartja kedved, én nem akadályozlak meg. Ám ez esetben én nyomban visszafordulok.

Dzezunga komoran meredt az átjárhatatlannak tűnő dzsungelre és a tiszta útra, aztán végül kiadta a parancsot, és az emberek az orruk alatt motyogva estek neki ismét a dzsungelnek.

Rövid időközönként váltották egymást, és szinte méterről méterre küzdötték magukat előre. Aztán egyszer csak elérkezett az a megváltó pillanat, amikor a dzsungel szétnyílt előttük, és ott álltak pár lépésnyire a megmászhatatlan, függőleges sziklafal előtt, mely olyan volt, mintha nem is a természet formálta volna.

Fürge Calver a tekintetével a jobbra és balra egyaránt terjeszkedő sziklafalat fürkészte repedések, barlangok vagy más átjárók nyoma után kutatva. Ám a fal, ameddig a szem ellátott, egybefüggőnek és megmászhatatlannak tűnt. Legalább ötven méter magas volt, és olyan sima, mintha szándékosan csiszolták volna le. Az időjárásnak köszönhetően azonban itt-ott repedések, kapaszkodók látszottak.

Calver Istorra pillantott.

- Megpróbálsz felkapaszkodni, és rögzíteni egy kötelet - utasította.

- Micsoda? - hörrent fel a fickó. - Én íjász vagyok, nem pók!

- Vigyen át bennünket valami hókuszpókusszal a banya! - tiltakozott Ballar is. - Azt mondta, ezt bízzuk rá!

A burnuszos alak szeme meg sem villant a "banya" szóra. Előrelépett, megállt a fallal szemben, egyik rejtett zsebéből egy ujjnyi vastag növényi szárat húzott elő, kettétörte, és az előszivárgó gennyes folyadékot szürkésbarna

tenyerére kente. Aztán az ily módon bemocskolt kezeit a két méltatlankodó felé nyújtotta.

Ballar félreértette a mozdulatot, és úgy ugrott hátra, mintha mérges darazsak röppentek volna fel az orra előtt.

- Az anyád...

- Fogjátok a kezem! - recsegte a boszorkánymesternő. - Átviszlek benneteket.

- Miért csak őket? - kérdezte Calver. - Minket is érdekel a Gyémántváros.

A gilf asszony feléje villantotta közömbös, szürke tekintetét.

- Csak két kezem van - magyarázta. - És a mágia ereje sem végtelen. Majd visszajövök értetek.

Mivel Istror és Ballar még mindig haboztak, Byckenda Thark maga ragadta meg a két harcos kezét.

- Nyugalom! - sziszegte. - Tartsátok erősen a csuklómat!

Varázsszavakat mormolt, aztán kissé megrogyasztotta a térdeit, mintha le akarna guggolni, majd elrúgta magát a földtől. Oly erővel rugaszkodott el, hogy a száját tátó Calver már-már azt képzelte, hogy a két férfival az oldalán egyszerűen átugorja az ötven méteres akadályt, de nem ez történt.

Byckenda Thark nagy lendülettel szökkent a levegőbe, de a lábai épphogy csak elváltak a

talajtól, akárcsak annak a két harcosnak, akiket magával rántott. De ettől kezdve nem szárnyalt, csak fokozatosan, szinte centiről centire lebegett fölfelé.

- A jó eget! - mordult fel Istror. - Repülünk!

Ballar csak vinnyogott, és még a szemét is behunyta, annyira szédült az egyre nagyobb magasságban.

Öt perc is eltelt, amikor a felfelé bámulók látták, hogy a boszorkánymesternő és két társa egy szintbe értek a sziklafal tetejével, s ekkor Istror álmélkodó kiáltásának foszlányait sodorta feléjük a szél.

- Ballar! Te is látod ezt...

Aztán máris eltűntek a fal takarásában, ahogy minden valószínűség szerint lefelé ereszkedtek.

Türelmetlenül teltek a percek, amikor végre a boszorkánymesternő ismét megjelent, s a korábbihoz képest háromszoros sebességgel ereszkedett - csaknem - zuhant lefelé.

Két mocskos kezét Calver és Dzezunga felé nyújtotta.

- Ti jöttök!

Fürge Calver azonban valami baljós megérzéstől vezérelve Torkint és az örökösen vigyorgó Maphletát lökdöste előre.

- Majd utánuk - morogta, és a meglepett Dzezunga felé fordulva a fejét rázta. - Nem árt, ha biztosítja néhány fegyveres a megérkezésünket.

A boszorkánymesternő nem szólt semmit, a két előreengedett fickó pedig izgatott örömmel vette tudomásul, hogy hamarosan megpillanthatják azt a valamit, ami Istorból az ámulat kiáltását csalta ki.

Újabb tíz perc telt el, és amikor Byckenda Thark visszatért, Calver most már nem udvariaskodott. Megragadta a keskeny csuklójú kezét, s menten úgy érezte, mintha hozzá ragadt volna az ő csuklójára kulcsolódó ujjakhoz. S a következő pillanatban, Dzezungával a boszorkány túlfelén, máris emelkedni kezdtek.

Calver arra számított, hogy a súlya lefelé húzza majd, s teljes erejéből kapaszkodnia kell, hogy megtartsa magát, ám furcsamód teljesen súlytalannak érezte magát, csak lebegett, s Byckenda Thark irányította emelkedését a levegőben.

- Mágia! - morogta Calver. - Ennyi erővel a dzsungelt is megtisztíthattad volna előttünk!

Egyre emelkedtek, s hamarosan elérték a meredély közepét, háromnegyedét, aztán elérték a legtetejét. A sziklafal megközelítőleg három méter széles volt, a szemhatárig húzódott mindkét irányba, s a közepén egy másfél méter szélességű vájat futott végig, mely itt-ott kisebb kerengőkbe szélesedett.

- Ez várfal - motyogta Calver szinte megrettenve a méretektől. - Bástyák, őrtornyok...

A hangja elhalt, ahogy a sziklafal fölött átnézve

eléje tárultak az egykor virágzó város romjai. Miközben a boszorkánymesternő megkezdte lassú leereszkedését, Calver a látványtól egyik ámulatból a másikba esett. A túloldalon fogózkodó Dzezunga is igencsak szagगतottan vette a levegőt.

A kora délelőtti fényben egy egykoron hatalmas és büszke város szétszóródott romjai tárulkoztak fel. A fenséges falak mostanra darabokra törtek, iszalagok fonták körül őket, és a magas fűben heverő, berozsdásodott vaskapuk felszínét is zuzmófoltok csúfították. A büszke minaretek kettőbe törtek, szánalmas csonkjaikba lyukakat és árkokat vájtak a trópusi záporok, míg a földön tucatnyi fajtájú gyom özönlötte el a szemetes, szűk sikátorokat.

Csak egyetlen éjfékete torony emelkedett a magasba rendületlen magabiztossággal, büszkén hirdetve az ősök művészetét, mely megőrizte sértetlenül az évezredekken keresztül. Sima felületén nem fogott az idő, nem tudtak felkúszni rajta az indák, s nem vájtak bele lyukakat a záporok. Úgy emelkedett e torony a dzsungelbe vegyült romok fölé, mintha őrizné azokat, vagy éppen gúnyosan tekintve le rájuk, mint győztes óriás elhullott rokonaira.

- Észbontó! - suttogta Fürge Calver, akit teljesen lenyűgözött a töméntelen márvány és a büszke torony látványa. - Bár attól tartok, a legendák kissé túloztak!

- Az istenek városát látod magad előtt -
dörmögte Dzezunga. - Mely most azt hirdeti, hogy
még az istenek is mulandók. Remélem, a kincseik
nem korhadtak el!

Fürge Calver elvigyorodott.

- Ahhoz képest, hogy Gyémántvárosra vártál,
most beérnéd pár mázsa arannyal meg ezüsstel?

Dzezunga keserűen nevetett.

- Az ember igényei alkalmazkodjanak a
körülményekhez!

Byckenda Thark egy füves tisztásra rakta le
őket, a lábuk puhán ért földet, s ebből a szintből az
elpusztult látványa már nem is tűnt olyan dicsőnek
és lenyűgözőnek, mint felülnézetből.

- Legyetek óvatosak! - suttogta a
boszorkánymesternő furcsán eltorzult hangon. - A
külső létsík démonai közül néhányan talán még
mindig itt sétálhatnak Kwanremaan utcáin!

- Utcák? - morogta Calver. - Én csak romokat és
gyomokat látok.

- Istror! - mordult fel váratlanul Dzezunga. -
Ballar! Hova a fenébe tűntetek?

Senki sem válaszolt.

Fürge Calver csak most döbbsen rá, hogy
annyira elmerült a holt város szemlélésében, hogy
észre sem vette a tényt: az a négy harcos, akiket
Byckenda percekkel korábban hozott át, nem volt
sehol. Eltűntek, mintha itt sem lettek volna.

- Istror! - harsogta Dzezunga dühösen, és a

kezébe vette roppant koponya lékelő fegyverét. - Vissza, különben szíjat hasítok a bőrötökből!

A visszhangok tompán, fenyegetően haltak el; és nem hangzott válasz. Még egy árva nesz sem.

Calver torka összeszorult, a szíve hevesebben kezdett verni. Rosszat orrontva vont ki vívótőrét, a szeme összevissza járt, akár egy sarokba szorított, megvadult farkasé, aki kiutat keres.

- Talán csak nem győztek vámi - kockáztatta meg Byckenda Thark nyugodt hangon. - Lehet, hogy a kincs közelsége elvette az eszüket, és máris berohantak a romok közé.

- Az engedélyem nélkül? - mordult fel dühösen Dzezunga. - Letépem a fülüket!

Ettől a magyarázattól némiképp megnyugodtak, hiszen ők maguk is heves vágyat éreztek arra, hogy most nyomban nekikezdenek a romok átkutatásához. Azonban ez a megnyugvás csak pár pillanatig tartott.

Calver felrikkantott, és nevéhez méltó fürgeséggel egy közeli bokorhoz iramodott, melynek tövében, nagyrészt takarva a fűtől, egy elszaggatott húrú számszerű hevert, mellette a vessző - kettőbe törve. A bokor levelein pedig valami nyúlós, piros massa, s a tövében egy lassan alvadó tócsa.

- Vér! - motyogta Byckenda Thark Calver füle mellett. - Dulakodásnak azonban semmi nyoma.

- És sikolyt sem hallottunk - morogta Calver. -

Meglepték őket. Vagy...

Hirtelen megpördült, és keskeny pengéjű vívótőre egy villanással nekifeszült a meglepett boszorkánymesternő burnuszának.

- Mit műveltél velük, te átkozott gilf némbér? - morogta fenyegetően. - Válaszolj! De nagyon vigyázz, mert egy rossz mozdulat, és...

A nő hangja enyhén remegett a dühtől és megalázottságtól.

- Nem tudom, mi történt velük - mondta. - Amikor a második kettőt lehoztam, és visszaindultam értetek, még mind a négyen itt álltak.

Dzezunga a talajt vizsgálta, és a fejét rázta.

- Semmi nyom. A fű csak eddig a pontig van letaposva. Innen... mintha a föld nyelte volna el őket!

Byckenda Thark felkuncogott, és kinyújtotta a növényi nedvtől mázgas kezeit.

- Attól tartok, sikerült felébresztenünk Lord Kwanremaan megidézett démonait.

Fürge Calver keze megremegett. Aztán mivel úgy látta, hogy a boszorkánymesternő el akar húzódni, kissé megtolta a pengéjét, s az behatolt a burnusz alá, megkarcolta a gilf nő torkát, egy vércsepp jelent meg a világos burnuszon, és szétterült a szövet rostjain.

- Ne mozdulj, némbér! - motyogta Calver, aztán két gyors vágással elmetszette az arcot eltakará szövetet. - Látni akarom a képedet!

A burnusz lehullott, és egy rettenetes arc vált láthatóvá. A keskeny, szürke bőrű fej háromszög alakú formája hegyes állban végződött, a csúcsos fülek fekete szőrrel borítva lapultak a májfoltos koponyához. A szemek szürkén és közönyösen meredtek a két megdöbbsent férfira, ám ettől eltekintve nem létezett más, ami ezt az arcot élővé tette volna. A szürke bőr rettenetesen megráncosodott, itt-ott borzalmas sebhelyek torzították el, melyekben apró, fehér kukacok tekeregték. A vénség ajkai teljesen elrothadtak, a gusztustalan zöldes masszából megfeketedett ínyben vékony, szürkés sárga fogak fityegtek. Az orr helyén csak egy vöröses csont éktelenkedett, s ezzel az egész fej jellegét még ijesztőbbé, még dermesztőbbé tette.

Csak egyszer látták Byckenda Tharkot burnusz nélkül, ám akkor háttal állt nekik, és a homokvihar részben eltakarta meztelenségét. De az arcát akkor nem látta senki.

- Esthewarra! - motyogta Calver döbbsenten. - Ez képtelenség!

A gilf nő villámgyorsan mozdult, s a nyakával belelépett a vívótőrbe, oly erővel, hogy a penge hegy a tarkóján jött ki.

Calver felordított, és úgy rántotta vissza a pengéjét, mintha a kezét viperafészekbe dugta volna.

- Még mindig úgy gondolod, tudsz ártani nekem?

- recsegte a rondaság, és felemelte a kezét.

Szemmel követhetetlen, gyors mozdulatot tett karcsú ujjával, érthetetlen szavakat suttogott, és a nyakán azonnal beforrt a seb. S szinte ugyanebben a pillanatban erős ujjak ragadták meg Calver bokáját, s akárha lasszót dobtak volna rá, a bokor egy ugrással rávetette magát, és körülburkolta tüskés ágaival.

Calver felordított, és megpróbált kiszabadulni, de mennél jobban vergődött, a tüskék csak annál mélyebben vájódtak a bőrébe, a húzába, a ruhájába, s a rothadó kezek, melyek a föld alól nyúltak ki a bokáiért, annál erősebben szorongatták.

- Nem tudom, mi történt a négy harcossal - sziszegte szinte szótagonként a boszorkánymesternő. - Ugyanolyan rejtélyes számomra az eltűnésük, mint neked.

- Rohadt... gilf... boszorkány! - üvöltötte Calver, és a vívótőre kicsúszott felvérzett kezéből. Hiába szitkozódott és vonaglott, a túskebokor pusztasúlya térdre kényszerítette. Könyörtelenül körbefogták, beleakaszkodtak, és egyre jobban szorították. S a bokáját a kezek csaknem elroppantották. A látása elhomályosodott és elzsíbadt ujjai hiába kaparásztak az elejtett vívótőr után...

- Elég! - bömbölte haragosan Dzezunga, megragadta Byckenda Thark burnuszát, és vadul

magá felé rántotta. - Engedd el!

A csúfság lassan elmosolyodott, szürke szemei összeszűkültek.

- Semmi közöm a bajtársaitok eltűnéséhez - jelentette ki ellentmondást nem tűrően. - Ne gyanúsítsatok!

Dzezunga ütésre emelte kegyetlen, vascsőrös buzogányát.

- Gondolj az egyezségünkre! - recsegte. - Engedd el!

A szürke szemek meg sem rebbentek, ám a tüskés ágak lassanként engedtek a szorításukból, a megfeketedett ujjak ellazultak, és ernyedten a földre hullottak, így Fürge Calver morgolódva ki tudta szabadítani magát. Villogó tekintettel tápászkodott fel, megragadta a vívótőre markolatát, aztán a következő pillanatban előrevetődött, és pengéje hegyével a boszorkány bal szemgolyóját vette célba. Azonban gyilkos döfésével nem ejthetett sebet Byckenda Tharkon. Dzezunga megsejtette a vad támadást, buzogányával a vékony pengére csapott, s ugyanakkor derékon kapta az orgyilkost, és méterekre elpenderítette magától. Iszonyatos erő és ügyesség kellett ehhez az összehangolt cselekvéshez, melynek eredményeként a vívótőr roppanva kettétört, Fürge Calver pedig akkorát esett, hogy egy normális ember mozdulni sem tudott volna. Calver azonban egy bukfencclal enyhítette a zuhanást, a következő

pillanatban azonban már talpra is szökkent.

- Hát így állunk? - morogta dühösen, és harcra készen lekuporodott. Vívótőre csonkját, lassú, fenyegető mozdulatokkal jobbra-balra mozgatta maga előtt. A szeme gyilkos dühvel villogott Dzezungára. A hszabib nem tett fenyegető mozdulatot feléje. Fekete szemei nyugodtan figyelték az eseményeket, kegyetlen fegyverét hanyagul lóbálta.

- Ne kövess el örültséget - dörögte a vezér. - Semmi sem bizonyítja, hogy a boszorkány ölte meg az embereket. Sőt, még azt sem tudjuk, meghaltak-e egyáltalán.

- Ó okozta a vesztüket! - morogta Calver. - Én tudom. Érzem!

Byckenda Thark tekintete ide-oda járt a két alak között; érezte a dühöt, melytől Calver arca kipirult és amely végigfutott a megfeszített izomzatú, törccsonkot tartó karján, és összemérte Dzezunga nyugodt testtartásával, az álmos, sötét szemeivel szöges ellentétben álló széles vállakkal és duzzadó izmú karokkal, melyekben medveszerű erő lakozott.

- Ha tovább marakodunk - motyogta rothadó ajkai között -, saját vesztünknek leszünk okozói.

Fürge Calver ellenségesen meredt rá.

- Ki... vagy mi a fene vagy te?

- Byckenda Thark vagyok, avatott boszorkánymester - felelte a gilf nőstény. - És Lord

Kwanremaan rothasztó átka szaggatja a testemet. Azért jöttem el a Gyémántvárosba, hogy vezekeljek egy korábbi vétkemért, és feloldozást nyerjek az átok alól.

- Tudtam! - kiáltotta Calver. - Tudtam, hogy nem a gyémántok miatt jött!

Byckenda Thark szórakozott pillantást vetett rá, aztán burnusza levágott részét egy gyors mozdulattal a helyére illesztette, az megtapadt, s ismét csak a szürke szemek látszottak.

- Mi hármónk között egy sincs, aki a gyémántokért jött - jelentette ki reszelős hangon. - És ezt mindannyian tudjuk.

Calver felkapta a fejét.

- Beszélj csak a magad nevében!

- Dzezunga... Thegar elveszett hatalmát akarja visszaszerezni, én vezekelni jöttem őseim oltárához, te, Calver pedig azért vagy itt, hogy átvedd az ajándékodat, a gilf ősök örökségét...

Fürge Calver már épp valami velős szitkot akart a boszorkánymesternő orra alá dörgölni, amikor a hatalmas sziklafal túloldaláról olyan iszonyatos bömbölés harsant fel, hogy a rezgés hatására a falról apróbb kődarabok hullottak alá a mélybe.

Calver megremegett.

- Mi volt ez?

Byckenda Thark lekuporodott, burnusza rejtekéből előhúzott egy diónyi méretű gyémánt amulettet, és fölé hajolva mormogott valamit.,

Dzezunga és Calver a hátukat egymásnak vetve, kardjaikat készenlétben tartva álltak mellette.

A messzeségből elhaló sikolyok hallatszottak, és vad ordítóásfoszlányok.

- Halasszuk későbbre a nézeteltérések rendezését, jó? - Bár Dzezunga hangja most is nyugodt volt, szemei szüntelenül a titokzatos sűrűséget pásztázták. Nem tudták eldönteni, hogy vajon a rettenetes hangok a romok közül hallatszanak-e, vagy valami furcsa természeti jelenség révén a sziklafalon túlról eredő visszhangok.

- Már bánom, hogy idejöttem! - Calver mindenre készen figyelte a napfényben sápadtan csillogó falakat. - Boldogan lógázhatnám a lábam az elefántcsont-kereskedők gazdag városában!

Byckenda Thark felkelt a földről, magasba emelte a gyémántot, és úgy nyújtotta a sziklafal felé, mintha a kövek ezen óriási istenének kívánná felajánlani szent áldozat gyanánt.

- Nyílj meg, fal! - rikoltotta. - Láss, gyémánt!

Iszonyatos mennydörgés hallatszott, egy ujjnyi vastag villám csapott ki a diónyi gyémántból, sercegve a sziklafalnak vágódott, és ahogy villódzva nyaldosta a sziklát, az egy jókora területen megremegett, és áttetszővé vált. Mindent látni lehetett, ami a fal túloldalán volt.

Pár lépésnyire a faltól négy rettenetesen megcsonkított, szétmarcangolt tetem hevert, oly

lehetetlen pózban, mintha egy irdatlan óriási marok csomagolta volna össze őket, a csontok törékenységevel mit sem törődve. Távolabb a dzsungelben erősen rezegtek a lombok, és a bámulók kimeredt szeme előtt a fák közül egy sötét alak vált ki. Kalimpálva érkezett a levegőből, és csattanva ért földet. Az egyik hátramaradt zsoldos hevert előttük szétloccsant koponyával.

Fürge Calver két lépést hátrált, úgy szorongatta a vívótőre markolatát, hogy az ujjai kifehéredtek, és buzgón káromkodott.

- Miféle szörny végezhetett velük? - suttogta Dzezunga, és egy pillanatra sem vette le a tekintetét a dzsungelről.

Byckenda Thark megvonta a vállát.

- Démonok, vagy az ősök kísértetei... egyre megy! Az embereid már nem érlek, Thegar. Csak magunkra számíthatunk.

- A levegőben! - kiáltotta Fürge Calver hirtelen. - Tudom már, miért nincsenek nyomok. Istrorékra a levegőből csaptak le, és egyszerűen felragadták őket! Azok a keringő fekete pontok a romok fölött... nem madarak! Jóval nagyobbak annál!

Byckenda Thark egyik szemöldöke a homlokába szaladt.

- Hullaevők! - morogta. - Szárnyas ghulok! Hát persze!

- Tudtál a létezésükről, és nem figyelmeztettél? - morogta Dzezunga.

A boszorkánymesternő vállat vont, eltette a gyémántot, és a sziklafal ismét szilárdan zárta el a kilátást a tekintetük előtt.

- Sok mindent tudok - felelte Byckenda Thark -, ám én sem vagyok tévedhetetlen.

Fürge Calver felmordult, és vívótőre csonkjával a romok felé mutatott.

- Jönnék!

16.

Byckenda Thark és Dzezunga egyszerre kapták fel a fejüket, és éppen ekkor meghallották az első, dobhártyaszaggató, fenyegető rikoltást, amelyet több is követett, végül az egész környék zengett tőlük. Calver Byckenda Thakra nézett.

- Merre?

A boszorkánymesternő a fekete torony felé intett.

- Legjobb lesz, ha Gyémántváros gyengéd gondoskodására bízunk magunkat. Legalább a romoktól részben védve leszünk.

- Gyerünk! - mordult fel Dzezunga.

Fürge Calver nem várt további biztatást, szökellve indult meg a romvárosba vezető, gyomos ösvényen. Dzezunga és Byckenda Thark futva követték. A közeledő rikoltások egyre élesebben, egyre idegesítőbben hallatszottak.

Átmenetileg egy részben beomlott mennyezetű, folyondárral benőtt márványfalú épületben kerestek menedéket. A rikoltozás közvetlenül a fejük fölül hallatszott, és nagy szárnyak suhogtak. Ahogy kinéztek, hatalmas, éjfelete, denevérszerű lényeket láttak az égen körözni.

- Mifélék ezek? - morogta Dzezunga. - Sose láttam ilyen undorító szárnyas rémségeket.

Byckenda Thark vállat vont.

- Én láthatok különbet is bármikor, ha tükörbe nézek.

Calver egy résen át a nyugtalanul köröző rémségeket leste. Odapillantott a gilf boszorkánymesternőre.

- Miféle átok ez?

Byckenda Thark a fejét rázta.

- Egy szégyenletes cselekedetem büntetése. Nem beszélek róla.

- De abban reménykedsz, ha megpillantod Lord Kwanremaan oltárát... vagy a szobrát, akkor az átok elmúlik, és megszabadulsz a betegségtől?

A gilf boszorkány a fejét rázta.

- Nem. Nekem Lord Kwanremaan előtt kell fejet hajtanom.

Fürge Calver elképedt.

- Hiszen a város felépítője már réges-rég elporladt!

Byckenda Thark csendben kuncogott.

- Úgy gondolod?

Calver azonnal határozott.

- Menjünk innen a fenébe! - sziszegte. - Már most gyűlölöm ezt az istenverte helyet.

Dzezunga az égen köröző rusnyaságok felé intett, és vaskos ajkai mosolyra húzódtak.

- Legalább két tucatnyaian röpködnek itt - jegyezte meg zordan. - Menj, ha akarsz... nekem semmi kedvem!

- Látod? - fűzte hozzá a boszorkány. - Ő sem akar szökni. Pedig elejétől kezdve tudja, hogy Lord Kwanremaan még él. Mégis idejött, mert a Nagyúrtól reméli visszanyerni eltékozolt varázshatalmát.

Dzezunga vállat vont.

- Így rendeltetett.

Calver riadt képpel meredt egyikről a másikra.

- Ti megőrültetek - kockáztatta meg. - Mi az istenről beszéltek?

- Igen - nevetett a boszorkánymesternő. - Az egyetlen igazi istenről beszélünk, a gilfek istenéről. Lord Kwanremaanról...

- El kellene jutnunk a toronyhoz! - latolgatta Dzezunga. Majd a boszorkánymesternőhöz fordult. - Nem tudnál valami mágiát rábocsátani a fenti lények szemére, hogy ne vegyenek észre minket?

Byckenda Thark csendesen kuncogott.

- Egyszerűbb lenne láthatatlanságot bocsátani önmagunkra. Ám nem jelenhetünk meg Lord Kwanremaan szeme előtt mágikus védelem alatt.

Fürge Calver vállat vont.

- Engem ez a hülyeség nem érdekel - jelentette ki. - Jöhet a láthatatlanság, ti meg csak maradjatok így!

Dzezunga a fejét rázta.

- Nem szívesen venném, ha egy láthatatlan orgyilkos ólálkodna a közelemben...

- Ugyan már! - replikázott Calver. - Hogy jut eszedbe ilyesmi ebben a helyzetben?

- Jobb a békesség! - vélte Dzezunga, és a homályosabb sarok felé intett. - Mintha egy ajtót látnék ott. Vajon hová vezet?

Közelebb léptek, és miután a vaskos faajtót zárva találták, Dzezunga a buzogánya hegyes csőrét akasztotta bele az ajtó szélébe, és feszíteni kezdte. Egy reccsenés, a nyílászáró beszakadt, és egy föld alá vezető lépcső vált láthatóvá. Dohos, penészes szag terjengett.

- Lehet, hogy valami titkos temetkezési hely - fanyalgott Calver. - Nem estem a fejemre, hogy lemenjek.

- Akkor maradsz - felelte Dzezunga, lehajtotta a fejét, hogy bele ne ütközzön a szemöldökfába, és megindult lefelé a márvány lépcsőkön.

Byckenda Thark csak egy pillantást vetett a homlokát ráncoló Calverre, és szó nélkül megindult az óriás után.

- Egy kis fény elkelne! - jegyezte meg Calver, és mivel jobban félt attól, hogy magára marad ezen az

átkozott helyen, mint attól, ami odalent várhat rájuk, ő is megindult a társai után.

És a kívánsága is szinte nyomban teljesült, mert Byckenda Thark elővette ugyanazt a gyémántot - vagy egy hasonlót -, amit korábban a sziklafalon túlra pillantáshoz használt, és pár varázsszóval fénytadó holmivá varázsolta.

A gyémánt kísérteties zöld fényt bocsátott ki magából, és smaragdszínű ragyogásba vonta a márvány lépcsőket és a hasonló anyagú falakat.

Fürge Calver finoman végigfuttatta hosszú ujjait a tükörsima márvány falon. Korrerda tartományban, a szülőföldjén a márvány csaknem olyan értékesnek számított, mint az ezüst vagy a jász. És itt minden fal ebből az értékes kőből készült.

- Láttál már valaha ehhez hasonlót, Calver? - kérdezte Dzezunga váratlanul, és egy drágakövekkel kirakott aranyserleget nyomott a tolvaj kezébe. - Nem Gyémántváros, az igaz, de ez se kutya...

Calver meglepetten vette el a serleget, egy darabig nézegette a káprázatos díszítéseket és a bonyolult mintázatú véseteket, majd elismerően csettintett a nyelvével.

- Pompás darab - ismerte el, s a szeme kutatón járt körbe. - Hol találtad?

Mielőtt az óriás termetű férfi válaszolhatott volna, Byckenda Thark egy fali fülkére világított a

kezében tartott gyémánttal, s egy egész halom kisebb, nagyobb, hasonló aranyserleg csillant meg a zöldes káprázatban.

Dzezunga felszabadultan nevetett.

- Úgy látom, ha semmi mást nem találunk, már nem jöttünk hiába! Ám ha a szimatom nem csal, mindössze elenyésző töredékét látjuk annak, ami még ránk-vár!

- Magam is így érzem - jegyezte meg Byckenda Thark, és ebből a pár szóból Calver gúnyt és rosszindulatú megjegyzést vélt kihallani.

Bár a csodás dísz tárgyak látványa elfeledtette vele szorult helyzetét, a megjegyzés kijózanította. Visszadobta a serleget Dzezungának, aki egy könnyed mozdulattal elkapta a levegőben, és hanyagul behajította a fali fülkébe, a többi közé. A kupák csilingelve dőltek el, és hullottak csendülve a márványra.

- Nem kellene ekkora zajt ütni! - jegyezte meg Byckenda Thark rosszallóan. - Ki tudja, miféle titokzatos kazamaták vezetnek a mögött az ajtó mögött.

Dzezunga odapillantott.

- Nicsak, újabb ajtó! De ez bronzból van, és nagyobb falatnak tűnik, mint az előző.

- Talán nem is kellene arra mennünk - vélte Calver. - Nem kizárt, hogy az ősi mágusok sírkamrájába vezet.

- Vagy egy sokkal nagyobb kincseskamrába -

nevetett Dzezunga, és máris beakasztotta buzogánya veszedelmes csőrét, hogy megpróbálja az ajtót felfeszíteni.

Fürge Calver bosszúsan figyelte az óriás hasztalan erőlködését.

- Javíts ki, ha tévedek - jegyezte meg rosszmájúan -, de mintha az előbb azt hallottam volna, hogy te az elveszített varázshatalmad visszaszerzése végett jöttél ide... nem pedig azért, hogy ősi kincseket fosztogass.

Dzezunga felhagyott a hiábavaló próbálkozással, és megtörölte verejtékező homlokát.

- A kettő nem zárja ki egymást - felelte. - Meg aztán... ha jól emlékszem, a varázshatalmamat épp egy ősi sírbolt kirablásával alapoztam meg... Talán most sem járok sikertelenül...

Újra neki akart esni a makacs ajtónak, de Byckenda Thark megfogta a kezét.

- Nem, hszabib. Nem arra megyünk - recsegte. - Rosszindulatot és átható gonoszságot érzek hömpölyögni azon az ajtón túl. Oly hatalmas energiát, mely messze meghaladja az én képességeimet. Talán Calvernek igaza van, és valóban egy ősi máguskirály teteme fekszik ott az álomtalan alvás felfüggesztett állapotában. Nem szabad felébrednünk! És nézd, mily különös; a fali fülkék asztalain drágaköves aranyserlegek és tányérok, mintha étkezéshez tették volna ki őket,

de mindegyik érintetlen. Tudom, mit jelent ez. Olyasvalaki nyugszik itt, akinek még holta után is kijár a hódolat. Én azt... a távolabbi ajtót javaslom. Az előbb megvizsgáltam. Azt hiszem, az vezet a torony irányába...

Dzezunga a homlokát ráncolta.

- Tudomásom szerint az ősi faj varázslói a varázstárgyaikkal, a mágikus fegyverekkel körülvéve tértek örök nyugalomra...

- Való igaz - sóhajtotta Byckenda Thark -, azon okból cselekedtek így, hogy tudjanak védekezni, ha megzavarja valaki évezredes nyugalmukat.

Calver már rég eltávolodott a gyanús bronzajtótól, de Dzezunga még mindig képtelen volt elszakadni.

- Én azért szerencsét próbálnék - sziszegte. - Ki tudja, talán megtalálhatnám a nagy védelem rúnáját, vagy a villámok pálcáját, vagy...

...a rettenetes halált - fejezte be Byckenda Thark, máris elfordult, és a folyosó túlsó végét elzáró bronzajtóhoz sietett.

- Ez is zárva jelentette Calver. Látom a mechanizmust, és ha nálam lennének az eszközeim...

- Szükségtelen - jelentette ki a gilf boszorkánymesternő, és a világító gyémántot Calver kezébe nyomta. - Tartsd!

Calver rámeredt a gyémántra. Ugyanaz volt, amit korábban Dzezunga mutatott neki; a

térképgyémánt.

Calver hangtalanul nevetett.

- Sokoldalú holmi!

Byckenda Thark azonban nem felelt. Összevonta a szemöldökét, belenyúlt a burnusza egyik rejtett zsebébe, egy bőrzacskót húzott elő, és egy maroknyi lila színű port vett ki belőle. Mély hangon elmormolt néhány varázsigét, és az ajtóra szórta a port, mintha meg akarná sózni, mielőtt megeszi. A varázspor az egész ajtót szivárványos színekbe vonta, az egész lüktetni kezdett, aztán az ajtó eltűnt, mintha elfűjták volna, csak a sötét járat tátongott, mely nyílegyenesen vezetett a föld alatt északi irányba; amerre a torony meredt az ég felé a felszín fölött.

- Gyerünk! - javasolta Byckenda Thark, visszavette az ámuló Calver kezéből a gyémántot, és elsőként indult meg a keskeny járaton.

17.

Byckenda Thark magabiztosan vezette őket a szűk, egymásba kapcsolódó sikátorokból álló labirintuson, és csak rövid időre torpant meg az elágazásoknál, hogy valami mágikus módon eldöntse, merre kell menniük. A folyosórendszer nem akart véget érni, és a márványfalakat itt-ott nyers terméskövek váltották fel, máshol pedig az

egész járat úgy ragyogott, mintha tengeri gyöngyökből faragták volna ki.

Fürge Calvernek annyira tetszett ez az anyag, hogy megpróbált lekaparni belőle egy darabkát a vívótőre csontjával, de hiába próbálkozott utána az élesebbik törével is, megkarcolni sem tudta.

- Mi a fene lehet ez?

Senki sem válaszolt. Byckenda Tharkot lefoglalta az iránykereső mágia használata, Dzezunga pedig minden bizonnyal még mindig azon tűnődött, hogy nem kellett volna-e mégiscsak megpróbálkozni a másik bronzajtó mögötti sírkamra kifosztásával.

Mentek, és még patkányok sem zavarták meg a magányukat.

A gilf boszorkány végül megállt egy felfelé vezető lépcső előtt, de csak azért, hogy a következő pillanatban máris meginduljon. Újabb bronzajtó zárta az útjukat. Byckenda Thark megismételte a szivárványporos varázslatot, s ez az ajtó is szertefoszlott.

Kiléptek rajta, találtak még egy folyosót, még egy lépcsőt, még egy ajtót, mely elkorhadt fából volt. Ezt Dzezunga szakította ki a keretéből egy jól irányzott rúgással.

Egy romos épület iszalaggal benőtt márványfalai közé jutottak, melyet nem fedett tető. A vakmerő behatolók azonnal az ég felé fordították a pillantásukat, de a keringő vámpírszerű

rémségeket sehol sem látták, és az idegesítő rikácsolás sem hallatszott.

- Hol lehetnek? - suttogta Calver, és elszántan szorongatta a vívótőre csonkját, mintha arra számítana, hogy a vámpírok a pusztá levegőből fognak lecsapni rájuk.

Dzezunga is az eget kémlelte.

- Olyan békésnek tűnik minden - jegyezte meg.

- Ne higgy a látszatnak! - torkolta le a boszorkánymesternő. - Épp a torony tövében vagyunk.

És csakugyan, ahogy Calver megfordult, jobb oldalt a kolosszális, fekete tornyot pillantotta meg, melynek simasága és hatalmassága így, pár lépésnyiről még megdöbbenőbb volt, mint messziről.

Ennek a legalább húsz méter átmérőjű és harminc méter magas régi toronynak a falai messze a legmagasabbak voltak a városban és kristállyal berakott ablakai szinte egy óriás szemeknek tűntek, melyek mintha csak a felhők közül pillantanának le rájuk. A torony tetejénél egy kiugró balkon futott teljesen körbe, s a csúcán egy ragyogó kupola magasodott. Lenn a tövében egy bronzajtó látszott, melyet rozsdafoltoktól mentes, kovácsoltvas pántok zárták le, melyek végeit a két oldalon lévő márványfalakba süllyesztették. Dzezunga meghökkenten nézte a kaput, és hitetlenkedve rázta a fejét.

- Pontosan olyan, amilyennek annyi évvel ezelőtt leírták nekem Morganplaceben. Mintha az álmaim elevenednének meg...

- Valahogy nem látom álmaid gyémánt utcaköveit - jegyezte meg Calver némi szarkazmussal, ám ahogy tekintetével követte a felfelé ívelő torony sima szárát, valami megmagyarázhatatlan tisztelet éledt a lelkében. - Miféle népek tudtak ily csodákat építeni? - lehelte. - A hátam is borsószik tőle!

- Az őseim - felelte Byckenda Thark büszkén. - És a te őseid.

- Az én apám elf volt - morogta Calver.

A boszorkánymesternő hangosan és bántón kacagott.

- A te apád - recsegte fülsértő érdességgel - fele részben elf volt, fele részben gilf... így hát benned is csordogál a gilfek ősi véréből...

- Ugyan már! - morogta Calver. - Mit tudsz te rólam, ostoba banya?

- Többet, mint hinnéd, ostoba tacsókó! - kontrázott az asszony. - A te apádat sok-sok évvel ezelőtt egy renegát gilf asszony hozta a világra, aki... vétett a legősibb szokásjog ellen, lévén hogy egy vakmerő elf harcossal adta össze magát... ami önmagában nem is lett volna halálos bűn... ám ez a gilf asszony, a te nagyanyád... a gilfek legősibb vérvonalához tartozott, és nem szülhetett volna mástól gyermeket, csak attól a gilf hercegtől, aki

számára kijelöltetett. Hogy Lord Kwanremaan dicső vére ne hígulhasson fel sohasem...

Fürge Calver ernyedten legyintett.

- Hagyj, engem békén ezzel a maszlaggal - nyögte. - Épp elég nagy a hőség ostoba mesék nélkül is!

Byckenda Thark azonban még nem fejezte be.

- Apád meghalt, Calver... Worent Htarkenner, az elf nagyapád, az a vakmerő harcos, aki egykor elrabolta Lord Kwanreeman egyenes ági leszármazottját, s nőül vette őt... a te nagyanyádat... a nagyapád szintén meghalt...

- Most bemegyünk - érdeklődött Calver unottan -, vagy megvárjuk, amíg a keselyűk... vagy mi a nyavalya... vámpírok visszajönnek?

- Már csak két személyben lüktet tovább Lord Kwanremaan vére, s az egyik te vagy... Ezért kellett idejőnnöd, hogy megismerd az ősök titkát, és elnyerd a Nagyúr ajándékát...

- Blabla! - kiáltotta most már idegesen Calver. - Most találod ki az egészet, hogy megijessz! De ne erőlködj, már így is épp eléggé félek!

- És én azért jöttem, hogy vezekeljek a régi bűmért... mert én voltam az a nő, aki nem hallgatott az ősi szóra, és egy elf harcost választott... én, Byckenda Thark, én vagyok a nagyanyád!

Fürge Calver a homlokát ráncolva meredt a burnusz felé.

- Rendben - jelentette ki hirtelen. - Hiszek neked.

De most már elindulunk végre, vagy itt éjszakázunk?

Dzezunga leárnýékolta a szemét, és az égre mutatott.

- Gondolom, azok ott nem varjak...

18.

A torony ajtaja előtt Dzezunga hátralépett, hogy helyet adjon a boszorkánymesternőnek. A nap már magasan járt az égen és a sugari kegyetlen hőséget zúdítottak a földre. S a távolból esztelen rikácsolással és csapkodó szárnyakkal jókora árnyak közeledtek.

- Remélem, nem akarod folytatni a mesédet még újabb öt percig - motyogta Calver, és borús gondolatok között pillantott az égre.

Byckenda Thark alaposan megvizsgálta a vastag acélpántokat, a bronz ajtót és a környező márványfalakat, aztán a gyémántot húzta elő, és valamit mormogni kezdtek.

Dzezunga egy selyemdarabbal megtörölte izzadó arcát, előhúzta a kulacsát, amit legutóbbi állomáshelyükön forrásvízzel töltött meg, és lassan ivott néhány kortyot. Aztán átadta a vizet Fürge Calvernek.

- Lord Kwanremaan - szólalt meg váratlanul fennhangon a gilf boszorkánymesternő -, eljöttem

hozzád, hogy vezekeljek. Eljöttem, hogy megmerítkezsek a pillantásodban, hogy élvezzem hús leheletedet...

- Gyorsabban! - súgta oda Calver. - A vámpírok már szinte a fejünk fölött köröznék!

- Kinyitod számunkra az ajtódat, Lord Kwanremaan?

Calver gyanakodva figyelte; mi történik. Köszönetképpen bólintott, aztán mohón kortyokban nyelni kezdte a langyos vizet. Száraz, mozdulatlan levegő és nyomasztó szélcsend vette körül őket. Fürge Calver nagy nehezen elvette szájától a kulacsot és a kézfejével megtörölte kiszáradt, repedezett ajkait. A vívótőre csontját súlyos tehernek érezte forró és izzadságtól ragacsos tenyerének szorításában, de mégsem dobta el. Ki tudja, mire lesz még jó?

Visszaadta a kulacsot, és Dzezungára nézett. A hszabib sötét, komor szemekkel kémlelte az eget, harcra készen tartotta veszedelmes buzogányát, de egyáltalán nem úgy nézett ki, mint aki kimondottan aggódik a jövőjük miatt.

Calver borúsan gondolt arra, mi történne, ha a boszorkánymesternő mágiája ezúttal kudarcot vallana, s az ajtó nem tárulna ki előttük. Hátukat egymásnak vetve talán tudnának végezni, egy-két ronda pofájú, görbe karmú és agyarú szárnyas vámpírral, ám a túlerő és a fáradtság valószínűleg elsöpörné őket.

- Ajtó! - hallatszott egy remegő hangú rikoltás. -
Táru! fel előttem! Lord Kwanremaan! Ébredj
álmodból!

Fürge Calver tekintete most a veszettül
hadonászó Byckenda Tharkra vándorolt, aki úgy
tartotta maga elé a térképgyémántot, mintha azon
keresztül vizsgálgatná az ajtót és annak torlaszait.
Semmi nem történt, és Calver gúnyosan elhúzta a
száját. Aztán, miközben jobbjában még mindig a
vívótör maradványait szorongatta, a baljával a
biztonság kedvéért az egyik dobótörét is előhúzta.

Sötét árnyékok suhantak el körülöttük a buja
növényektől borított talajon, jelezve, hogy a
szárnyas vámpírok már a szó szoros értelmében a
fejük fölött köröznek.

- Mi lesz már? - csikorgatta a fogát Calver, és
minden eshetőségre készen nekihátrált a torony
sima falának.

A vámpírok éles rikoltásokat hallattak, mintha így
válaszolgatnának, a tornyot kerülgetve köröztek, és
egyre lejjebb és lejjebb ereszkedtek. Úgy tűnt,
mintha támadni sem akarnának.

Byckenda Thark ekkor végzett egy halk
kántálással, elrakta a gyémántot, és mindkét kezét
az ég felé tárta.

- Halld szavam, Lord Kwanremaan! Én
szólítalak, Byckenda Thark,
unkhtleányod-az-évezredes-sötétségen-át.
Bebocsátásért könyörgök a szentélyedbe!

A fekete szárnyú vámpírok még mindig rikoltozva köröztek fölöttük. Aztán minden átmenet nélkül az egyik összecsukta a szárnyait, és zuhanni kezdett. Egyenesen Dzezunga felé.

- Vigyázz! - rikoltotta Calver. - És még jobban a toronyhoz szorította a hátát!

A vámpír közvetlenül az óriás fölött szétcsapta a szárnyait, így fékezve a zuhanását, és szinte ugyanabban a pillanatban görbe karmos mancsaival Dzezunga feje felé kapott. Ha a hszabib nem olyan gyors, mint amilyen, a rettenetes karmok valószínűleg leszakították volna busa fejét a testéről, ám nem ez történt. Dzezunga szélvészgyorsan oldalra hajolt, hogy a szélső karmon épphogy horzsolta az állát, s ugyanabban a pillanatban két kézre fogta a buzogányát, s rettenetes csapást irányzott felfelé. Bár valószínűleg csak vaktában ütött, a buzogánya acélcsőre a három méteres szörnyeteg oldalába mart. A vámpírszörny vadul csapkodott a szárnyával, hogy megtartva súlyát újabb támadást intézhessen áldozata felé, vagy esetleg feljebb röppenhessen, de a cuppanva az oldalába fúródó fegyver megakadt, nem engedte elillanni, s ahogy Dzezunga megvetette a lábát, egy ordítással megrántotta gyilkos fegyverét. A vámpír egyensúlyát veszítve zuhant a földre, és bár az egyik karma vaktában az óriás lábába mélyedt, Dzezunga a következő pillanatban az undorító

belekkel együtt kirántotta fegyverét, s a következő csapásával a szörnyeteg lapos koponyáját vette célba.

A vámpír, mintha csak megérezte volna sorsát, felvisított, s vékony fejhangja még akkor is fülbántóan rezgett a levegőben, amikor a kegyetlen buzogány már szétloccsantotta a fejét.

- Lord Kwanremaan! - süvöltötte a boszorkánymesternő.

S e pillanatban, mintha csak, adott jelre tennék, egyszerre legalább öt vámpír csukta össze a szárnyait, hogy húszméteres magasságból lezúduljon.

Fürge Calver nevéhez méltó fürgeséggel hasra vetette magát, s mint a gyík becsusszant egy vízszintesen heverő, a romok közé nyúló, fekete vascsőbe. A cső azonban keskenyebb volt, mint számította, és a vállai megszorultak, a lábával úgy kalimpált, mintha e nevetséges helyzetben a levegőben próbálna szaladni.

Szorult helyzete csak egy pillanatig tartott, ám így is csaknem megállt a szíve, amikor a közvetlen közeléből hallott egy dübbenést, s egy veszett rikoltást. Aztán a következő pillanatban sikerült visszafelé mozogva kituszkolnia a testét, és egész lelkét megrázó látvány tárult a szeme elé.

A lezúduló vámpírok nem érte vagy Dzezungaért jöttek. Szétloccsantott koponyájú társukra csaptak le, az óriás szitkaitól kísérve felragadták a

levegőbe, s most ott tépték darabokra, ott marakodtak rajta vad dühvel. Vércseppek fröccsentek alá a magasból, s a pórul járt szörnyeteget a szemük láttára falták be gusztustalan módon saját társai. Azonban bármily hatalmas is volt az előző szörny, a társai legalább két tucatnyian marakodtak a húsáért, és pillanatokon belül egy falatot sem hagytak belőle.

- Lord Kwanremaan! - süvítette Byckenda Thark most már szinte vérfagyasztó sikollyal. - Lord...

Olyasféle hang hallatszott, mintha egy fémtalpú katapultot tologatnának egy hajó fedélzetén, majd egy iszonyatos dübbenés, s egy mély basszushang.

- Elhoztad őt nekem? - mennydörgött a torony belsejéből. - Elhoztad a fiút?

Fürge Calver jéggé dermedt.

- Miféle fiút? - motyogta rosszat sejtve.

Újabb dübbenés hallatszott, ahogy a combnyi vastag acélreteszek lehullottak a porba, és a kétszárnyú bronzajtó csikorogva, földöntúli sikolyokat hallatva lassan kitárult.

- Miféle fiút? - kiáltotta Calver dühösen, és a gilf boszorkánymesternőhöz ugrott, hogy megrázza a burnuszánál fogva. Ám Byckenda Thark elillant előle, és besurrant a kitáruló ajtószárnyak között.

- Befelé! - ordította Dzezunga, egy ugrással ott termett, megragadta Calver könyökét, és egyszerűen magával rántotta a torony belsejébe.

Odakintről olyasféle csattanások hallatszottak, mint ahogy összecsucodó, nagy bőrszárnyak csapódnak egymásnak.

Aztán a kapu, miután legalább két másodpercen keresztül tárva-nyitva állt, megkezdte bezáródását, és nagy csattanással préselt össze egy sivító vámpírszörnyet, ami be akart lebbenni az áldozatai után.

Calver zavaros tekintete előtt hirtelen Byckenda Thark burnusza és szürke szemei rémlettek fel.

- Gyorsan! - nógatta a gilf boszorkánymesternő.
- Nincs sok időnk!

19.

- Várjunk csak! - morogta Calver ingerülten. - Előbb adj magyarázatot arra, miféle "fiút" hoztál te ide... és hogy ki vár itt ránk...

- El kellett jönnöd - magyarázta sietve a gilf nő. - Hogy megkapd életed nagy ajándékát, a gilfek örökségét, az ősi tudást...

Ez nem hangzott túl rosszul, még akkor sem, ha Fürge Calver a szíve mélyén tudta is, hogy a boszorkánymesternő rosszul tudja az igazságot: hiszen ő nem gilf.

De miért is ne adhatná meg magát a sorsának, ha a gilfek ősi kincsét és tudását akarják a nyakába varrni?

- Az ajándék, amit kapni fogok, azt jelenti, hogy... tudással és kincsekkel gazdagon fogok innen távozni? - érdeklődött, hogy tudja, mire számítson.

Byckenda Thark ünnepélyesen nézett rá.

- Minden képzeletedet felülmúlja a jutalmad...

Fürge Calvernek már csak egy kérdése volt.

- És... fenyegeti bármiféle veszély az életemet?

Byckenda Thark nevetett.

- Most már nem eshet bántódásod - ígérte. - Fürge Calver egyetlen karcolás nélkül térhet vissza a külvilágba...

Calvernek nem nagyon tetszett az a hangsúly, ahogy a boszorkánymesternő ezt kimondta, de nem mutatta ki gyanakvását.

- Merre? - kérdezte.

Dzezunga már az egyetlen lehetséges irányba, felfelé tartott a fekete lépcsőn, mely furcsamód "fekete ragyogással világított", és ez adott elég fényt ahhoz, hogy ne vaksötétben botorkáljanak. A "sötét fény" nem világította meg a lépcső aranykorlátján ujjnyi távolságonként sorakozó színes drágaköveket, ám azok még így is káprázatosan csillogtak.

Dzezunga mámorosan nevetett, és úgy simogatta az ékszereket, mintha saját kedvenc csemetéi lennének.

- Több kincs van ebben a toronyban, mint a hármunk álmaiban együttléve - kiáltotta boldogan.

A törével kipiszkált egy csaknem ökölnyi nagyságú gyémántot az arany foglalatból, és egy laza csuklómozdulattal Calver felé hajította. - Gyémántváros ajándéka! A tied!

Byckenda Thark lassú léptekkel indult felfelé a lépcsőn.

- A kincseskamra legfelül van - jelentette ki, és Dzezunga nagyot rikkantva máris indult utána.

Fürge Calver a biztonság kedvéért az erszényébe mélyesztette a hatalmas gyémántot, csak aztán indult társai után. A fekete csigalépcső nem akart véget érni, már mindhárman fújtattak, s amikor úgy becsülték, hogy a kupola magasságában járhatnak, egy újabb ajtó állta útjukat.

Ez nem bronzból készült, valami vörös fából faragták, s mind a négy sarkát misztikus faragványok díszítették, s a közepén egy oroszlánhoz hasonlatos állat fejét mintázták meg az ősi alkotók. Az oroszlán mindkét szeme egyforma méretű drágakő volt: az egyik rubin, a másik zafír.

Fürge Calver ezen egy pillanatra elgondolkodott. El sem tudta képzelni, miért raktak különböző drágaköveket az oroszlán két szeme helyére. Hiszen az útjuk során az aranykorlát végig volt rakva a legkülönbélebb méretű és formájú rubinokkal és zafírokkal. Választhattak volna két egyformát!

- Az ősi nép kincseskamrája előtt állunk - lehelte Byckenda Thark ünnepélyesen. - Egy lépésre az álom beteljesülésétől.

Fürge Calveren minden kétsége ellenére fokozott izgalom vette erőt.

- Mire vársz? - motyogta. - Elfogyott a mágiád?

A gilf boszorkánymesternő a fejét rázta.

- Fölösleges mágiát alkalmazni - felelte. - Nincs rajta zár, s ahogy látom csak megvetemedett a hőség miatt, azért nem nyílik ki. Egyetlen rúgás elég lesz...

Kecsesen félrelépett, átadva a helyet Dzezungának, ám mielőtt az óriás nekihazakodhatott volna, a gilf boszorkánymesternőnek még eszébe jutott valami.

- A gyűrű! - suttogta. - Húzd az ujjodra a gyűrűt, hogy védve légy a védőrúnák ellen.

Dzezunga visszafogta a lendületét, a selyeminge alá nyúlt, s a gyűrűt, melyet egy vastag aranyláncra fűzve viselt a nyakában, most leakasztotta, és a legkisebb ujjára húzta.

Az a kígyófejes aranygyűrű volt, melyet sok-sok nappal ezelőtt Calver elorozott tőle, majd pedig kénytelen-kelletlen visszaszolgáltatta a boszorkány asztrálárnya utasítására.

Byckenda Thark egy pontosan ugyanolyan gyűrűt húzott elő burnusza kiapadhatatlan rejtekéből, s ő a saját ujjára húzta.

Calver gyanakodva nézte a gyűrűt. Mindketten

felvértezték magukat az ékszer varázserejével.

- Nincs még egy? - morogta kelletlenül. - Számomra?

- Nincs - felelte Byckenda Thark, és Calvernek az az érzése támadt, mintha a burnusz hevesen meggrezzenne a boszorkány csúf arca előtt.

Mi az? Csak nem nevet? És ha igen, gúnyosan, vagy jókedvűen?

Azonban nem volt idő ezen tépelődni. Dzezunga nekihuzakodott, és teljes súlyát beleadva a lendületbe, jókorát rúgott a vörös faajtóba. Az nem szakadt be, mint ahogy várta volna, de megcsikordult, és jó fél méterre kitárult. Dzezunga ismét nekigyürkőzött, hogy még egyet rúgjon, ám ezt Calver - látva a résen kiáradó káprázatos csillogást - már nem várta meg. Nevéhez méltó fürgeséggel átsiklott a nyíláson, s még a száját is eltátotta a hihetetlen látványra. Egy pillanattal később az ajtó csikorogva engedett még tíz centit, és Dzezunga harsogott valamit a fülébe oly erővel, hogy Calver átmenetileg megsüketült. Ám nem bánta. Az eléje táruló kincsek mindenért kárpótolták.

Egy pillanatig mindketten bénultan álltak, aztán összevissza kiáltoztak, majd nagy felindulásukban és boldogságukban egymásba kapaszkodtak és vad lendülettel eljárták a híres kottari tevetáncot.

Nagy vidámságukban fel sem tűnt nekik, hogy csak ketten vannak. Byckenda Thark ugyanis

megvárta, amíg mindketten belépnek, aztán körbepillantott, néhány varázsszót mormolt, és egyszerűen elteleportált.

20.

A tevetánctól kifulladásra mindketten kapkodva szedték a levegőt. Szétváltak, és egymással versengve nekirontottak a kincshalomnak. A helyiség hatszög alakú volt, s az egyenlő méretű oldalak szélessége hat méter lehetett. A kincseket a falak tövében halmozták fel a legkülönbözőbb tárolóedényekben, vagy csak úgy egyszerűen, halomba öntve. A szemközti falnál mély tálakban értékes kövek csillogtak tompa fénnel. Külön tálakba rendezték rubinokat, zafírokat, smaragdokat, topázokat, türkizeket, agátokat, gyémántokat és ki tudja még, miféle csodálatos drágaköveket. Fürge Calver hamarjában legalább két tucatnyi tálat számolt össze. Nem elég, hogy a márványpadlón ilyen tálak sorakoztak, a falakat padlótól a mennyezetig polcok borították, s ezeken arany- és jáde tálakban, vázákban, serlegekben szintúgy drágakövek sziporkáztak. A tárolóedények egymást érték, egészen a mennyezetig tartottak, és Calvernek nem volt szüksége túl sok fantáziájára, hogy rájöjjön, valószínűleg a legfentebbi serlegek is hasonló kövekkel vannak tele. A drágaköves faltól

balra eső oldalon három roppant méretű, színarany dézsa állt, színültig megrakva kerek, négyzet alakú és hatszögletű aranypénzekkel, melyekről kevély ábrázatú egykori uralkodók bámultak le büszkén. Jobb oldalt hasonló kádakban, márvány dézsákban ugyanez ezüstsől. És mindenütt a polcok. Egy külön fal polcain kizárólag gyémántok; de nem akármilyenek. Ezek nem ömlesztve heverték tálakban, hanem egymás mellé rakva sorakoztak, díszelegtek. Némelyikük átmérője a tizenöt centit is elérte. Calver el sem akarta hinni, hogy létezhet ekkora gyémánt, de tapasztalt szeme azonnal látta, hogy nem hamis üvegholmikról van szó.

A következő fal polcain tálszámra csillogó gyöngyök heverték, s mellettük gyöngysorok és csiszolt kövekből álló nyakláncok, szivárványosan csillogó gyűrűk, karperecek, diadémek és amulettek; varázsszerek.

S mellette megsárgult pergamenek, bőrkötéses könyvek, fóliánsok, aranytáblákra vésett rúnák, arasnyi pálcikák, ragyogó vérték, lilásan villódzó török, kardok, íjak és hasonló fegyverek.

Csak a hatodik falon nem sorakoztak polcok. Itt egy vérvörös rúnákkal telekarcolt, aranyozott ajtó állt. Előtte két színarany lépcsőfok.

Fürge Calver térdre ereszkedett a drágakövek előtt, beletúrt a vérvörös szikrázó rubinok közé, a levegőbe hajította zsákmányát, és gyermekien kacagva hagyta, hogy fakó hajára hulljanak.

Dzezunga a legnagyobb gyémántokat ragadta le a szomszédos polcokról, és hosszan csókolgatta az egyiket.

- Na most pofázz, te szemét Calver! - kiáltotta megjátszott dühvel, ám a hangsúly kedvessége rácsófolta zord szavaira. - Még most se tetszik Gyémántváros?

Fürge Calver felnevetett és mindkét kezével beletúrt egy másik, szikrázó halomba. Ezúttal egy halom zafírt emelt a magasba, már lendült a keze, hogy az egészet felhajítsa a levegőbe, de végül úgy döntött, hogy inkább a selyemköpeny bélését tömködi tele.

- Ez képtelenség! - kiáltotta megjátszott rémülettel. - Ennek a felét se tudjuk ellopni!

Dzezunga ezen eltöprengett egy darabig, aztán legyintett.

- Kit érdekel? - rikoltotta rekedt hangon. - Hiszen ha elfogy a pénzünk, ide bármikor visszajöhetünk!

Calver egy jókora ládával szemezett. Jelenleg ezüstpénzek töltötték meg.

- Kiválogatjuk a legértékesebb holmikat - magyarázta. - Aztán abból a ládából kiöntjük a fölösleges szemetet... és megtöltjük a legszebb drágakövekkel, meg minden egyébvel, ami kedves lesz a szívünknek.

Dzezunga azonban oda sem figyelt rá. A bőrkötéses könyveket lapozgatta, és közben a másik kezével egy tucatnyi varázspálcát

gyömöszölt az övébe.

Calver csak most vált meg véglegesen a vívótőre csonkjától. Elhajította, és máris a lilásan villódzó varázstörök, varázskardok között turkált. Egy hosszú pengéjű vívótőrön akadt meg a szeme, mely formára és méretre hasonlított arra, amit Kottarban vásárolt, ám ennek az acélja szinte kék volt, alig érzékelhető lilás vibrálás vette körül, s a drágakövekkel kirakott markolaton idegen rúnák ékeskedtek.

Ezen kívül még egy érdekes fegyver keltette fel a figyelmét. Egy apró törszerű holmi, melyet egy leleményes tokkal felcsatolhatott a csuklójára, s amikor ez megtörtént, a tok színt váltott, nemcsak belesimult, de valósággal beleolvadt a bőrébe, és a szó szoros értelmében láthatatlan lett. Fürge Calver megdöbbenéssel vegyes tisztelettel meredt saját csuklójára. Megtapogatta a kicsiny fegyvert, és elvigyorodva érzékelte, hogy az - akár látható, akár nem - bizony ott van, ahová tette. És akkor egy gyors mozdulat, a kés kicsusszant a tokból, a nyele szinte magától szorult az ujjai közé, és mintha magától lendült volna tovább...

Fürge Calver felszisszent, mert nagy csodálkozásában és örömeiben a keze megcsúszott, és a kicsiny kés megkarcolta a combját. Épphogy csak érintette a bőrét, de már ettől a csekély érintkezéstől is végighasadt a selyembugyogó és a bőr egy jó ötcentis hosszon,

és vér szivárgott.

A kicsiny kés éles volt, mint a borotva. És most, hogy a kést a kezében tartotta, a tok újra jól látszott a csuklóján. De csak addig, amíg a kést vissza nem dugta, mert azon nyomban láthatatlanná vált.

Fürge Calver buzgón esett neki a fegyvereknek, hátha talál még valami hasonlóan trükkös holmit, de végül is csak egy karperecet választott, amin a belevéssett rúnák rendkívül hasonlítottak azokra, amiket ő gyerekkorában az apjától "védőrúnák" gyanánt sajátított el.

Végül elege lett a fegyverekből, és a tekintetét újra a drágakövek felé fordította. Mivelhogy Gyémántváros kincseit fosztogatták, önelégült vigyorral döntötte el, hogy tisztelete jeléül legbecsesebb figyelmét a gyémántoknak szenteli. Zsebeit, és köpenye bélését duzzadásig megtömte ezernyi csillogó kaviccsal, és most újra felmerült benne a hogyan tovább problémája.

- Gyere, segíts! - nógatta a társát. - Borítsuk ki a ládából az ezüstöt!

Dzezungát azonban lehetetlen lett volna elszakítani a fóliánsokkal és pergamenekkel megrakott polctól. Egymás után göngyölte ki a megsárgult irományokat, és régi tudása foszlányaival megpróbálta felbecsülni a hasznosságukat.

- Drágakövek? - vetette oda lekicsinylően. - Eh! Az itt lévő varázskönyvek bármelyike felér az

összes drágakővel együttvéve. Ha Byckenda Thark látná ezeket az igéző varázsokat...

Fürge Calver épp az ismeretlen királyokat ábrázoló aranypénzek között turkált, és a keze úgy állt meg könyékig aranyban, mintha beleragadt volna.

- Hol a boszorkány? - kiáltotta vadul. - Be sem jött velünk!

Dzezunga ízeset káromkodott, és úgy perdült meg, hogy csaknem magára rántotta a varázskönyves polcot.

- Byckenda Thark! - bömbölte. - Hol vagy, te átkozott?

Mintegy varázsszóra a hatodik falon lévő aranyozott ajtó nyikorogva tárult ki, és egy alacsony termetű, karcsú alak jelent meg benne. Egész testét áttetsző, lilás színű, lenge fátyol borította a feje búbjáig, mely alól szinte kiragyogott az az aranyszálas, drágakövekkel kirakott ágyékkötő, mely keskeny derekáról csüngött, s a melleire erősített, gyémántokban végződő, hegyes mellvédő tányérjai szinte kifeszítették a pókhálószerű fátyolt.

A fátyolt hosszú szálú, éjfelete haj keretezte, mely lefolyt egészen a nő válláig, s a homlokán két ágaskodó, egymásba tekeredő kígyót formázó diadém fogta össze. Az arca nem látszott jól, de hogy nem Byckenda Thark sebhelyektől borított, orrcsonkos ronda ábrázata volt, azt a formájából is meg lehetett állapítani.

A csinos jelenés mégis a gilf boszorkánymesternő hangján szólalt meg.

- Itt vagyok. Mindent előkészítettem. Lord Kwanremaan már vár benneteket. Ne várakoztassátok!

21.

Fürge Calver kirántotta a kezeit az arannyal telt kádból, és a lendülettel fél tucát érmét sodort magával, melyek csengve hullottak a márvány padlóra, és csilingelve gurultak el.

Dzezunga akkorát bömbölt, hogy csaknem megrepedt a torka.

- Byckenda Thark!

- Igen - felelte a nő csendesen. - Az vagyok. Elérkezett az igazság órája. Gyertek velem!

Calver nyomban érezte, hogy itt könnyen rosszra fordulhatnak a dolgok. Az egyik pillanatban még állt, a következőben már az ajtó felé suhant. A gilf boszorkány messze volt tőle. Dzezunga viszont csaknem az útjában állt.

- Kapd el! - sziszegte a boszorkánymesternő, és az óriás hirtelen mozdulattal megragadta a mellette elillanni akaró tolvaj jobb karját, és akkorát rántott rajta, hogy Calver úgy érezte, mintha a végtagja vállból kiszakadt volna.

Dzezunga másik kezéből koppanva hullott a

padlóra a vaskos, bőrkötésű könyv, s most már a másik medvemancs is rászorult Calver karjára. Az óriás hátulról átkarolta ellenfelét, és úgy szorította magához, hogy a férfi mozdulni sem bírt. A tüdejéből a préseles hatására sípólva szaladt ki a levegő, s a szeme előtt színes karikák ugráltak.

Kétszer egymás után hátrafelé rúgott, s érezte, hogy a saruja sarka mindkétszer Dzezunga cölöpszerű lábszárán csattan, ám az óriás meg se rezdült. Ellenállhatatlan erővel szorította magához. Calver már alig kapott levegőt. Úgy érezte, menten elájul.

- Megvesztél, Dzezunga! - nyögte küszködve. - Mit művelsz?

Az óriás azonban nem válaszolt, csak tartotta keményen, mintha egy szobor lenne.

- Hozd fel! - sziszegte a boszorkánymesternő, s előretartott bal kezén vörösen izzott a kígyófeje gyűrű, mely nagyban hasonlított a fején lévő diadémhoz.

Dzezunga ujján egy ugyanolyan gyűrű izzott fel. És az óriás a foglyát maga előtt tuszkolva megindult a lépcső felé...

22.

Fürge Calver - szégyen, nem szégyen - az erős szorítástól és a levegőhiánytól elájult menetközben,

és csak arra tért magához, hogy a mellkasán valamelyest enyhült a szorítás, s egy idegesítően monoton hang kántál a közelében.

Sóhajtvá nyitotta ki a szemét, és érezte, hogy a szorítás ugyan enyhült a mellén, de nem szűnt meg. Dzezunga rezzenéstelen szoborként állt mögötte, és acélos karjaival szilárdan tartotta. Calver mozdulni sem bírt. Megpróbálta ugyan bal keze ujjával megpiszkálni az övébe tűzött újsütetű vívótőrét, ám nem érte el. A csodálatosan láthatatlan, kicsiny varázstör eszébe jutott ugyan, de rájött, hogy jelen helyzetében annak sem venné túl sok hasznát. Legalábbis egyelőre nem.

A kántálás abbamaradt, és a fátyolba öltözött, karcsú nő lépett egészen eléje. Az arcát már nem takarta a fátyol, és egy csinos, élénk vonású, intelligens női arc fordult Calver felé. És ez az arc emlékeztetett is Byckenda Tharkra, meg nem is. Talán csak a közönyös szürke szempár...

- Nem kell már sokáig vámod - suttogta a nő. - Elnyered a legnagyobb ajándékot, melyet e világon gilf csak kaphat...

- Részben elf vagyok, részben ember - helyesbített rosszat sejtve Calver. - Semmi közöm a gilfekhez. Nem kérek a jutalomból, legyen az bármily magasztos is!

Egy hatalmas, ragyogó megvilágítású teremben állt, abban, mely minden valószínűség szerint a kincseskamra fölött helyezkedett el. Ide cipelte fel a

lépcsőn a gépiesen engedelmeskedő Dzezunga.

Ez a helyiség ugyancsak hatszögletű volt, mint a kincseskamra, ám ennek a falait nem zsúfolásig rakott polcok, hanem hatalmas kristálylapos ablakok foglalták el. A helyiség oldalfalainak tövében, akárha értéktelen kavicsok lennének, garmadával heverték a drágakövek, s minden egyes kristályablak előtt hatszögletű márványasztalokon égő füstölők, és fekete viaszgyertyák álltak.

Ám mindez csak másodlagos volt. Hiszen a helyiséget egy roppant szobor uralta. A fekete és fehér, erezett márványból készült kőszobor két egymásba tekeredő, fejjel egymás felé forduló óriáskígyót mintázott - megközelítőleg négy méter magas és hat méter széles formában -, melyek a szájukkal egy emberfejnyi méretű gyémántgömböt tartottak közösen. S e gömb közepén valami fura lila gomolygás kavargott.

Ám volt ebben a hatalmas gyémántban még valami furcsa. Olyan volt az egész, mint valami rémálom. Fürge Calver, ahogy arra pillantott, akaratlanul is parányi házakat, tornyokat, minareteket, bástyákat vélt felfedezni. Mindezek roppant parányi méretben, mégis jól érzékelhetően.

- A Gyémántváros! - motyogta fakó arccal. - Hát mégis...

A megifjodott Byckenda Thark követte a tolvaj pillantását, és finom vonású arcán árnyalatnyi

mosoly suhant át.

- Létezik - fejezte be a gilf nő a foglya szavait. - Ám azt csak kevesen tudják, hogy a Gyémántváros egy sokkal keservesebb átok megtestesítője, mint azt az emberek képzelik.

- Az őseid...

- A gilf őseink - helyesbített a boszorkánymesternő - kétezer évvel ezelőtt a világ leghatalmasabb mágusai voltak. Leigázták az összes többi fajt, zsarnoki kegyetlenséggel sanyargatták a manókat, a törpéket és az elfeket, s rabszolgáikká tették az embert. Minden gilf közül a leghatalmasabb máguskirály Lord Kwanremaan volt. Fellegek közt úszó hajói a világ minden tájáról hordták ide a kincseket, s szárnyas vámpírszörny seregei végigsarcolták az összes kontinenst. Mérhetetlen mennyiségben gyűltek a drágakövek, az arany és a varázsszerek. Ám Lord Kwanremaan isteni éhségét még ez sem elégítette ki. Elhatározta, hogy a városát, melyet önmagáról nevezett el, gyémántokból, drágakövekből fogja újraépíteni. Azonban bár minden mágusok közül messze ő volt a leghatalmasabb, olyasmi történt, amire Lord Kwanremaan a legvadabb álmaiban sem számított. Marakodó ellenfelei összefogtak ellene, és együttes erejük elégnek bizonyult ahhoz, hogy elpusztítsák a városát, áthatolhatatlan sziklafalat emeljenek köréje, és az addig buján zöldellő területeket több napi járóföldre elpusztítsák

és sivataggá változtassák... Lord Kwanremaan akkor elmenekült, de napok múltán visszatért, és végül mégiscsak erősebbnek bizonyult egyesült ellenfeleinél... Elpusztította valamennyit, de a városát már nem emelhette fel újra. Mert az az elf varázsló, aki eredetileg fellázította ellene a leghatalmasabb gilf mágusokat... bizonyos Arf'ghem Thuladar... egy szörnyű átkot hozott pusztulásával az önhitt diadalában vigyázatlanná lett Lord Kwanremaanra. Átká megfogant, és Lord Kwanremaan saját nagyravágyó tervei áldozatává lett. Megtalálta a gyémántvárosát... Ott láthatod a Gilf Nagykigyók szájában. Arf'ghem Thuladar átká bebörtönözte a hatalmas gilf mágust ebbe a parányi Gyémántvárosba, ahol kétezer éven át kellett raboskodnia. És az átok úgy szólt, hogy kétezer év múltán is csak akkor szabadulhat ki, ha él még valaki az ő véréből, egy közvetlen leszármazott, aki átadja neki a testét...

Calver rosszat sejtve a fogát csikorgatta, de egyelőre semmit sem tehetett.

- Lord Kwanremaan imádói évszázadokon át gondosan vigyáztak rá, hogy a Nagyúr Szent Vére fennmaradjon, s kétezer év leteltével legyen majd utód, aki elzarándokolhat ide, s megváltást kínálhat a világmindenség leendő urának...

Calver rosszállóan csóválta a fejét.

- Nem győzöm hangsúlyozni - jelentette ki -, hogy egy csepp gilf vér sem csörgedezik az

ereimben. Részben ember vagyok, s egy parányi részt... esetleg elf...

- Azonban az elf varázsló átka nemcsak ennyiből állt - folytatta Byckenda Thark háborítatlan nyugalommal. - Lord Kwanremaan saját teremtményeit, a szárnyas vámpírokat fordította a gilfek ellen, s azok szüntelenül prédálták soraikat. Végül is az itteni gilfek elvándoroltak messzire, s egy föld alatti várost építettek fel maguknak, buzgón várva az évek múlását, a kétezer év elteltét. Azonban az elfek sosem hagytak nekünk békét, mindent elkövettek, hogy Lord Kwanremaan vére ne maradjon fenn. Legyilkolták a férfainkat, elragadták a fiúgyermekeinket, s a hím egyedeink száma egyre csökkent. A varázslójuk újabb átokkal sújtott bennünket. Csak akkor foganhat bennünk fiúgyermek, ha a párzást a Rossz Hold felkeltekor végezzük...

Calvernek a Rossz Hold említésére elborult az agya.

- Még egy szó, a párzásról, és esküszöm, nem állok jól magamért...

Byckenda vállat vont.

- Valahogy mégis fenn tudtuk tartani a Szent Vért csaknem kétezer éven át, ám az elfek végső kétségbeesésükben vad irtó hadjáratba kezdtek, melynek végén szinte minden gílf hímet kiirtottak. Igaz, az elfek száma is alaposan megcsappant a világon, de végül úgy tűnt, mégis csak ők győznek,

s amíg a világ világ, Lord Kwanremaan örökre a Gyémántváros foglya marad. Akik a Szent Vért továbbörökíthették volna, már sorra elpusztultak, egyedül én maradtam életben. Ám nem volt egyetlen gilf hím sem, aki megtermékenyíthetett volna. Csak egy megoldás maradt. Harcosaink foglyul ejtettek egy elf harcost, aki vakmerően behatolt a föld alatti városunkba. Én gondoztam, én ápoltam a sebeit, és közben fokozatosan egy nagyon erős bűbáj alkalmazásával megnyertem a szívét. Egy éjszakán megszöktettem, és rávettem, hogy sohase térjen vissza az övéihez. A szerelem és a bűbáj erejével elvakítottam, és ő sohasem sejtette, hogy éppen ő teszi meg azt, amit élete árán is meg akart akadályozni. A gyermekem... a te apád megszületett, s az elf harcost még aznap éjszaka megfojtottam álmában. Ezután, hogy még véletlenül se fogjon gyanút senki, a gyermekem nevelését emberekre bíztam, s a sorsára hagytam. Egy gilf gyermek talán napokig sem élhetett volna, de azoknak, akik arra törekedtek, hogy kiirtsák Lord Kwanremaan vérvonalát, nem tűnt fel a félig gilf, félig elf gyermek, aki amúgy is inkább az elfek jellegzetességeit viselte magán, s ráadásul emberek között nevelkedett. S mi sem természetesebb, hogy apád emberasszonnyal házasodott, s te már részben emberi sarjként születtél. Életed során mindvégig úgy tudtad, hogy elf volt az apád, s az embervér mellett elfvér

csörgedezik az ereidben... de most már tudod az igaz valóságot.

Calver mogorván meredt maga elé.

- Gyanítom, letelt a kétezer év - dünnyögte -, és az átok megtört.

Byckenda Thark biccentett.

- Lord Kwanremaan már felébredt álmából, s most az erejét próbálgatja, hogy kitörjön börtönéből. Egy óra leforgása múltán megszabadul a bilincseitől, és átveszi az uralmat a tested felett. Abban a hatalmas megtiszteltetésben részesülsz, hogy a világ ura a te testedben születik újra!

- Készséggel átengedem neked ezt a megtiszteltetést! - morogta Calver. - Elvégre, ha a szavaid nem hamisak, benned is az ő vére csörgedezik... és még csak nem is annyira felhígulva elf- és embervérrel, mint énbennem.

A gilf boszorkány nevetett.

- Öröömre szolgálna, ha ezt megtehetném. Ám Lord Kwanremaannak hím egyedben kell testet öltenie, hogy a Rossz Hold felkeltekor megtermékenyíthesse a gilf asszonyokat, s újra virágzó és hatalmas fajjá tegye a népet!

Calver elhúzta az orrát.

- Ha a ti Lordotok meglátja, milyen rondaságokká fajzott el a népe, biztosra veszem, hogy lekonyul a nagy megtermékenyítő kedve... Magam is ismerem ezt az érzést.

Byckenda Thark ismét nevetett.

- A Hatalmas Úrnak csekély erőfeszítésébe telik majd, hogy mágiája révén ízlésére és kedvére formálja a külsőnket. - A boszorkánymesternő a Gyémántváros felé pillantott, melyben a lila gomolygás szinte az egész felületet betöltötte. - Készülj fel!

- De... mire készüljek? - kiáltotta dühösen Calver. Ha ez a lila valami a testembe költözik, velem mi lesz?

A gilf boszorkány vállat vont.

- Teljes egészében a tied lehet a Gyémántváros. Csak a tied. Senki sem fogja zavarni a nyugalmaidat. Magányosan élsz majd abba a gyémántba zárva az idők végezetéig, mert azon a helyen nem fog rajtad az öregedés, és nincs semmi eszköz, amivel hatékonyan megölhetnéd magad...

Calver felnyögött.

- Mit ígérjek neked, hogy elengedj? - kérdezte mézes-mázos hangon. - Bármit megteszek, amit csak akarsz.

A gilf nő nevetett.

- Mi olyasmit adhatnál, amit Lord Kwanremaan ne tudna legalább tízszeresen túlszárnyalni?

Calver ezen elgondolkodott, de nem talált megfelelő választ. Hirtelen ötlettel megpróbálta magáról lefeszíteni Dzezunga medveszerű karjait, majd megpróbálta kigáncsolni, és felborítani.

Egyik próbálkozása sem járt sikerrel.

Byckenda Thark kesernyés mosollyal a fejét ingatta.

- Semmi értelme. Ezen a gyűrűn keresztül, mely az én ujjaimon van, hatalmamban tartom annak a másik gyűrűnek a viselőjét, amit évekkel ezelőtt titokban én adtam át Félkarú Thegarnak... Dzezungának. Ő úgy tudta, hogy az a gyűrű védi mindenféle ártó rúnától, de valójában mindössze arra szolgál, hogy hatalmat gyakorolhassak fölötte. Most azt a parancsot kapta, hogy mindaddig, amíg nem utasítom, mozdulatlanul tartson fogva téged. Úgyhogy kár is próbálkoznod, akkor se enged el, ha az élete múlik rajta.

Calver komoran meredt maga elé.

- Mi szükség van erre - morogta. - Azt a gyűrűt az én ujjamra is ráhúzhattad volna. Dzezungára nem lenne semmi szükség...

Byckenda Thark vállat vont.

- Arf'ghem Thuladar átka kiköti, hogy Lord Kwanremaan leszármazottjának önként kell átadnia a testét, és nem állhat semmiféle kényszerítő mágikus behatás vagy bűbáj alatt sem a szertartás közben, sem az azt megelőző húsz órában...

- Hoppá! - csapott le erre azonnal Calver. - Itt a hiba! Csak rám kell pillantanod! Hol látsz te itt önkéntességet? Javaslom, hogy most azonnal utasítsd Dzezungát az elengedésemre, hagyd drágakövekkel megrakottan távozni erről az elátkozott helyről, s én megígérem, hogy pár év

múltán esetleg elgondolkozom arról, hogy "önként" és dalolva újra ehhez az oltárhoz járuljak...

A gilf boszorkány nem sokáig fontolgatta ezt a javaslatot.

- Nem állsz sem bűbáj, sem bármiféle kényszerítő mágikus behatás alatt - jelentette ki. - Nincs akadálya annak, hogy Lord Kwanremaan lelke beléd költözhessen...

- Én ezt másképp látom - ágált Calver -, és biztosra veszem, hogy ezt a ti Lordotok is belátja. Elvégre az önkéntesség...

Olyasfajta csendülés és reccsenés hallatszott, mint amikor egy hatalmas gyémánt reped szét. És így is történt. A kígyók szájában lévő, gömb formájú Gyémántváros kettérepedt, és lilás füst kezdett kiszivárogni rajta. Egyenesen a lefogva álló, mozdulni is alig tudó áldozat feje felé.

- Hé! - kiáltotta Calver: - És az utolsó kívánsággal mi lesz?

- Hallgass! - rivallt rá a gilf boszorkány. A padlóra vetette magát, arcát a karjaiba fúrta, és miközben a teste úgy ingott és ringott a fátyol alatt, akár egy kígyó, monoton dallamot kántált.

23.

A Gyémántvárosból kiáramló lila füst egy nagy foltba gyűlt Calver arca előtt, fél percen át kavargott

amorf alakokat felvéve, aztán az egész egy kobrafej formáját öltötte, s a szemek helyén két sűrűbb folt ragyogott.

- Végre! - sziszegte a kobrafej. - Fájdalmat fogsz érezni! De nem sokáig...

- Egy frászt! - hördült fel Calver. - Ne hidd, hogy kivárom!

Egy dühös mozdulattal megrántotta a jobb csuklóját, s a láthatatlan tokból az ujjai közé ugrott a kicsiny varázskés. Calver már korábban tervezte ezt a mozdulatot, és tudta, hogy tovább már nem várhat. Eredetileg a fogvatartója lágyékába próbálta volna döfni, de jobb ötlete támadt. A késsel, amennyire mozdítani tudta a karját, Dzezunga gyűrűs ujjára vágott.

A kis kés rettenetesen éles volt. Egy nyisszantás, és a kígyófejes aranygyűrű - Dzezunga kisujjával - koppanva hullott a padlóra.

Az óriás harcos felordított, és ellökte magától Calvert. Hogy a gyűrűjét levágták, kiszabadult a fogvatartó varázs alól, és bödülve kapta a szájába vértől patakozó kezét.

- Byckenda Thark! - bömbölte felbőszülten. - Kitekerem a nyakad!

A boszorkány riadtan pillantott fel a kántálásból, és látva a felé lendülő óriást, hirtelenjében fel sem tudta fogni, miképpen szabadulhatott ki a gyűrűje hatása alól. Ösztönösen tartotta maga elé a saját gyűrűs kezét, mintha abban reménykedne, hogy

ezzel megállíthatja a rárontó harcost.

A kígyófejes gyűrű a boszorkány ujján vörösen felizzott, és felizzott a párja is a levágott kisujjon.

A lila füst kobrafej Calver felé vágott, mintha meg akarná marni, ám ő nem hiába illette magát hiú módon a "füрге" előnévvel. Villámgyors mozdulattal oldalra vetette magát, és érezte, ahogy egy fagyos lehelet suhan el a nyakánál. A levágott kisujj, és rajta a vörösen izzó gyűrű szinte szó szerint az orra előtt hevert. Calver felkapta, a szokásos "kitudja-mire-lesz-ez-jó" meggondolásból, de amint megragadta máris egy érdekes ötlete támadt.

Mivel nem tudta, hogy a füstből képződött kobrafejjel mi történt, gyorsan továbbgördült a padlón. Aztán látta, hogy a lila füsttől egyelőre nem kell tartania. A támadás lendületétől a légnemű veszedelem megritkult, tenyéryei füstpamacsok szakadtak le róla, és az egész kavargás teljesen formátlan lett.

- Byckenda! - sivította egy iszonyatos hang a kavargás közepéből.

Calvernek úgy tűnt, a lila füst egyre ritkul. Ez némi reménnyel töltötte el.

Közben Dzezunga ledöntötte a lábáról a boszorkányt, rávetette magát, egész súlyával a padlóhoz préselte, és vadul fojtogatta.

- Vissza! - rikoltotta a boszorkány, amikor egy pillanatra sikerült lefejtenie a torkát szorongató

ujjakat. - Vissza a Gyémántv...

A lila kavargás egyre fogyva, egyre ritkulva a szétrepedt gyémántgömb felé tekergett.

Calver két lépéssel odaszökkent, felkúszott az egyik szoborkígyó nyakán, lerángatta az emberfejnyi gyémántgömböt, s mielőtt a lila füst belefolyhatott volna, a gyorslábú tolvaj lecsusszant a padlóra, a legközelebbi kristályablakhoz ugrott, és a Gyémántvárost teljes erővel belevágta.

A hatalmas kristálylap szilánkokra tört, a Gyémántváros kizúgott a levegőbe, és máris lehullott a semmibe.

- Végeeee... - hallatszott egy sivítés, és a lila kavargás rohamosan fogyott.

Dzezunga vadul felordított, és egész testén lilás szikrák pattogtak. A boszorkánymesternő valahogy el tudta sütni egyik varázslatát, és feketére pörkölte szerencsétlen hszabibot.

Fürge Calver szitkozódva ugrott oda, és a kezében lévő késsel döfött. Nem akarta megvárni, amíg Byckenda Thark őt is "megajándékozza" valami kellemetlen varázslattal. Apró kése markolatig fúródott a nő tarkójába, és Calver még jó alaposan meg is forgatta.

Byckendának normális körülmények között meg kellett volna halnia ettől a jól irányzott döféstől. Ám a boszorkánymesternő még csak nem is ordított. Az egyetlen gondja az volt, hogy a még rángatózó, vonagló másfél mázsás Dzezungát lelökje magáról.

Calver megragadta a nő kezét, és szitkozódva lemetszette három, gyűrűkkel teli ujját. Ha valami regeneráló gyűrű védi a haláltól...

Hirtelen valami más jutott eszébe. A kígyófejes gyűrű. Ki tudja, mire lesz még jó?

Még egy ujjat lemetszett, és ellökte magától a nő kaparászó másik kezét.

E pillanatban nagy dübbenés hallatszott, és egy háromméteres, fekete szőrű, pokolbéli szörnyeteg ugrott be a kitört ablakon heves rikoltással. Egy vörösen izzó szemű vámpírszörny volt. Félig összecsukott bőrszárnyakkal, előretartott karmokkal, csattogó agyarakkal lódult meg Calver felé.

- A francba! - rikoltotta a gyorslábú tolvaj, és hirtelen ötlettől vezérelve Dzezunga levágott kisujját (s rajta a gyűrűt) a fenevad felé hajította. Az úgy kapta el sárga agyaraktól villogó szájával, mint egy kutya a felé hajított csontot. A falánk bestia egy pillanat alatt lenyelte.

Calver villámgyorsan a saját ujjára húzta azt a kígyófejes gyűrűt, amit Byckenda Thark levágott ujjáról hámozott le. Azt, amelyik révén a gilf boszorkány uralta Dzezunga akaratát.

Byckenda Thark végleg elnémította a haláltusáját vívó óriást, és hihetetlen erővel szinte lelökte magától. A következő pillanatban már talpon is volt, s vérző ujjával, rettenetes tarkósebével mit sem törődve hadonászva

varázsolni kezdett...

Már csak különálló, maroknyi füstpamacsok lebegtek a helyiség közepén, azok is egyre ritkultak elenyésztek, s a pokoli sikoly, mely már percek óta hangzott, mostanra enyhe nyűszítéssé gyengült.

A rettenetes vámpírszörny vad rikoltással lódult Calver felé:

- Calver! - rikoltotta a boszorkánymesternő. - Sújtson átkom...

Fürge Calver elugrott a feléje lendülő vámpír elől, és a gyűrűs ujjával a boszorkányra mutatott. - A fejét!

A szörnyeteg velőrengető sikollyal - rikoltás és sikoltás keverékével - zúgott el Calver mellett, veszedelmes karmait a boszorkány nyakába vágta, ocsmány cuppanás hallatszott, és a fej levált a nyaktól, vérszökőkút spriccelt fel egészen a jáde plafonig.

A fejetlen test támolyogva tett egy lépést, aztán eldőlt, s miközben a vér nagy sugárban ömlött belőle, az ujjatlan kezek vakon püfölték a márványpadlót.

A vámpírszörny a karmai között a letépett, pislogó, rángatózó fejjel tétován várakozott.

Calver felrikkantott örömében, hogy a gyűrűs ötlete sikerrel járt.

- Megeheted! - engedélyezte nagylelkűen, aztán utálkozva elfordult, mert nem bírta nézni, ahogy a sárga agyarak Byckenda Thark fejébe mélyednek.

A csontok ropogásától még így is felfordult a gyomra.

Hangos rikoltásokkal újabb vámpírok zúdultak be az ablakon.

- Ide! - kiáltotta Calver a saját szörnyetegének, s hogy a parancsot siettesse, a hatalmas test takarásába ugrott.

Aztán szinte ugyanazon elhatározással a szörnyeteg hátára ugrott, s a karjaival átkarolta a szőrös nyakat.

- Ki az ablakon! - parancsolta.

A vámpír totyogva robogott a kitört ablak felé, s miközben a társai vad rikoltozással estek neki Dzezunga és Byckenda Thark maradványainak, a hatalmas test elrugaszkodott az ablaktól. S a következő pillanatban már repültek is.

Calver még egy pillantást vetett vissza a feldúlt oltárszobára, a hullákon marakodó vámpírokra, s sajgó szívvel gondolt az egy szinttel lentebbi mesés kincsekre. Lenn a torony tövében valami megcsillant a fűben.

A Gyémántváros!

És hirtelen riadalommal érzékelte, hogy valami nem stimmel. Sziporkázó drágakövek hullottak lefelé a hatalmas gyémánthoz, mint egy vékából kiömlő gabonaszemek.

Calver ámultan nézte a fura jelenséget, aztán a köpenye béléséhez kapott, és felsikoltott. A köpenye kilyukadhatott a vad küzdelemben, és a

drágakövek szinte az utolsó darabig kiszóródtak, és most ott hevertek alatt a Gyémántgömb társaságában.

- Le! - kiáltotta Calver, aztán érzékelve, hogy legalább kéttucatnyi fekete szőrű vámpírszörny köröz a közelében, s éhes, vörösen izzó szemek méregetik őt, letett a tervéről. - Tartsd a magasságot! Egyenesen előre! Amilyen gyorsan csak tudsz!

A sziklafal felé zúgtak, s közben Fürge Calver könnyein oly sűrűn potyogtak lefelé, mint nem sokkal korábban azok a drágakövek, melyeket most megsíratott.

24.

A szörnyű külsejű, égi "hátas" engedelmesen emelkedett a sziklafal fölé, s miközben Calver parancsára még egy kört tett, a tolvaj nagy nehezen meggyőzte magát, hogy mégsincs értelme visszafordulni.

Alig egy maroknyi zafír és rubin maradt nála, na meg persze az az ökölnyi gyémánt, amit elővigyázatosan az erszényébe gyömöszölt. Ez sem lebecsülhetetlen gazdagság, ám mi volt ez a szálnalmas töredék ahhoz a mérhetetlen vagyonhoz képest, amit ily ostobán veszített el!

- Legalább egyetlen varázskönyvet elhoztam

volna! - sóhajtott lemondóan, aztán utasította egyre idegesebben viselkedő "paripáját", hogy gyors ütemben szárnyaljon arra, ahol a szekértábort hagyták.

A nap már kezdett lenyugodni, és Calver nem nagyon tartotta üdvösnek sötétben keringeni az elátkozott város fölött. Másrészt a vámpírszörny egyre idegesebben viselkedett, és ő nem volt biztos abban, hogy a gyűrű hatalma esetleg órákon át is kitart.

A dzsungel szélén, fél percnyi járásra a tábortól leszállt, és utasította a szörnyet, hogy fordítson hátat, és álljon mozdulatlanul. Amikor ez megtörtént, előhúzta a vívótőrét, háromszor-négyszer megszúrta a sívító bestiát, majd hogy ne szenvedjen tovább, elvágta a torkát. Ezután - mivel nem szándékozott a gyűrűt veszni hagyni - felhasította a szörnyeteg gyomrát. Ahhoz azonban már nem volt gusztusa, hogy kihalássza a bűzlő belekből Dzezunga gyűrűs kisujját.

Legyintett, és sietve indult meg a tábor felé.

25.

Már messziről kiabált, nehogy valami csörtető dzsungelállatnak nézzék, és pusztá félreértésből teletűzdeljék halálos nyílvesszőkkel.

Retterrel az élen a tábor őrzői morózusan,

rosszindulatú pillantásokkal tódultak elé.

- Mi történt? - morogta Retter. - Hol vannak a többiek?

Calver kilihegte magát, majd lemondóan legyintett.

- Meghaltak.

Az emberek hitetlenkedve tódultak közelebb hozzá. A legtöbb arcon borzalom és nyílt gyanú tükröződött.

- Csak úgy egyszerűen... meghaltak? - tamáskodott Retter.

- Nem "csak úgy egyszerűen" - felelte Calver. - Iszonyatos haláluk volt. Nincs semmiféle Gyémántváros. Csak egy elhagyatott romváros van. És benne millió vérszomjas szörnyeteg... olyanok, amilyeneket ti elképzelni sem tudtok. Sorra téptek és marcangoltak szét valamennyiünket. Kész csoda, hogy menteni tudtam az életemet...

Retter gyanakodva szorította ökölbe mindkét kezét.

- Hogy lehetséges az, hogy pont te menekültél meg? - morogta. - Ezerszer láttam harcolni Dzezungát. Még csak megsebezni sem tudták.

Calver fáradt képpel legyintett.

- Ez itt egészen más volt. Három méter magas, szárnyas denevérszerű vámpírok csaptak le ránk a levegőből, akkora karmokkal, mint egy-egy kard! Akibe ezeket a karmokat beleakasztották, azonnal

vége volt! Byckenda Thark törbe csalt minket! A vámpírok az ő népe, s azokkal táplálja őket, akiket a Gyémántváros ostoba legendájával ide tud csalni. Ha láttátok volna, amint ugyanolyan vadul rikoltozott, ahogy a vámpírpírai, s mágiájával megbénította a vezérünket, hogy mozdulni sem tudott. És a következő pillanatban a szobormerev Dzezunga buzogányforgató kezét csuklóból harapták le a szörnyek, aztán pedig leszakították a fejét...

A harcosok felhördültek, és néhányan közülük az alkonyi égbolt felé pislantgattak.

- Én azt mondom! - folytatta sürgetően Calver. - Szedjük fel a táborn, és még most éjszaka keljünk útnak, mielőtt a gílf boszorkány és a szárnyas vámpírpírai megneszelik a közelségünket, és idejönnek...

- De a Gyémántváros...

- Egy árva kincset sem találtunk abban a koszos romvárosban - morogta Calvek elégedetlenül. - Csak mocskot, vért és halált. S mivel Dzezunga halála után, engem, az alhszabibot illet a vezéri cím, azt mondom, ne húzzuk tovább az időt, készülődjünk, és vágjunk neki a viszontagságos útnak Kottar felé, és hogy ne váljunk nevetségessé, fogadjuk meg szent esküvel, hogy senkinek sem beszélünk a nevetségés kudarcunkról, és vissza se nézünk többet!

Az emberek elégedetlenül morgolódtak. Retter

azonban nem elégedett meg ennyivel.

- Hazudik! - kiáltotta habzó szájjal. - Egy szó se igaz az egészről! Nincsenek is ott semmiféle szörnyetegek. Ez a hitvány fráter egyszerűen bejedd, elszökött a hszabibunktól, és most rá akar venni bennünket is, hogy hagyjuk cserben a társainkat.

Calver sértődötten vont vállat.

- Ha nekem nem hisznek, menjetek vissza ötszáz lépést, amerről jöttem, és győződjetek meg róla a saját szemetekkel, hogy igazat beszéltem... Ott fekszik az a rettenetes vámpírszörny, ami egészen eddig üldözött. Bevallom, már a pusztá látványa megfutamított, ám végül mégis csak győzött a velem született bátorságom, és szembefordultam vele. Felkaszaboltam, most ott fekszik holtan a fák alatt...

Retter dühösen indult meg.

- Gyerünk! - morogta. - Nézzük meg, hogy vajon az a Calver által veszedelmesnek titulált szörnyeteg a nyulak vagy a patkányok fajtájába tartozik-e...

Lendületes léptekkel sietett a mutatott irányba, s a társai ímmel-ámmal követték. Calvernek eszébe jutott még valami, elmosolyodott, de aztán amikor lassan a többiek után sétált, zord képet erőltetett magára.

A harcosok komor tekintettel állták körül a fekete szőrzetű vámpírszörny tetemét, mely a nagy

melegben máris úgy bűzlött, hogy Calver négy lépésnél nem is ment közelebb.

- Na? - kiáltotta Calver diadalmas elégedettséggel. - Hisztek már nekem? Melyikőtöknek lenne mersze szembeszállni egy ilyen iszonyattal?

- Szembe? - morogta Retter kelletlenül. - A döfések hátulról érték.

- Na és? - nevetett Calver. - Ez is csak a gyorsaságomat bizonyítja. Vagy azt hiszitek, olyan egyszerű dolog egy ilyen szörnyeteget kicselezni és a hátába kerülni?

A harcosok többségét meggyőzte a döglött szörny látványa. Sok csatában vettek már részt, számos ellenséget lekasaboltak, de egy sem akadt közülük, aki ilyen veszedelmes külsejű szörnyeteggel találkozott volna. Néhányan még mindig reménykedve tekintettek a távoli sziklafal irányába, de a legtöbben inkább aggódva nézték a sötétedő dzsungelt, és megint mások a szekértábor felé pillantgattak, s lélekben már örömmel készültek a viszontagságos hazafelé útra.

Azonban Retter nem bírta magával.

- Mit bizonyít ez a leszúrt szörnyeteg? - harsogta hadonászva. - Calver gyáván megfutamodott, cserben hagyta a vezérünket, és most, hogy ki ne derüljön a hitványsága, bennünket is rá akar venni a gyáva szökésre!

Calver az egyik kezével befogta az orrát, mert a

bűz iszonytató volt, és hátrált is két lépést.

- Ha bizonyítékot akarsz - kezdte megbántottan -, túrj csak bele a szörnyeteg gyomrába, és lefogadom, hogy ha a saját szemeddel látod majd az igazságot, bocsánatot fogsz kérni tőlem ezért a gyanúsítgatásért!

Retter már a gondolatra is elfintorodott.

- Ugyan mit találhatnék?

Calver a homlokát ráncolta.

- Emlékszel a hszabib aranygyűrűjére'? - kérdezte. - Tudod, amit egy láncot a nyakában hordott a varázsereje miatt...

Retter szúrós szemmel nézett maga elé.

- A kígyófejesre?

- Ez a szörnyeteg harapta le Dzezunga kezét, s ha nem csalódom, a varázshatalmú gyűrűnek ott kell lennie a beleiben. Látjátok, felvágтам a hasát... mivelhogy e varázshatalmú gyűrűt, mely megvédte Dzezungát a gilf banya ármányos mágiáitól én magam is szívesen megszereztem volna... Ám a bűz oly rettenetes, hogy inkább lemondтам erről a csodás varázsszerrel. De ha te bizonyítékot akarsz, Retter... és nem vagy túlságosan finnyás... legyen a tiéd a gyűrű!

A harcosok közül a varázsgyűrű említésére többen is mozdultak, jelezve, hogy ők aztán nem finnyások, de az egykori alvezér káromkodva, szitkozódva ellökdöste őket. Aztán a három lépést hátráló, a fejét ingató Calver tekintete előtt

könyéig kezdett turkálni a szörnyeteg undorító beleiben, s öt perc - valamint két kiadós okádás - múltán ragacsos ujjai között megcsillant a kígyófejes gyűrű.

- Itt a bizonyíték! - kiáltotta Calver. - Dzezunga halott, és Retter bocsánatot fog kémi tőlem a gyanúsítgatásaiért. Igaz, Retter?

Az egykori alvezér, aki első és legfontosabb dolgának tartotta, hogy a varázshatalmú gyűrűt az ujjára húzza, most megreszketett.

- Mondd szépen - förmedt rá Calver -, hogy "bocsánatot kérek, méltóságos hszabib, amiért gyanúsíttatlak és érdemtelenül alávaló vádakkal illettelek..."

A bámuló harcosok legnagyobb megdöbbenésére az eddig háborgó Retter teljesen meghunyászkodott, és engedelmesen elismételte Calver szavait.

- A te szádból akarom hallani, hogy nincs dicsőbb harcos FÜRGE Calvernél, és hogy te ezentúl a szolgálóm leszel, és gondolkodás nélkül teljesíted a parancsaimat, mint ahogy korábban Dzezungát is szolgáltad.

Retter ezt is engedelmesen elismételte. Calver szigorú arca megenyhülni látszott.

- Jól van - jelentette ki. - Én elfelejtem neked, hogy korábban ellenem lázítottad az embereket, s hogy lásd nagylelkűségemet, megteszlek alhszabibommal. Jer közelebb, és csókold meg a

sarum talpát!

Többen felhőrrontek, s már a szemük előtt látták, ahogy Retter kardot ránt, s lekasabolja az alávalót, aki ily pimaszul parancsolgat neki. Ám Retternek az arca se rezzent. Odalépett, letérdelt, és hosszan csókolgatta Calver saruja talpát, mintha meg akarná enni.

- Elég, elég már! - nevetett Calver könnyedén. - Nos, alhszabibom, most vissza a szekerekhez, irányítsd az embereket, töltsétek fel a vízkészletet, és adj parancsot az indulásra! De mindenekelőtt ürítesd ki nekem a legkényelmesebb ponyvás szekeret, és rendeztesd be személyemhez méltóan, hogy utazásom Kottarba kényelmes és zavartalan legyen!

Az Osiris Könyvek sorozatban eddig megjelent:

1. Robert E. Howard: Conan, a bosszúálló
2. Robert E. Howard: Árnykirályok
3. John Caldwell: A Káosz Éve
4. Robert E. Howard: Conan, a kalandor
5. Donald H. Wisdone: Kristálymágia
6. Jeffrey Stone: A Hajnal Királynője
7. Jack Vance: A túlvilág szeme
8. Robert E. Howard: A Koponyák Holdja
9. John Caldwell: A Káosz káosza
10. Jeffrey Stone: A Hajnal Hadura
11. Jack Vance: Démonpikkelyek
12. Poul Anderson: Oroszlánszív
13. Jeffrey Stone: Látogató a Sötétségből
14. Caldwell & Stone: Az Éj Káosza
15. Philip José Farmer: A Kőisten ébredése
16. John Caldwell: A Káosz elszabadul
17. Larry Niven: Nem sokkal a vége előtt
18. Jeffrey Stone: Ghouzm gyöngyei
19. Caldwell & Stone: A Káosz Éje
20. Jack Vance: Sárkányurak
21. Robert Knight: Holdfénytolvaj
22. Poul Anderson: A törött kard
23. Michael Shea: Ravasz Cugel
24. Robert Knight: Vörösszemű Patkány
25. Caldwell & Stone: Zzz-zzz-űrzavar
26. Sprague de Camp: Manótorony
27. John Caldwell: A káosz virágai

- 28. Robert Knight: A Sárkányszuka
- 29. Liam Strong: A Zöld Úrnő
- 30. Jeffrey Stone: Gyémántváros

Előkészületben:

John Caldwell: A Káosz kincse
Robert Knight: Fekete vér
Raoul Renier: A fekete halál